

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

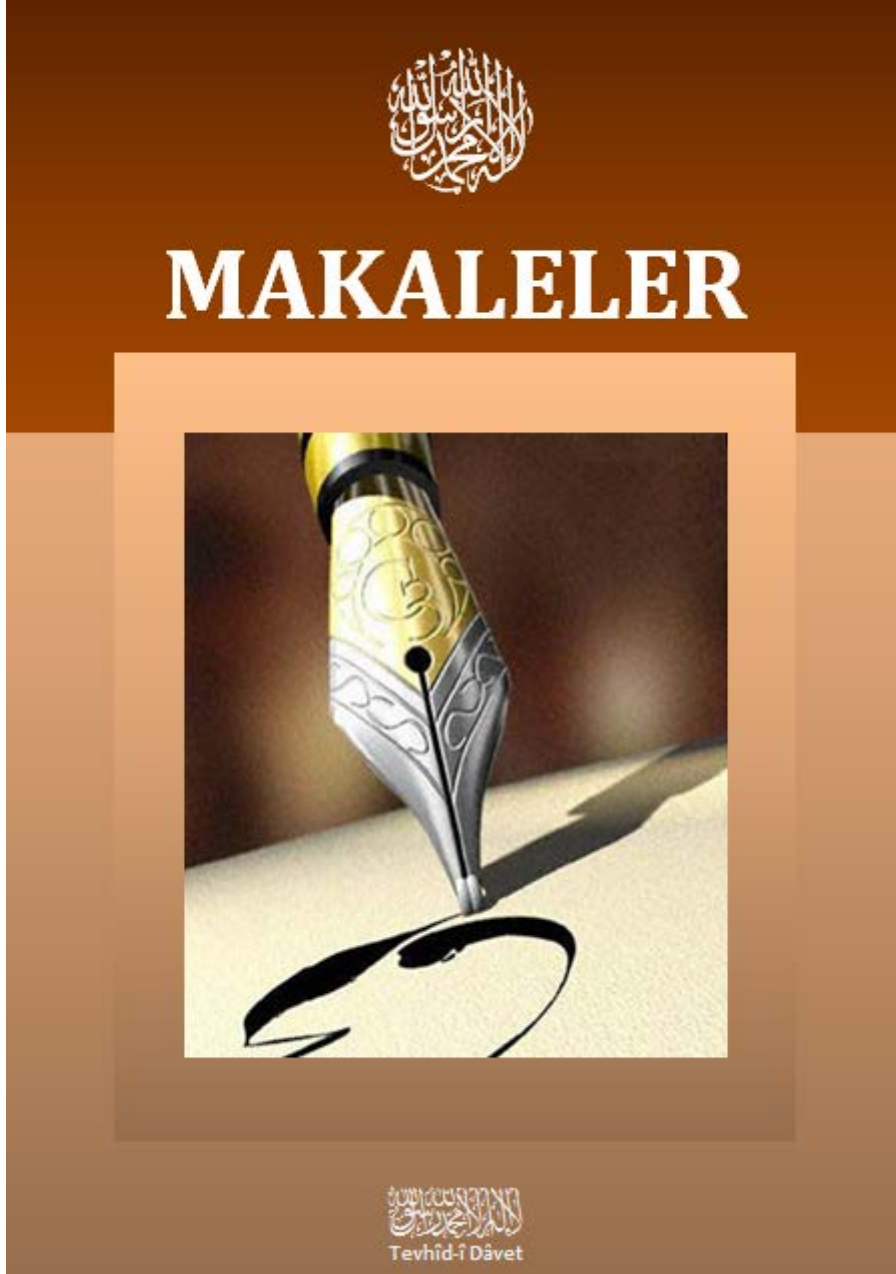
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DERLEME MAKALELER

www.tevhididavet.com

İçindekiler

İLÂHÎ EMİR İTTİBA.....	4
Mustafa b. Sezgin	4
EDEPLE BÜTÜNLEŞMEK	6
Ebû Abdülmelik	6
Osman et-Talib	8

İSLÂM'DA KABİRCİLİĞİN SAKINCALARI.....	10
Mustafa b. Sezgin.....	10
RİYA KÜÇÜK ŞİRKİTİR.....	13
Alî Yolcu	13
İKİ DİN	17
Ebû Berâ b. Kâsım.....	17
DOĞRULUĞUN ÖNEMİ	19
Mustafa b. Sezgin	19
HEDEFİMİZ OLMALI	22
Abdullâh el-Eşrefî	22
EĞİTİMİN ÖNEMİ.....	25
Abdurrezzâk el-Muhâcir	25
NEFİS MUHASEBESİ.....	27
Abdurrezzâk el-Muhâcir	27
AŞK MEFHÛMU	30
Osman et-Talib.....	30
İMANIN HAKİKATİ	33
Mustafa b. Sezgin	33
EN BÜYÜK NİMET İMAN	35
DİN VE DÜNYA ADAMLARI.....	37
Osman et-Talib	37
EY ALLAH'IN KULU	41
NAZARGÂH-I İLÂHÎ.....	43
Osman et-Tâlib.....	43
İÇİ BOŞALTILAN KAVRAMLAR	45
Abdurrezzak el-Muhâcir	45
SABRI KUŞANMAK.....	46
M.Furkân Saîd	46
Yaşamın ve ölümün fitnesinden sana sığınan bu kul, Senin adın ile başlıyor...	46

HÂKİMİYET ALLÂH'INDIR	50
Mustafa b. Sezgin	50
ACEP NE HALLERDESİNİZ?.....	52
Ebû Ubeyde el-Muallim	52
İZZET EHLİ OLMAK İÇİN.....	54
Abdullâh Saîd el-Müderis	54
YAZIK SANA EY İNSAN	56
Ebû Ubeyde el-Muallim	56
İSLAMSIZ YOL.....	57
Ebû Ubeyde el-Muallim	57
HER ŞEYE RAĞMEN ÜMİTVÂRIZ	59
Ebû Ubeyde el-Muallim	59
TEVHİDİ ANLAMAK	61
Ebû Ubeyde el-Muallim	61
ŞİMDİ MUTLUMUSUNUZ?.....	62
Ebû Ubeyde el-Muallim	62
GÖZ ZİNÂSI	65
Alî Yolcu	65
NE İÇİN YARATILDIK?	67
Âdem el-Eşrefî.....	67
İSLÂMÎ BİR NESİL NASIL YETİŞİR?.....	69
Abdullâh el-Eşrefî	69
CAHİLİYE SİSTEMİ.....	72
Ebû Ubeyde el-Muallim	72
HÜKÜM İSTEMEK İBÂDETTİR.....	74
ZAFER YAKIN.....	74
DAHA NEREYE KADAR?.....	76
Abdullâh Saîd el-Müderis	76
TELEVİZYON BELASI.....	78

Osman et-Talib	78
RUHUN BELASI MÜZİK	84
Abdurrezzak el-Muhâcir	84
ALLÂH'IN RAZI OLDUĞU ÜÇ ŞEY	87
Ebû Abdulmelik	87
TEVHİD GERÇEĞİ	91
Ebû Ubeyde el-Muallim	91
'En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...'	91
ACEP NE HALLERDESİNİZ?	96
Ebû Ubeyde el-Muallim	96
'En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...'	96
DAHA NEREYE KADAR?	97
Abdullâh Saîd el-Müderriş	97

İLÂHÎ EMİR İTTİBA

Mustafa b. Sezgin

Rububiyetin ve Ulûhiyetin sıfatlarına eksiksiz sahip olan Allah Azze ve Celle'nin ismi ile...

Zamanın ilerlemesi ile teknoloji geliştiği gibi insanlarda bu gelişimden etkilenmiştir. Teknoloji bize birçok kolaylık katsa da, zararı faydasından daha fazla hale gelmiştir. Zira Müslümanlara saldırmak için fırsat kollayan şeytan ve avanesi, teknolojiyi küfrü ve haramı, fıskı ve fücuru yayma gayesiyle maalesef ele geçirmiştir...

Bugün insanlar ihtiyaç duydukları cevapları teknoloji sayesinde bir-iki "tık"ta bulur ve öğrenir hale gelmiştir. Buradan edinilen bilgiler, doğru yanlış sağlaması yapıp kullanıldığında güzel bir imkân olarak bizlere sunulmuştur. Ancak teknolojinin sağladığı bu imkanlar, küfür rejimlerin idaresinde bulunan coğrafyalarda çok dikkatli kullanılması gerekli olan şeylerdir. Çünkü hayatı boyunca küfür toplumunun içerisinde '**kulaktan duyma bir din**' anlayışı öğrenen toplum bireyi, kendisine âlim(!) diyen zalim ve belamların yazıp çizdikleri sözlere itibar ederek bir akide ve fıkıh belirtebilmektedir...

Bu ve benzeri sebeplerle Kur'an ve Sünnet'e ittiba unutulmuş, şahısların söylemiş olduklarına göre bir din anlayışı belirlenmeye başlanmıştır.

İttiba kelimesi; itaat etme, tabi olma, uyma gibi manalara gelmektedir. Buna göre itaat edip tabi olunması gerekli olan tek şey, Kur'an ve Sünnettir. Kur'an ve Sünnetten başka bir şeye tabi olanlar şeyhlerini, hocalarını Kur'an ve Sünnetin önüne geçirenler, **'yerinden söyler derinden söyler'** ifadesiyle sofilerin İslam Dini'ne aykırı olan görüşlerini kabul edip hayat kılanlar, fıtratlarını bozmuş ve İslam Dini'nden çıkmışlardır.

Müslüman olduğunu iddia eden bir kimse bilmelidir ki, fetva Kur'an ve Sünnette aranır ve akide buna göre belirlenir. Çünkü Kur'an hayata dair tüm hükümleri getirmiş, Sünnet ise nasıl yaşanacağını göstermiştir. Allah'ı Teâlâ dinine dair hiçbir şeyi eksik bırakmamış ve bu dini kemale erdirmiştir. Bu sebeple O Subhanehu kendisine ve Rasulü'ne ittiba edildiğinde insanların kurtuluşa ereceğini şöyle haber vermiştir:

"Allah ve Rasulü'ne itaat edin ki kurtuluşa eresiniz." (Ali İmran: 3/132)

Unutulmamalıdır ki, İslam Dini'nin temeli olan Tevhid akidesi tağutların red edilip Allah'a ve Rasulü'ne itaat edilmesi üzerine kurulmuştur. Buna göre iman ancak Allah'a karşı haddi aşanların red edilip Allah'a ve Rasulü'ne kayıtsız ve şartsız itaatle gerçekleşir.

Allah'ı Teâlâ'ya ibadet için yaratılan insanoğlu bu ibadet şeklini ancak Allah'ı Teâlâ tarafından gönderilen bir kitapla öğrenip yaşayabilir. Çünkü Allah Subhanehu ve Teâlâ insanlık için, yaşayıp hayat kılacakları Kur'an ve Sünneti indirmiştir. **"Size iki şey bırakıyorum. Bunlar: Kur'an ve Sünnettir"** (Muvatta) buyuran Peygamberimiz sallallâhu aleyhi ve sellem vefat ettikten sonra miras olarak ümmetine bu iki hayat kaynağını bırakmıştır.

Müjdelenmiş nesil olan, Sahabe, Tabiin (şahabeyi görenler) ve Etba (Tabiini görenler) Kur'an ve Sünnet'i hayat kıldıklarından dolayı Allah ve Rasulü onlardan razı olmuştur. *"Bu ümmetin başı ne ile kurtulmuş ise sonu da ancak onunla kurtulur"* diyen İmam Mâlik hayatı boyunca Peygamberin hadislerine ittiba edip hayat kılmaya çalışmış ve ümmetin ancak bu yolu takip ettiklerinde kurtulabileceklerini söylemiştir.

Ehli sünnetin muteber imamlarından olan İmam Ebu Hanife, İmam Şâfi, İmam Mâlik ve İmam Ahmed Hanbel'in -Allah onlara rahmet etsin- kavilleri (sözleri) incelendiğinde, hepsi Kur'an ve Sünnet'e ittiba etmenin asıl olduğunu bildirerek şöyle demişlerdir:

"Bizim Kur'an ve Sünnet'e aykırı olan görüşlerimizi alın duvara vurun. Kur'an ve Sünnete ittiba edin."

Bu sebeple mezheplere 'her konuda doğrudur' diyerek taklit etmek caiz değildir. Çünkü mezhep imamları da insandır ve hata yapabilirler. İttiba asıl olduğundan kişi, imamların kavillerini Kur'an ve Sünnet'teki delillerine bakarak amel etmelidir. Nitekim İmam Ebu Hanife râhimehullah şöyle demiştir:

"Bizim nereden aldığımızı bilmediğiniz sürece onunla amel etmeniz caiz olmaz."

Müslümanlardan istenen şey, yaptıkları her işi Kur'an ve Sünnete müracaat ederek yapmalarıdır. Kendi akıllarından veya başkalarının önermeleriyle değil, yalnızca Kur'an ve Sünnete ittiba ederek gerçekleştirmeleridir. Çünkü Kur'an ve Sünnete dayanmayan her şey batıldır ve reddedilir. Kurtuluşa erenler ancak Kur'an ve Sünnete ittiba edenlerdir.

Müslüman olup Müslüman kalmak isteyen bir kimse hayatının her alanında yani akidesi ve fıkhında yalnızca Kur'an ve Sünnete ittiba etmelidir. Çünkü bu bizleri yaratan el-Halîk sıfatına sahip olan Allah'ın ve O'nun şerefli Rasulü olan Muhammed aleyhisselam'ın tartışılmaz bir emridir. Kurtuluş ancak bu emri yani ittibayı gerçekleştirmekle mümkün olur...

Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'u Tealaya'dır. Salât ve selâm yaratılmışların en hayırlısı olan Muhammed aleyhisselam'a; onun aline, ashabına ve hakka ittiba ederek onun ehli olan tüm kardeşlerimin üzerine olsun.

EDEPLE BÜTÜNLEŞMEK

Ebû Abdülmelik

'Rahman ve Rahim olan Allâh'ın adı ile...'

Edep, güzel terbiye, iyi alışkanlıklarla birlikte utanılacak hata ve ayıplardan korunmak demektir.

İnsan zekâsının kapısı olan edep, iman ehlinin eksilmez giysisi, en değerli süsü, mağlup olmaz silahıdır. Edep ve güzel ahlak, inanca kuvvet ve parlaklık kazandırıp kişiyi kötülüklerden korur. İnsan ilişkilerinin şekillenmesinde önemli bir özellik olan edep, kişinin kendini ve çevresindekilerini sevmesi herkese layık olduğu ölçüde değer vermesidir. Edep, kişinin kendisini abartılı gösterip insanları hor görmemesidir. Başkalarına da kul ve köle olmamasıdır...

İslam bilginlerinin bazıları edebi şöyle tanımlar:

İmam Hasan Basrî: "Edep, dinin gerçeklerini bilmedeki ince anlayış, dünyanın geçici ve aldatıcı zevklerine aldanmadan Allah'ı hatırlatan bilgiler edinmek için yapılan eğitimidir."

İmam Kureyşî: "Edep bir insanda iyi ve güzel hayırların tamamının meydana geldiğinin görülmesidir."

İmam İbnu'l Kayyım el-Cevzi: "Kişi kendisini ve sevdiklerini ateşten korumak istiyorsa edebi öğrensin ve öğretsin."

İmam Sehl b. Abdullah: "Edep, ihlas ve kulluk ile azgın nefsi uslandırmaktır."

İmam Gazali: "Ahlakın en mükemmeli, edebin en üstünü, Din'de edeptir. Dinde yücelmek, Allah'ın emirlerine itaat edip, peygamberinin edeplerini bilmek ve uymak ile mümkündür."

Bu ve benzeri pek çok tanımdan da anlaşılacağı üzere edep, insanlar için iyilikler ve güzelliklerin kaynağı olan davranış biçimidir.

Edebin İlkeleri:

Ululuk, büyüklük, izzet ve şeref... parada, sözde ve yaşta değil ancak edep ve kemaldedir. Edebin temel ilkelerini kısaca şöyle sıralaya biliriz:

1. Her türlü şüphe ve tereddütten uzaklaşarak sağlam ve kesin bir inanca sahip olmak.
2. Rabbine, peygamberine, kitabına ve tüm manevi değerlerine karşı sorumluluklarını bilmek, öğrenmek, araştırmak, öğrenmeye istekli ve gayretli olmak, bilgisizlikten arınmak.
3. Temiz bir niyetle sahip olduğu inancın gereklerini yerine getirmek, söz ve davranışlarda doğruluktan ayrılmamak.
4. ibadetleri peygamber efendimizin yaptıkları gibi, huzur ve huşu ile yapmaya çaba göstermek.
5. Bilgi ile dost olmak, ahlaksız bilginin felaketlerini ve sonuçlarını kavramak.
6. Ne iş yaparsa yapsın edebın kişisel gelişimine olan katkılarını belli aralıklarla sorgulamak.
7. Nefsine, ailesine diğer insanlara ve Rabbine karşı edep kurallarını noksansız yerine getirmek.

Ebu Bekir radiyallahu anh'ın Edebi:

Efendimizin hastalığında İslam'ın birinci halifesi Ebu Bekir radiyallahu anh onu ziyarete gider, bir müddet sohbet ettikten sonra tekrar evine döner efendimize olan sevgisinden dolayı üzüntüsünden oda hasta olup yatağa düşer. Efendimiz onun hastalandığını duyunca iade-i ziyaret nedeniyle evine gittiğinde Ebu Bekir radiyallahu anh onun gelişini görünce bir anda yataktan kalkar ve: "Habibim hastalandı, ona olan üzüntümden dolayı ben yatağa düştüm, o iyileşince onu iyileşmiş görünce bende iyileştim şifa buldum" diyerek sevgi ve bağlılıkta edebın en güzel örneğini gösterir.

Ömer radiyallahu anh'ın Edebi:

Adaleti ve cesareti ile İslam düşmanlarının titreten, dize getiren Ömer radiyallahu anh bir gün: "Ey Ömer, Allah'tan kork" denildiğinde hayvanından çabucak inerek yüzünü toprağa sürer. Rengi kaçmış, sesi sönük bir halde "Ömer kim oluyor ki Allah'tan korkmasın" der. Onun bu davranışı, Rabbine olan inancı ve edebın örneğidir.

Her Müslüman, edep ile ilgili benzeri örneklerden etkilenecek elde edilen güzel ve olumlu davranışlar sergilemeli, eğilip bükülmeden, böbürlenmeden, şımarmadan, tevazu ve ağırbaşlılıkla yürümeyi önemli bir davranış biçimi olarak yaşaya bilmeli "edeple bütünleşmelidir..."

"Rahman'ın kulları tevazu ve vakar ile yürürler. Cahiller kendilerine laf atıp sataştıkları zaman, aldırmadan 'selamete kalın' deyip geçerler." (Furkan: 25/65)

Vesselam...

HEVESKÂR ÜMMET

Osman et-Talib

Rahman ve Rahim, Âdil ve Âlim olan Allahu Teâlâ'nın adıyla,

Günümüzde bazı ülkelerde yalancı baharlar yaşanıyor. Bu ülkelerin sakinleri dikta rejimlerinden çeşitli isyan faaliyetleriyle kurtulmalarını bahar olarak adlandırıyorlar. Ne acıdır ki, kendilerine alternatif gördükleri yönetim biçimi olarak da demokratik yönetim biçimini tercih ediyorlar.

Evet, bu halkların isteği. Halk kendilerinin şeriat ile yönetmesini istemiyor. Şuan için kendi üzerlerindeki zulmü kaldırmakla büyük bir iş başardıkları düşüncesiyle meydanlarda sevinç çığlıkları atıyorlar.

Peki diktatörlerin yıkılmasıyla zulüm ortadan kalktı mı yoksa zulme uğrayan halk zulme ortak olarak sustu mu?

Düşünüldüğünde görülecektir ki, halkın başında nefsi arzularına göre göre yöneten **tek bir kişi** olduğunda kalpten bir bağlılık gösteremeyen mele* tabakası ve halk bir zaman sonra isyan edebiliyor. “Bu kişi diktatördür ve bize uygulamalarında zulmediyor” diyerek iktidara karşı bir direniş ve ayaklanma gösterebiliyorlar. Şunu da belirtmek gerekir ki, bu ayaklanmaların sebebi olarak gerçekten halkın zulme uğradığını düşünerek ayaklanması yanında, olacıklardan menfaat sağlayan dış güçlerin de parmağı elbette ki olabilir, oluyor da.

Bu sefer makamından endişe eden diktatör reform yaparak halkın içinden seçkin kişilerin oluşturduğu bu mele tabakasından **bir grup** heyetle beraber istişare ile kanunlarını belirlemeye başlıyor. Yani kendi yönetimine bir grubu, meclisi veya danışmanları ortak ediyor. Bu uygulama da mele tabakasını susturur ve halkı bir süre avutur. Ancak yönetici bir zümreye de uzun süre kalpten bağlılık gösteremeyen halk isyan eder “bizi bir gurubun tekelinde yönetiyorlar” diye.

Bu sefer bu yönetici heyet meclisi içerisindekileri **halkın** seçmesi planlanıyor. Hah tamam! İşte artık isyan edecek edilecek bir şey kalmadı(!) Zira bu yönetim biçiminde artık herkesin bir payı var ve herkesin kanun koymada parmağı var. Bu yönetici heyet meclisindekiler halkın vekili olarak görev almışlar onların istediği kanunları çıkarmışlardır. Artık bir zulüm varsa herkes ortaktır bu yüzden kimsenin bir şey demeye hakkı kalmıyor.

İslam dışı yönetimlerde diktatörlükten demokratik yapıya geçiş bu şekilde bir içsel sindirme hareketi ile gerçekleşiyor. Ama ne var ki, bütün halk artık demokrasiyle sussa da Allah'ın hakka davetçileri susmayacaktır. Ve diyecekler ki “**Ey heveskâr ümmet sizin gidişatınızdaki asıl problem diktatörlükte, yönetenlerinizde değil, yaşam anlayışında ve dine bakış açınızdaki bozukluktadır. Sizler gelin hakka tabi olun ve kiminiz kiminizi rabler edinmesin. Halkın değil hakkın vekilleri olun. Sizin kendi üzerinize ne zaman hak ile hükmedildi ki zulme uğradık diye yine bâtıla sarılıyorsunuz.**”

Gerçekte -hak ehline bilindiği üzere- **yaratmakta yönetmekte Allah’u Teâlâ’ya aittir**. Bir kişi bunu kabullenip Müslüman olduktan sonra bunu hayatında uygularsa zaten sorun kalmayacak kavgalar, çekememezlikler ve gerçek manada zulüm ortadan kalkacaktır.

İnsanlığa âlim olan Allah Subhanehu ve Teâlâ’dan gelen hakka, adalete ve davete rağmen, insan kendi aciz aklını fikrini üstün tutup yüceltince kendisi gibi fikir üretebilen diğer insanlar, bunu yani fikri üstün tutulmanın tek bir kişi veya tek bir meclis olmasını hazmedemiyorlar.

Bu durumda olan insanların bir kargaşa içinde olması kaçınılmazdır. Zira hakkın olmadığı bir yerde bâtil ve sapıklıktan başka ne olabilir ki?

Bu kargaşanın bir nedeni pek tabiidir ki, kafalarındaki zulüm ve hak kavramlarının yerli yerinde oturmamasıdır.

Zulüm: Hak yemek, eziyet, işkence ve baskı kullanmak, adaletsizlik yapmak, haddi aşmak söz ve fiilde aşırı gitmek demektir.

İnsanlar üzerinde kendi akıllarının ve nefislerinin ürünü kanunlar ile hükmedenler, gerçek hak olanın (İslam şeriatının) dışında hüküm verdikleri için zalim oldukları gibi onlara tabi olan insanlardan her dönemde, çıkarılan kanunlardan kendi nefislerine ağır gelenler bir anda bu kanunları haksız ve zulüm olarak addederler.

“Gerçek hak olan, Rabbinden gelendir. O halde kuşkulananlardan olma!”
(Bakara 147)

Müslüman bilir ki; Allah’u Teâlâ’nın dini haktır. O yaratmış olduğundan dolayı en ince ayrıntısına kadar bildiği insanoğlunu idare edecek hak kanunları da ortaya koyandır. Yoksa Allah âlimdir, ilmi sonsuzdur deyip de sonra kendi fikrini her şeyin üstüne çıkararak kendi üzerlerine egemen olmak isteyen kimselerin halleri gerçekçi değildir.

Müslüman bilir ki; Kur’an-ı Kerim ve Allah elçisinin sahih sünneti onun için bir kullanım kılavuzu gibidir. Kendisi için bu iki kaynaktakiler hakkın ta kendisidir. Yoksa peygamber önder, Kur’an rehber sloganları atıp sonra da kendisine dünyada başka önderleri **ulu** olarak addeden, onların getirdiklerini a’dan z’ye hak olarak görüp uygulayan değildir.

Müslüman bilir ki; Ahiret gününün sahibi Allah’tır. Ve Allah’u Teala, şeriatına inanarak ona göre yaşayanlara yani Müslümanlara edebi saadette olma hükmünü verecektir. Bu sebeble Müslüman bir kimse, ahiret hayatı vardır deyip de bütün dünyasında başkalarının hüküm ve yollarına bağlanan ve bu şekilde onların hak olduğu düşüncesini fiiliyle yansıtan değildir...

Ehli tevhid olarak, imanımızın söylediği şey, Allah Subhanehu ve Teâlâ’nın kullar üzerindeki bütün hükmü hak ve hakikattir. Bunun dışındaki kanun ve nizamlar insanlar için birer zulümdür. Bu nedenle yöneten bir kişide olsa, bir mecliste olsa, bütün halkta ortak olsa ortaya çıkan şey bir zulüm, zalimlik, haksızlık ve sapıklıktan başka bir şey değildir.

İnsanların başında elbette ki idareciler olacaktır. Ama bu idareciler hak olarak Allah’ın hükümlerini uygulamadığı müddetçe, kendi ve halkın heveslerini Allah’ın dininin önüne

geçirdiği müddetçe yönetim her zaman en büyük zulmü yapmaya devam etmiş olacaktır. Yukarıdaki anlatılan şekilde her bir pay sahibi de bu işte idarecilere ortak olacaktır.

Ne yazık ki bu heveskâr ümmet sadece ecellerinin Allah'ın hâkimiyetinde ve tasarrufunda olduğunu veya olabileceğini zannediyor. Oysa ki hakimiyetin tamamı Allah'ın elindedir.

O din günü gelmeden önce rabbim hakkı görmeyi nasib etsin... Amin.

*Yönetici, eşraf, halk üzerinde büyük etkisi olan kanaat önderleri, yetki sahibi elit tabaka insanları

İSLÂM'DA KABİRCİLİĞİN SAKINCALARI

Mustafa b. Sezgin

Maddeyi ve manayı yaratan; bedeni ve ruhu rızıklandıran; evvele ve âhire hükümran olan Allâh Azze ve Celle'nin yüce ismiyle...

“Bize din olarak İslam'ı seçen ve bu dini kemale erdiren” (Maide: 5/3) Allah Azze ve Celle'ye hamdolsun.

“Size iki şey bırakıyorum bunlara bağlandığınız sürece asla doğru yoldan ayrılmayacaksınız. Bunlar; Kur'an ve Sünnettir” (Muvatta) buyuran Muhammed Mustafa sallallâhu aleyhi ve sellem'e de salat ve selam olsun...

Şüphesiz ki bu din Allah'ın bizden kabul edeceği tek dindir (Ali İmran: 3/85). Atmalardan ve katmalardan uzak olup bütün emir ve nehiyleri vahiyle bildirilmiştir. Bu dine sonradan uydurulan her şey bid'at, her bid'at dalâlet, her dalâlet ise ateştedir.

İlmin azaldığı ve cehaletin arttığı günümüzde buna paralel olarak bid'at ve hurafeler de artmış, sünnetin yerini insanların din adına sonradan uydurduğu inançlar almıştır.

Her dönemde bir yenisi eklenerek artan bid'atlar, artık cahiller nazarında dinin yerini almış, değerler değişmiş ve anlayışlar sapmıştır. Şeytanın dostlarına vahyedegeldiği bu hurafelerin peşinden gidenler, cennete giden bir yol edindiklerini sanarak, bilerek veya bilmeyerek cehennem ehlinin amellerini yapmışlardır. Şeytanın insanları dalâlete düşürdüğü tuzakların başında kabirler gelmektedir. Putçuluğun bir tesiri olan kabircilik ve kabirperestlik fitnesi gerçekten birçoklarının gaflette olduğu bir noktadır.

Ümmetinin dalâlete düşmemesi için bütün gücünü ve imkânlarını kullanan Nebi aleyhisselâm, vefatına sebep olan hastalığı zamanında Aişe annemizin –Allah ondan razı olsun- haber verdiğiğine göre şöyle buyurmuştur:

“Allah Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin! Çünkü onlar peygamberlerinin kabirlerini mescit haline getirdiler.” Aişe annemiz dedi ki: *“Eğer böyle bir endişe olmasaydı Rasûlullâh’ın kabri meydana çıkarılırdı. Ancak onun kabrinin mescit haline getirilmesinden endişe edildi.”* (Buhari-Müslim)

Hadisi şerifte Allah Rasulü’nün kabirleri mescit haline çeviren Yahudi ve Hristiyanlara lanet okuduğu görülmektedir. Aişe annemizin hadisi şerife getirdiği yorum ise efendimizin bunu neden yasakladığını ortaya koymaktadır. *“Kabirlerin birer mescit haline getirilmesi!”*

İslam hukuk ekollerinden olan Hanbeli ve Maliki mezheplerine göre kabirleri mescit haline çevirmek haramdır. Şafi mezhebine göre bu amel büyük günahlardandır. Hanefi mezhebinde ise İmam Muhammed’den mekruh olduğuna dair bir görüş zikredilmiş, İmam İbnu’l Melek el-Hanefi bahsi geçen mekruhluğun tahrîm (haram) ifade ettiğini söylemiştir.

Mezhep imamlarının fetvalarına bakıldığında hiçbir ulemanın kabirlerin mescit edilmesine cevaz verdiği görülmemektedir. Yani bu amel cahil insanlar nazarında “küçük(!)” bir kabahat gibi gözükse de -bazılarına göre salih bir amel(!)- Allah katında büyük bir kabahattir. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem yine Aişe annemizin naklettiği üzere şöyle buyurmuştur:

“Peygamber sallallâhu aleyhi ve sellem hasta iken hanımlarından birisi Habeşistan’da ki “Mariye” adlı bir kiliseden bahsetti. Onlar bu kilisenin güzelliğinden ve kilisedeki resimlerden söz ettiler. Peygamber efendimiz başını kaldırarak şöyle buyurdu: **“Onlar aralarında salih bir kimse varsa onun kabri üzerine bir mescit yaparlar, sonra da o gördüğünüz resimleri yaparlardı. İşte onlar (kıyamet günü) Allah katında yaratıkların en kötüleridir.”** (Buhari-Müslim)

Hadisi şerif hakkında Hafız İbni Receb şöyle demiştir: *“Bu hadis salih kimselerin kabirleri üzerine mescit inşa etmenin ve Hristiyanların yaptığı gibi oralara bu salihlerin resimlerini yapmanın haram olduğunu göstermektedir.”* (Fethu’l Bari)

Ümmetini böyle bir amelden sakındıran Nebi aleyhisselâm Allah Azze ve Celle’ye Ebu Hureyre radiyallahu anh’ın haber verdiğiğine göre şöyle dua etmiştir:

“Allah’ım, benim kabrimi puta çevirme. Allah peygamberlerinin kabirlerini mescit haline çeviren topluluğa lanet etsin.” (Müsned-i Ahmed)

Allah Azze ve Celle peygamber efendimizin duasını kabul etmiş ve onun kabrinin puta çevrilmesine izin vermemiştir. Fakat diğer insanların kabirlerine gelince maalesef durum böyle değildir. Kabirlerden medet umma ameli Nuh aleyhisselâm zamanında Ved, Suva, Yeuk ve Yeğus gibi salih kişilerin ölümleri üzerinden yapılmaya başlamıştır. Mescit haline çevrilmesi ise Yahudi ve Hristiyanlarda baş göstermiştir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem zamanına kadar gelen bu ameller Mekke şirk toplumunun da örfünde bulunmaktadır. Rasûlullâh Müslümanları bu tür sapıklıklardan korumak için kabir ziyaretlerini yasaklamış imanın iyice kalplerine nüfus ettiğini düşündüğünde ise sadece “ölümü hatırlamak” amacıyla kabir ziyaretlerine izin vermiştir.

“A”dan “ze”, “Elif”ten de “ye”, anlamaya çalışan İslam düşmanları ve onlara tabi olan cahiller buraları kutsal yerler ilan etmiş, orada yatan insanların fayda ve zarar vereceğine inanmışlardır. Nitekim zamanımızda da olduğu üzere çeşitli günlerde falan türbesine veya filan efendiye ziyaret etmenin büyük bir amel olduğu, “alsana bir göbek ver bana bir bebek” diyerek bunların fayda vereceğine, kandiller yakarak ve sirkeler dökerek bunların belaları önleyeceğine inanılmaktadır.

Hiç şüphesiz ki kabrin başında tavaf edip dönmek, oralara doğru secde etmek şirk olan amellerdendir. Kabirlerin fayda vereceğine ve zararı def edeceğine inanmak ise şirk olan bir inançtır.

Nitekim Birgivî rahîmehullâh şöyle demektedir: *“Müşriklerin; putlarını Allah’ın zatına bir tutmadıkları bilinen bir şeydir. Sıfatlarına veya ef’alinde de putları Allah ile bir tutmuyorlardı. Yerleri ve gökleri putlarının yarattığını veya onların öldüren veya diriltten olduklarını da söylemiyorlardı. Onların putlarını Allah ile bir tuttıkları konu sevgileriydi. Putlarını yüceltiyor ve onlara ibadet ve dua ediyorlardı. Bunu Müslüman olduğunu söyleyen türbe ve yatırlara tapan şirk ehlinde de görmek mümkündür.”* (Ziyâretu’l-Kubur)

Hiç şüphesiz ki fayda ve zarar verecek olan yalnız Allah Azze ve Celle’dir. Nitekim Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun ki onlara: ‘Gökleri ve yerleri kim yarattı?’ Diye sorsan elbette ‘Allah’ derler. De ki: ‘Öyleyse bana söyler misiniz Allah bana bir zarar vermek isterse Allah’ı bırakıp da taptıklarınız, O’nun vereceği zararı giderebilirler mi? Yahut da Allah bana bir rahmet dilerse, onlar O’nun rahmetini önleye bilirler mi?’ De ki: ‘Allah bana yeter tevekkül edenler yalnız Allah’a tevekkül etsinler.’ (Zümer: 39/38)

Bununla da bitmiyor Rabbimiz bizlere hakkı açıkça şöyle beyan ediyor:

“Eğer Allah seni bir zarara uğratırsa onu kendisinden başka giderecek yoktur. Ve eğer sana bir hayır verirse (bunu da geri alacak yoktur) şüphesiz O, her şeye kadirdir.” (En’am: 6/17)

Görüldüğü üzere Allah Rasulü’nün **“kabirleri mescit edinmeyin”** emrine uymayarak buralara türbe yapanlar, kandiller ile süsleyip insanlara cazip gösterenler büyük bir fesat işlemiş ve insanların buralardan medet ummasına ve buraları kutsal saymasına sebep olmuştur.

İslam uleması ise putçuluğun bir getirisi olan kabirlerin süslenmesi ve oraların mescit haline çevrilmesine her zaman engel olmaya çalışmışlar ve bu amelin haram olduğunu bildirmişlerdir. Nitekim İmam İbn Teymiyye rahîmehullâh şöyle demiştir: *“Kabirlerin üzerinde kandil yakmak, üzerlerine veya aralarına mescit yapmak haramdır. Bunların ortadan kaldırılması gerekir. Bu konuda Ehli Sünnet âlimleri arasında bir görüş ayrılığı olduğunu bilmiyorum.”* (el-İhtiyarü’l-İlmiyye)

Sonuç olarak Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in yolunu en güzel şekilde takip eden Fırkayı Naciye olan Ehli Sünnet ve’l Cemaat, kabirlerin mescit haline çevrilip türbeleştirilmesini haram kabul etmiş, eğer bu kabirlerin fayda verip zararı def edeceğine inanılırsa bunun şirk olduğunu beyan etmişlerdir.

Allah'ı Teâlâ'dan niyazımız bu mel'un işlerden Müslümanları muhafaza etmesi ve insanların tevhid akidesini benimseyip hidayete ulaşmalarıdır.

Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'a, salat ve selam yaratılmışların en hayırlısı olan Muhammed aleyhisselam'ın üzerine olsun.

RİYA KÜÇÜK ŞİRKİTİR

Alî Yolcu

Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle...

Âlemlere rahmet olarak elçisini gönderen, gönderdiği elçisi ile insanlara hidayet ve nur kaynağı olan ve Kur'an-ı Kerim'i indiren Allah'ı Teâlâ'ya hamd olsun. Salat ve selam insanlara rahmet olarak gönderilen, insanların dünya ve ahiret kurtuluşunu sağlamak için onları hakka davet eden Allah'ın Rasulü Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellem'e onun aline, ashabına ve onun getirmiş olduğu nurlu yolu takip eden tüm muvahhitlerin üzerine olsun.

Bundan sonra:

Ondan yardım ve başarı dileyerek konumuza geçelim.

...

Son tevhid elçisi Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem Rabbimizden aldığı ilahi vahyi en güzel şekilde tebliğ etmiş ve o Allah'ı Teâlâ'nın emirlerini yerine getirmeleri, nehiyelerinden ise kaçınmaları hususunda ümmetine nasihatte bulunmuştur. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ümmetine nasihatte bulunduğu durumlardan biri de yaptıkları amelleri ihlas ile yapmalarıdır. İhlas, Müslüman kişi için amellerin kabul şartlarından biridir.

İhlası; *"Müslümanın yapmış olduğu tüm amelleri Allah'ı Teâlâ'nın rızasını kazanmak amacıyla yapması"* olarak tarif edebiliriz. Allah'ı Teâlâ, yalnızca kendi rızası için yapılan amelleri kabul eder. Allah'ı Teâlâ kullarına, yapmış olduğu ibadetlerde ihlaslı olmaları için şöyle hitap etmektedir:

"Onlar dini Allah'a halis kılarak ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar." (Beyyine: 98/5)

Ayeti kerimede geçtiği üzere imtihan için yaratılmış olan kulların ihlaslı bir şekilde Allah'ı Teâlâ'ya ibadet etmekle emrolunmuşlardır.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ise kıyamet gününün dehşetli anında ihlaslı kişilere şöyle müjde veriyor:

“Kıyamet gününde insanların şefaatiyle en mutlu olacak olanı kalbinden ya da içinden ihlas ile la ilahe illallah diyen kimsedir.” (Buhari)

Hadisi şerifte ise ihlaslı kimselerin kıyamet gününde Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in şefaatine nail olacağı bildirilmiştir. Tabi burada dikkat edilmesi gereken la ilahe illallah şartları yerine getirilmiş la ilahe illallahtır. Yoksa ‘kalbim temiz, ben çok ihlaslıyım, bakın bende la ilahe illallah diyorum’ diyerek bu kelimenin aksi inanışta ve yaşantıda bulunanların sözleri kendilerini ateşten kurtarmayacaktır.

Kişinin ihlaslı olabilmesi için kaçınması gereken bazı haller vardı. Bu hallerden en önemlisi riyadır.

Riya ise; *“İnsanların içinde bulunduğu bir ortamda işini, ibadetini güzel bir şekilde yapıyor görünmesi, tek başına kaldığında ise tembellik edip, işlerinde ve ibadetlerinde gevşeklik göstermesidir.”* Bir nevi görsünler, duysunlar ve desinler için ibadet etmesi, yaptıklarını yapmasıdır. İhlas övülen bir halken, onun tersi olan riya ise yerilen bir haldir. Ve küçük şirktir.

Şirki yani Allah’u Teâlâ’ya ortak koşmayı büyük şirk ver küçük şirk olarak ikiye ayırılır. Büyük şirk kişiyi İslam dininden çıkararak kâfir olmasına sebep veren şirktir. Allah’u Teâlâ korusun. Günahlardan dilediklerini hesap gününde bağışlayan Rabbimiz bu büyük şirkle ölen kişinin bu günahını bağışlamayacaktır. Bu öyle büyük bir günahdır ki günahların en büyüğüdür. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem Allah’u Teâlâ’nın **“Muhakkak ki Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışındaki (diğer günahları) dilediği kimseler için bağışlar”** (Nisa: 4/48) kelamını insanlara tebliğ etmiş ve ümmetini büyük şirkten sakındırmıştır.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetini büyük şirkten sakındırdığı gibi küçük şirkten de sakındırmıştır. O şöyle buyurmuştur:

“Sizin hakkınızda en çok korktuğum şey küçük şirktir. Ashabı kiram dediler ki: Ya Rasulullah, küçük şirk nedir? Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem: Riyadır. Yani başkalarına gösteriş için ibadet yapmaktır” buyurmuştur. (Ahmed bin Hanbel)

Hadisi şerifte de görüldüğü üzere Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem riyayı küçük şirk olarak tanımlamıştır. Küçük şirk kişiyi İslam dininden çıkartmaz. Fakat kişinin yapmış olduğu amelleri boşa çıkarır. Bir kul Allah için değil de insanlar görsün ve kendisi övsün diye bir amel işlerse bu amel Allah’u Teâlâ katında kabul olmaz. Mesela: Namazda başkalarının görmesini umarak uzun rükûlar ve secdeler yapmak, renginin ahiret endişesiyle sarardığını ima etmek, insanlar ne cömert desin diye infakta bulunmak, bu ve buna benzer amellerde bulunmak sahibine kıyamet günü Allah’u Teâlâ katında hiçbir fayda sağlamayacaktır. Onlar Allah’u Teâlâ’nın Kur’an-ı Kerim’de gösteriş yapanların şu kavliyle nitelediği kendisi üzerinde ekin bitmeyen sert kayalık yer gibi olacaktır. Allah’u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan ve maruz kaldığı şiddetli yağmurun kendisini çıplak bıraktığı bir kayanın durumu gibidir. Onlar kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler.” (Bakara 2/264)

Riyakâr kimse yapmış olduğu ameller karşısında ecir ve sevap beklerken; ayeti kerimede de bildirildiği üzere onların yaptığı amellerin hepsi boşa gitmiştir. Çünkü onlar bu yapmış olduğu amelleri Allah için değil de insanlar görsünler ve bilsinler için yapmıştır.

Allah’u Teâlâ Kur’an-ı Kerim’de, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ise hadisi şeriflerinde riyanın münafıklık alametlerinden bir alamet olduğunu bizlere bildirmiştir.

Allah’u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Münafıklar Allah’ı aldatmaya çalışırlar. Allah’ta onların bu çabalarını başlarına geçirir. Onlar namaza başladıkları zaman tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar ve Allah’ı pek az anarlar.” (Nisa: 4/142)

Ayeti kerimede münafıkların Allah’u Teâlâ’yı aldatmaya çalıştıkları, namaza tembel tembel kalktıkları ve insanlara gösteriş yaptıkları bize bildirilmiştir. O halde kendisine Müslüman diyen bir kimse bu özelliklerin kendisinde olup olmadığına bakmalı, eğer bu özellikler kendisinde bulunuyorsa bir an önce Rabbimize tevbe etmelidir. Eğer bu özellikler kendisinde yok ise bundan dolayı da hamd etmelidir. Bir Müslüman nifak özelliklerinden uzak durmalı ve yaptığı ibadeti güzel bir şekilde yapıp niyetini ise sadece ve sadece Allah’u Teâlâ’ya has kılmalıdır. Aksi takdirde üzerinde nifak alametlerinden bir alameti taşıyor demektir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, riyakâr kimselerin kıyamet günkü hallerini bize şöyle anlatır: Ukbe b. Muslim radiyallahu anh’dan: Şüfey b. Matî’ el-Esbahi radiyallahu anh şöyle buyurdu: **“Medine’ye geldim, hemen mescide girdim. Birde baktım ki, insanlar bir adamın etrafında toplanmışlar. ‘Bu kim?’ diye sordum. ‘Ebu Hureyre radiyallahu anh’ dediler. İnsanlar dağıldığında ona yaklaştım: ‘Ey Ebu Hureyre! Bana, aranızda hiç kimse olmadığı, doğrudan Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’den işittiğın bir hadisi naklet’ dedim. O da: ‘Olur, sana Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’den, benimle onun arasında hiç kimsenin olmadığı, doğrudan Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in, bana anlattığı bir hadisi anlatacağım’ buyurdu. Sonra bayıldı. Ayıldığı zaman şöyle diyordu: ‘Olur, sana Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in, benimle onun arasında hiç kimsenin olmadığı, doğrudan Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in, bana anlattığı bir hadisi anlatacağım.’ Sonra ikinci defa bayıldı. Ayıldığı zaman şöyle diyordu: ‘Sana Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in, bizzat bana anlattığı, arada hiçbir kimsenin olmadığı bir hadis anlatacağım.’ Sonra üçüncü veya dördüncü defa bayıldı. Ayıldığında şöyle diyordu: ‘Sana anlatacağım. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in benimle kendisinden başka hiç kimsenin olmadığı bu evde anlattığı bir hadisi anlatacağım.’ Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’den işittim, şöyle buyuruyordu:**

‘Kıyamet günü olunca, Allah, aralarında hükmetmek için kullarına iner. Her ümmet diz çökmüştür. İlk çağırılan, Kur’an-ı ezberleniş bir kimsedir. Allah’u Teâlâ ona: ‘Kulum! Resulüme indirdiğimi sana öğretmedim mi? buyurur. O da: ‘Evet ya Rabbi!’ der. Allah: “Sana öğrettiklerim noktasında ne yaptın?” buyurur. O da: ‘Rabbim! Geceleri ve gündüzleri onunla namaz kılardım’ der. Allah ona: ‘Yalan söyledin!’ buyurur. Meleklerde ona: ‘Yalan söyledin!’ derler. ‘Aksine, filan kari’dır (Kur’an-ı güzel okur) denilmesini istedin. Nitekim buda sana denildi. Git bugün senin için katımızda hiç bir şey yoktur’ derler.

Sonra mal sahibi getirilir. Allah ona: ‘Kulum! Sana nimet vermedim mi? Seni üstün kılmadım mı? Sana genişlik vermedim mi?’ buyurur. O da: ‘Evet ya Rabbi!’ diye cevap verir. Allah: ‘Sana verdiğim şeylerle ne yaptın?’ diye sorar. O da: ‘Yarabbi, akrabaya ihsanda bulunur, tasadduk eder ve daha birçok şeyler yapardım’ der. Allah ona: ‘Yalan söyledin!’ der. Meleklerde ona: ‘Yalan söyledin!’ derler. ‘Aksine sen, ‘filan cömerttir’ denilmesini istedin. Nitekim buda sana denildi. Git, bugün senin için katımızda hiç bir şey yoktur’ derler.

(Bundan sonra) Katledilmiş biri çağırılır. Allah ona: ‘Kulum! Sen hangi yolda öldürüldün?’ diye sorar. O da: ‘Ya Rabbi! Senin için ve senin yolunda’ der. Bunun üzerine Allah’u Teâlâ: ‘Yalan söyledin!’ buyurur. Meleklerde ona: ‘Yalan söyledin!’ derler. ‘Aksine sen, ‘filan cesaretlidir’ denilmesini istedin. Nitekim buda sana denildi. Git, bugün senin için katımızda hiç bir şey yoktur’ buyurur.

Ebu Hureyre radiyallahu anh (devam etti): “Sonra Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem elini dizime vurdu. Sonra: ‘Ey Ebu Hureyre! Bu üç grup, kıyamet günü, kendileriyle ateşin tutuşturulacağı Allah’ın yarattıklarının ilkleridir’ buyurdu.” (Tirmizi)

Allah’u Teâlâ kullarına imtihan gereği maddi ve manevi bazı hastalıklar musallat etmiştir. Maddi hastalıkların ilacı ve tedavi yolları vardır. Riya ise manevi bir hastalıktır. Riya hastalığının da çeşitli tedavi yolları ve ilaçları vardır.

Bunun için her Müslümanın riya hastalığını ve tedavi yollarını bilip riyaadan kaçınması gerekir. Bu tedavi yolları çoktur. Şunlar örnek gösterilebilir.

Allah’u Teâlâ’nın gözetiminde olduğunu hatırlamak, içinde riyaayı gizlerken; Allah’u Teâlâ’nın, kalbinde olanı bilip Kendisine gazap etmesinden korkmak. Ölümü ve ölümün sekeratını, kabri ve kabrin azabını hatırlamak, ihlaslı olmak için Allah’u Teâlâ’dan yardım dilemek ve riyaadan Allah’u Teâlâ’ya sığınmak... Rabbim gereğince amel etmeyi bizlere nasip eylesin.

Son olarak; şu hakikat da hiçbir zaman akıllardan çıkarılmamalıdır ki; insanların ve cinlerin yaratılış sebebi ibadet edilen sahte mabutları red ederek sadece ve sadece Allah’u Teâlâ’ya ibadet etmektir. Allah’u Teâlâ kullarından istemiş olduğu bu ibadette hiç kimseyi kendisine ortak olarak kabul etmemektedir. Sadece kendisinin rızası için yapılan ibadetlerin karşılığını hem bu dünya da hem de ahirette bol bol verecektir.

Zira o Allah’u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Deki: Benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm yalnızca Âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O’nun ortağı yoktur. Bana böyle emrolundu.” (En’am 6/162-163)

Ayeti kerimede geçtiği üzere Allah’u Teâlâ, kullarından yapmış olduğu ibadetleri, hayatlarını ve ölümlerini sadece Allah’u Teâlâ için yapmalarını istemiş ve kendisine hiç bir şey ortak koşmamalarını emretmiştir.

Açıklandığı üzere kişinin yapmış olduğu ibadetlerin kabul olması için ihlaslı bir şekilde yapmış olması gerekir. İhlaslı bir şekilde yapılmayan ibadeti Allah’u Teâlâ asla kabul etmez. Bunun için yapmış olduğumuz ibadetleri ihlaslı bir şekilde ve riyaadan uzak olarak yapmalıyız ki Allah’u Teâlâ katında kabul edilsin.

...

Bitirirken...

‘Allah’ım Sana tevbe edip sonra tekrar döndüğüm şeylerden istiğfar ederim. Yine ben, senin rızanı kazanman için yaptığımı iddia ettiğim, fakat kalbime senin bildiğin şeylerin bulaştığı şeylerden de istiğfar ederim...’

Hamd, et-Tevvab ve es-Settar Allah’u Teâlâ’ya aittir.

İKİ DİN

Ebû Berâ b. Kâsım

Rahman ve Rahim olan Allah’ın ismiyle...

Dinini bütün dinlere üstün kılmak için Rasulünün hak din ile gönderen Allah’a hamd olsun. Salat ve selam hak ve hidayet ile gönderilen Rasulüne aline ve ashabına olsun.

Bu yazımızda iki dinden bahsedeceğiz. Bunlardan birincisi tek ve ortaksız Allah’ın hak dini olan İslam dinidir. O İslam ki hak ilah olarak yalnız kendisine ibadet olunan Hakkın dinidir. İkincisi ise Hakkın dininin dışında olan batıl uyduruk dindir. Bu din hangi isimlerle isimlerle anılsın Allah’ın dışında başka batıl ilahları olan dindir.

Evet, birincisi Hakkın dini ve ikincisi ise halkın dinidir. Tağutların iktidarda olduğu yerlerde kavram kargaşalarının sonucunda kendilerini Hakkın dinine nispet eden nice insan aslında halkın dini üzerindedirler. Ancak bunun şuurunda değildirler. Bu da onların aslında dinin mahiyetini anlayamadıklarından ileri gelmektedir.

Konunun kısaca anlaşılması için emirler ve yasaklarıyla Hak dinin kanunlarını bizlere sunan kitabımıza bir bakalım. Şüphesiz ki O’nun kitabı bizlerin anlaması zorunlu olan kanun kitabıdır. Ancak gerektiği gibi anlaşılmadığı da gözlerden kaçmayan bir gerçektir.

Bakınız! Hak dinin sahibi olan Rabbimiz Yusuf suresinde Yusuf aleyhisselâm ve kardeşinden bizlere bahseder. Yusuf aleyhisselâm kardeşi Bünyamin’in yanında kalması için yaptırdığı olay sonrasında ona hırsızlık suçu isnat edilmiş ve hukuk olarak kardeşinin yanında kalması karara bağlanmıştı. Ayette ise: **“Melikin dininde kardeşini alı koyamazdı”** (Yusuf: 76) buyrulmaktadır. Burada bizlere dinin ‘kanun’ olduğu bildirilmektedir. O zaman ki İslam kanunlarında/dininde hırsızlığın cezası hırsızlığı yapanın alıkoyulmasıydı. Oysa melikin kanunlarında ise hırsızlığın cezası farklıydı.

Yine başka bir ayeti kerimede: **“Yine bunun gibi onların ortakları müşriklerden çoğuna çocukları öldürmeyi süslü gösterdiler. Hem onları helake düşürmek hem kendi aleyhlerinde dinlerini karmakarışık kılmak için...”** (Enam: 137) diye geçmektedir.

Rabbimiz müşriklerin koymuş oldukları kız çocuklarını öldürme hükmünün onların dinlerinden bir kanun olduğunu bizlere bildirmektedir.

Ve yine Rabbimiz, Rasulullah'ın Mekke Kureyşilerine: **“Sizin dininiz size benim dinim bana.”** (Kafirun: 6) demesini emretmiştir. Aslında onların isimce bilinen veya semavi kaynaklı bir dinleri yoktur. onlar Ehli kitabın dinlerinden haberdar olmakla birlikte ayrı bir din üzereydiler. Yani ayrı kanunları, ayrı emir ve yasakları vardı.

Örnekleri uzatmak mümkünse de varmak istenen yer aynı olacaktır. Yani dinin emir ve yasaklardan oluşan kanunlar olduğu gerçeğine. Evet, İslam'ın nazarında kendi kanunları olan her sistem bir dindir. Oysa günümüz halkın dinin müntesipleri bu gerçekten habersiz olarak yerler, içerler, gezerler, eğlenirler... onlara sorarsanız adları Müslümandır ancak İslam'ın kanunları, emirleri ve yasakları onlardan, onlar da bu kanunlardan uzaktırlar. Onlara belirlenen kanunları yani dini yaşarlar. Krallar, melikler, sultanlar, başkanlar... hayatı düzenlemek için Allah'ın indirdiklerinin dışında kanunlar koyarlar; emirler ve yasaklar belirlerler. Ancak bu yaptıklarının aslında insanlara din belirlemek olduğunu söylemezler. Hâlbuki biz kitabımızda onların bu yaptıkları şeyin yani kendilerine tabi olunacak kanunlar çıkararak emir ve yasaklar belirlemenin din olarak adlandırıldığını görmekteyiz.

Elbette ki Müslüman bir kişi hak dini yaşayan ve batıl dinlerden beri olan kişidir. Batıl din sahipleri her ne kadar çok olsalar, hatta geçici iktidarı ne kadar şatafatlı olsa da onlar hak ehli nazarında hüsrân ehlidirler.

Hakkın karşısında batılın gücü sabun köpüğü gibidir. Allah, hak dini tüm batıl dinlere üstün kılmak için yollamıştır.

“O öyle bir Allah'tır ki rasulünü hidayetle ve hak dinle bütün dinlere üstün gelsin diye göndermiştir. Müşrikler hoşlanmasalar da.” (Tevbe: 33)

Evet, ayette geçtiği üzere Rasulullah'ın gönderilişiyle batıl dinlerin iktidarı sallanmış müşriklerin batıl dinleri ortadan kaldırılmıştır. Allah'ın muradı müşrikler istemeseler de ilahi kanunlarının müşriklerin kanunlara galebe gelmesi, ilahi emir ve yasakların müşriklerin emir ve yasaklarını ortadan kaldırmasıdır. Böyle de olmuştur. Bu hakikat diğer peygamberler içinde geçerli bir olaydır.

Hak batıl mücadelesinde İbrahim aleyhisselâm nemrudun dinine, Musa aleyhisselâm firavunun dinine, İsa aleyhisselâm hahamların dinine karşı mücadele etmişlerdir. Peygamberler hak dinin müntesibi iken, nemrut ve firavun gibileri batıl dinin müntesibiydiler. Bu ayrım dün olduğu gibi bu günde sürmektedir. Tüm rasullerin ortak bildirisi olan la ilahe illallah ile batıl dinlere bir meydan okuma varken, meydan okuyanlar da tevhid ehli olmuştur. La ilahe illallah sözüyle tüm batıl ilahlar, onların halka koyduğu kanunlar, emirler ve yasaklar ayaklar altına alınmış, tüm uyduruk değerler paramparça edilmiştir. aynı zamanda bu sözle hak ilah birken, din-kanun, emirler ve yasaklar belirleyen de bir olduğu bildirilir.

Bir olanın dinini de birdir. O Hak ilahın katında bir tek geçerli din vardır; o da İslam'dır.

“Muhakkak ki Allah katında hak din İslam'dır.” (Ali İmran: 19)

Ve bu dinden başka dinler kabul edilmeyip bu din sahipleri helak olacaklardır.

“Kim İslam’dan başka din ararsa ondan kabul edilmeyecek ve o ahirete zarar edenlerden olacaktır.” (Ali İmran: 85)

Şimdi kendimize bir soralım: *‘Ben kimin dinini yaşıyorum?’*

Eğer dinimiz İslam diyor ve hayatımızda İslam ile çatışan kanunları red ediyorsak o zaman Hakkın dinindeyiz demektir. Yok, kendimize Hakkın dinindeyiz diyor ancak İslam dışı kanunları benimseyip yaşıyorsak o zaman da halkın dinindeyiz demektir. Vakit geç olmadan can kuşu beden kafesinden uçmadan halkın dininden biran önce tevbe edip ayrılarak Allah’ın hak dinine tabi olmalıyız.

Bu karar hayatımızın kararıdır; diğer kararların çok üstünde olan. Bu karar bizim ahiretimizi etkileyecek karardır; dünyevi kararlara benzemeyen... Öyleyse durmanın, ertelemenin, boş vermenin sırası değildir. Biran önce Hakka ve Hakkın dinine dönmenin zamanıdır.

Allah’ım Rab olarak Senden, din olarak İslam’dan, rasul olarak Muhammed aleyhisselâm’dan razı olduk. Sen de bizleri razı olduğun din üzere yaşat ve canımızı da razı olduğun şekilde al. Allahûmme âmin.

DOĞRULUĞUN ÖNEMİ

Mustafa b. Sezgin

Rahman ve Rahim olan Allah’ın ismi ile...

Yerleri ve gökleri... meşakkat çekmeden yaratan Rabbimize hamd olsun.

Mekke müşriklerinin bile “el’ Emin” olarak vasıflandırdığı, bizim için en güzel örnek olan nebimiz Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’e salat ve selam olsun.

Gecesi ve gündüzü apaydın bir yol bırakan efendimiz Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem, biz ümmetine şöyle seslenmiştir:

“Allah’a iman ettim de, sonra dosdoğru ol.” (Müsned-i Ahmed)

Peki doğruluk ne demektir?

Doğruluk ve doğru olmak İnsanın; inancında, özünde, sözünde, niyetinde, sözleşmelerinde, ticaretinde kısaca bütün fiil ve davranışlarında doğru, dürüst, hakkı gözetir, âdil, ihlaslı ve samimi olma hâlidir. Doğruluk kavramı, Kur’ân ve Sünnette sıdk, ihlas, istikâmet ve hak kavramları ile ifade edilmiştir.

İslam uleması ise doğruluğu; haberin gerçeğe uygun olması, dış ile için, gizli ile açığın birbirini yalanlamaması olarak tanımlamıştır. Doğru olana ise sadık denir.

Sadık olmak İslam ahlakının en önemli prensiplerindendir. Bütün peygamberler doğru sözlü sadık kimselerdir. Onların yalan söylediğine dair hiçbir rivayet gelmemiştir. Çünkü onlar Allah Subhânehu ve Teâlâ'nın mesajını insanlara ulaştırmakla görevli olduklarından kendilerinin yalan söylemeleri düşünülemez. Nitekim rabbimiz Rasûlu Muhammed aleyhisselam'a: **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”** (Hud: 11/112) buyurarak onun sadık kimselerden olmasını emretmiştir.

Bu emre en güzel şekilde itaat eden Peygamber efendimiz kendi kavmi olan Kureş'ten “el' Emin” lakabını almış, müşrik iken en azılı düşmanı olan Ebu Süfyan, Herakles'e karşı Muhammed aleyhisselam'ın çok doğru sözlü biri olduğunu ve ondan hiçbir yalan söz işitmedikleri söylemiştir.

Rasulullah sallallâhu aleyhi ve sellem bizlere en güzel örnek olduğundan dolayı her bir Müslümanın Peygamber efendimizin “eminlik” vasfına sahip olmaya çalışması gerekmektedir. Çünkü İslam sadece itikadi bir söylemden ibaret olmayıp, ahlaki bir yapılanmayı da beraberinde getirmektedir. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Ben güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderildim.” (Hâkim-Beyhaki)

Allah Subhânehu ve Teâlâ kendisine iman eden kullarını insanlığa tanıtırken öncelikle onların tağutları reddeden, onlara buğz eden, onlara hâkimiyet yetkisi vermeyen ve kendisine ait sıfatları sadece O'na has kılan bir topluluk olarak vasıflandırmıştır. Ve bununla kalmamış onların güzel ahlaki sıfatlara sahip olmaları için Kur'an ve Sünnet'i bu konuda hayat kitabı kılmıştır. Yani Allah Subhânehu ve Teâlâ kullarını Müslüman kılmak için öncelikle itikadi bir inkılap yapmış sonra cahiliyenin bütün ahlaksızlıklarını söküp yerine İslam ahlakını bina etmiştir. Nitekim Allah Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır:

“İşte O'nun için sen (tevhid) davet et ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Onların heveslerine uyma ve de ki: ben Allah'ın indirdiği kitaba inandım ve aranızda adaleti gerçekleştirmekle emrolundum.” (Şura: 42/15)

Cahiliye sistemine tabi olanlar kendilerine bir hayat şekli, kanun ve nizam belirleyen ilahlarının tesirinde kalarak İslam dışı her ve varsa benimsemişler ve hayatlarına geçirmişlerdir. Bu sebeble doğruluk ve doğru olmak kavramları cahiliye toplumu arasında artık unutulmuş, “babana bile güvenmeyeceksin” denilerek yalanın normal bir şey olduğu insanlara empoze edilmiştir.

Oysa Allah Azze ve Celle **“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin.”** (Ahzab: 33/70) buyurarak tevhid ehli insanların doğru sözlü olmalarını ve buna riayetsizlikten korkmaları gerektiği bildirmiştir. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem birisi bir yalan söylediğinde bundan hoşlanmaz, çok kızar ve bundan hemen tevbe edilmesini isterdi. (Nesâî)

Çünkü tevhid ehli kişiler Allah Subhânehu ve Teâlâ'nın dünyada razı olmuş olduğu kulların numuneleridir. Allah dinini bu kişilerle insanlığa hem kavli hem de hâli (yaşayış) olarak beyan etmektedir. Nitekim ashabi kiram efendilerimiz –hepsinden Allah razı olsun- kendilerinde bulunan doğruluk ve samimiyetle Allah'ı kelamı olan Kur'an-ı Kerim'de **“Allah onlardan razı olmuş. Onlarda Allah'tan razı olmuşlardır”** (Beyyine: 98/8) buyrulurak Allah'ın onlardan razı olduğu beyan edilmiştir. Ve bu ashabi kiram efendilerimiz 14 asır

boyunca hayırla yâd edildiği gibi kıyamete kadar da Müslümanlara ve bütün insanlığa ışık tutan toplum olma özelliğini devam ettirecektir.

Doğruluk sadece erkeklere has (özel) olan ve Allah'ın sadece erkeklere emretmiş olduğu bir emir değildir. Aksine doğruluk hem erkek hem de kadın üzerine farz olan bir ameldir. Nitekim Allah Subhânehu ve Teâlâ doğruluk vasfına sahip olanlara vereceği mükâfatlardan haber verirken erkek ve kadın ayırmadan şöyle buyurmuştur:

“Şüphesiz müslüman erkeklerle müslüman kadınlar, mü'min erkeklerle mü'min kadınlar, itaatkâr erkeklerle itaatkâr kadınlar, doğru erkeklerle doğru kadınlar, sabreden erkeklerle sabreden kadınlar, Allah'a derinden saygı duyan erkekler, Allah'a derinden saygı duyan kadınlar, sadaka veren erkeklerle sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkeklerle oruç tutan kadınlar, namuslarını koruyan erkeklerle namuslarını koruyan kadınlar, Allah'ı çokça anan erkeklerle çokça anan kadınlar var ya, işte onlar için Allah bağışlanma ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır.” (Ahzab: 33/35)

Peki, doğruluk vasfına nasıl sahip olacağız?

Bu sorumuza da rabbimiz Allah Azze ve Celle en güzel şekilde cevap veriyor. O Azze ve Celle Tevbe suresinin 119. ayeti kerimesinde şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sadıklarla beraber olun!”

Ayeti kerimeden anlaşılacağı üzere eğer biz doğru ve samimi insanlarla birlikte olursak onlardan etkilenip kendimizdeki eksikliği göreceğiz ve tabi olarak bu durumumuzdan rahatsız olarak eksik olan taraflarımızı düzelterek inşallah bizde sadık kimselerden olacağız. Yok, eğer sadıklarla değil de, yalancı, düzenbaz insanlarla bir arada olursak ister istemez onlardan etkilenip –Allah korusun- Allah'ın sevmediği kullar arasına girmiş oluruz. Çünkü Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem bunun hakkında: **“Kişi arkadaşının dini üzeredir”** (Ebu Davud) buyurarak dostluk ettiğimiz kimselere dikkat etmemiz gerektiğini bildirmektedir. Bir kimse eğer sadık kimselerle arkadaşlık ederse doğru sözlü olur aksi ise yalancı olması ile gerçekleşir. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Doğruluktan ayrılmayınız; çünkü doğruluk iyiliğe, iyilik de cennete götürür. Gerçekten insan doğrulukla hareket etmeye devam ederse Allah katında en doğru kimse olarak yazılır. Yalandan sakınınız; çünkü yalan kötülüğe, kötülük ise cehenneme götürür. Gerçekten insan yalan söylemeye devam ederse Allah katında çok yalancı yazılır.” (Müslim)

Son olarak rabbimizden niyazımız kalplerimizi iman üzere sabit kılması ve bizi sadık kullarından yazmasıdır.

Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'a salat ve selam yaratılmışların en hayırlısı Muhammed aleyhisselâm'ın üzerine olsun.

HEDEFİMİZ OLMALI

Abdullâh el-Eşrefî

Her şeyi yoktan yaratan, Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle...

Hedef; amaç ve gâyedir. Kişinin hedefi, onun için çaba gösterdiği amaç edindiği şeydir. İnsanlar hedeflerinin yüceliği kadar büyüktür. Hedefsiz olan insanlar ise, yaşayan birer ölüdür. İnsanları hedeflerine göre değerlendirecek olursak üç kısma ayırdıklarını görürüz. Bunlar:

Birinci kısım: Hiçbir gâyesi olmayanlardır. Bunlar ne için yaratıldıklarını bilmeyen, dünyayı zevk ve eğlenceden ibaret gören, bir hiç uğruna yaşayıp, ölen kimselerdir. Bu insanlar genelde dünyevi eğlencelerden bıkan, artık ne yapması gerektiğini bulamayan kişilerdir. Amaçsızlık günümüzde batı ülkesinde yaşayan insanları intihara sürükleyen en büyük nedenlerdendir. Hedefsiz insan, rotasını kaybetmiş bir gemi gibidir. Rotası olmayan gemi ise, denizde oradan oraya sürüklenir. Bu şekilde ne kendisine nede başkalarına fayda sağlayabilir... Kısacası amaçsız bir yaşam, yaşamak değil yaşlanmaktır.

İkinci kısım: Küçük amaçlar peşinde koşanlardır. Bular büyük hedeflerin peşinde gitmeye cesaret edemeyen küçük amaçlar ile hayatlarını sürdürmeye çalışan kişilerdir. Bu kimseler ancak kendileri için fayda sağlayabilirler. Öldükleri zaman ise, unutulup giderler. Tarihte ne bir iz bırakır nede bir eser sahibi olabilirler...

Küçük amaçların peşinde koşanları karanlık dünya hayatında elinde bir fener ile ilerleyen kişilere benzetebiliriz. Onlar bu fener ile ancak kendi önlerini aydınlata bilirler. Ne yakınlarına ne de bir başkasına yardım edemezler.

Üçüncü kısım: Büyük hedefler uğruna hayatlarını adayanlardır. Büyük hedefler ancak uğurlarına hayat adayınca gerçekleştirilebilir. Büyük hedeflerin sahipleri öncelikle küçük amaçlar koyarlar. Bu küçük amaçlarla büyük hedeflerine ulaşırlar. Zaten büyük hedefin peşinde de yüce şahsiyetler koşar. Büyük hedefler dünyaya yön verir. Faydası veya zararı insanlığadır, yalnız kendisine değildir.

Hedefler iyi bir amaca hizmet uğruna veya kötü maksatlara ulaşmak adına koyulabilir. Kişiler İslam'ı yaymak veya iyiliğe kendilerini adanmak için hedefler koyarsa tarihte güzel iz bırakan, rahmetle anılan kimseler olurlar. Kötü maksatlı olan ve bu uğurda çalışan kimseler eğer amaçlarına ulaşırlarsa tarihte is bırakıp, lanetle anılırlar.

Tarihte iz bırakan büyük hedeflerin sahibi kimseler, karanlık dünyayı aydınlatan güneşe benzerler. Onlar hem kendi yollarına ışık tutarlar, hem de insanlığa örnek olurlar. Yüce amaçları iyi olan kimseler, dünyayı olumlu şekilde etkilerler. Gayeleri kötü veya sadece nefisleri olanlar bunun uğruna hayatlarını adayınca büyük şerlere kapı açabilirler. Yüce amaçlarını gerçekleştiren kimse zahiren ölebilir, ancak adı kıyamete kadar dünyada bakidir.

Zamanımıza kadar isimleri unutulmayan şahıslardan birkaç tanesini örnek verecek olursak.

İşte Fatih Sultan Mehmet. İyisiyle kötüsüyle yaşamış bir kimsedir. Doğruları olduğu gibi, yanlışlarda yapmış olabilir. Zaten hiçbir insan hatadan ari (uzak) değildir.

Sultan Mehmet Konstantiniye'yi İslam'a kazandırmak gibi büyük bir hedefi amaç edinmişti. Bu o kadar da kolay değildi. Kendisinden önce birçok kez ataları bunu denemişti. Ancak Bizanslıların muhteşem kaleleri ve neredeyse kusursuz olan savunma stratejileri sebebiyle, Konstantin bir türlü fetih edilemedi.

Sultan Mehmet Konstantiniye'nin fethini tüm benliği ile istemekteydi. Belki de bunun nedeni Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve selemin müjdesiydi. O hedefine ulaşmak için gecesini gündüzüne katıyordu. Kendini amacına o kadar kaptırmıştı ki, rüyalarında bile fethi çıktığını görüyordu. Hele planının eyleme geçmesine az kaldığının farkına varınca, neredeyse uykuyu unutmuştu. Sultanlarının halini görüp de, neden uyumuyorsunuz diyenlere: "Uykunun yeri ancak kabirde" diyordu.

Ve beklediği gün gelmişti. Dışarıdan bir aslan gibi görünse de, içinde bulunan bir çocuk sevinciydi. Önce rabbinden yardım istedi. Sonra hücum emrini verdi. Dostları dahi yaptıkları karşısında, şaşkınlığını gizleyemedi. Çünkü Sultan Mehmet surları bir yandan toprakla dövüyor, diğer yandan arzın altından tüneller kazdırıyordu. Bir yandan surların önündeki hendekleri dolduruyor, diğer yandan düşman askerlerini ok yağmuruna tutuyordu.

Sultanın gönderdiği elçiye Bizans kralı: "Bu şehir böyle orduları çok gördü demişti." Ancak Konstantiniye böyle bir komutanı daha önce hiç görmemişti.

Evet, sonunda Konstantiniye alındı. Adı değiştirilip İstanbul yapıldı. Sultan Mehmet te "Fatih" lakabıyla anıldı. Tarihe de altın harflerle kazındı. Fatih'i fatih yapan onun gösterdiği çabaydı. Planlarına düşmanları değil, dostları bile şaşırmıştı. O ki hedefi uğruna hayatını adamıştı. Bu sebeple adı günümüze kadar bâki kaldı. O adalet ile hükmetmesiyle, halk arasında hakkı gözetmesiyle, yanlışları düzeltip doğruyu göstermesiyle binlerce insanı İslam'a ısındırdı. Yüzlerce sinide İslam'a kazandırdı. Birçok komutan savaşlarında onu örnek aldı. Hedefi konusunda yalnız kendini değil tüm insanlığı aydınlattı. Kendisi iyisiyle kötüsüyle yaşadı, Allâh katındadır ancak hesabı.

Hedef konusunda vereceğimiz örneklerden biride, şer yolunda koyduğu hedefi uğruna hayatını adayan Theodor Herzl'dir.

Theodor Herzl, küçük yaşında büyük bir hedefi kendisi için belirlerdi. Daha on bir yaşındayken not defterine "Yahudi devleti kurulmalıdır" diye not etti ve hayatı boyunca bu amaç uğruna çaba gösterdi. Öğretmenlerinin Yahudilik dinini pek sevmediğini görünce okulu bıraktı ve yazarlık hayatına atıldı. Birçok gazete ve dergide kendi hedefini anlatmaya başladı.

Yahudi önderleriyle toplantılar yaparak, Yahudiler için bir devletin gerekliliğini, bununda kendilerine vaat edilen Filistin topraklarında ki Kudüs olmasının gerektiğini söyledi. Yahudi liderlerde bunu kabul ederek ellerinden gelen yardımı yapacaklarına söz verdiler. Bu olaylardan sonra Theodor, birçok devlet liderlerinin ve ülke kralının yanına giderek yardım istedi. Ancak Filistin toprakları Osmanlının elindeydi. Liderler kendisine başka topraklar öneriyordu. O ise bunu kabul etmiyor ve devlet kurmak için yalnızca Kudüs'ü istiyordu.

Bir gün Osmanlı Sultanıyla buluşması için bir devlet lideri aracılık etti. Theodor bu fırsatı hemen değerlendirerek onun sarayına gitti ve Kudüs'ü vermesi karşılığında yüklüce bir miktar para vereceğini söyledi. Ancak Sultan: "Kanla alınan topraklar parayla satılmaz diyerek" onu huzurundan kovdu. Ama yine de o hedefinden vaz geçmiyordu. Sultanın yanına birkaç kez daha gelip, paranın miktarını yükseltti. Sultan ise konunun paranın miktarı değil, toprağa dökülen kanların olduğunu söyledi. Theodor Kudüs'ü kolay yoldan alamayacağını anlayınca, üç yüzü aşkın Yahudi liderini toplayıp bir plan yaptı. Bu plana diğer devlet liderleri de yardım etmeyi kabul etti. Plana göre Osmanlı ortadan kaldırılacak ve Kudüs Yahudilere verilecekti. Bu plan gerçekleştirildi. Ancak Theodor bunu görece kadar uzun yaşayamadı. Ama yine de hedefine ulaştı.

Bu gün Filistin topraklarında bir Yahudi devleti varsa, hiç şüphesiz Theodor Herzl'in bunda büyük bir katkısı vardır. Ancak bu hedefin gerçekleşmesi insanlar için iyi bir örnek olmadı. Yahudi devleti Filistin de kuruldu. Yahudilerin Filistin'e yaptığı tek şey -halen süren- zulümdü. İnsanlarda bu devleti kuran, onlara yardımcı olan ve yöneticiliğini yapan insanlara lanet okudu. Hala daha lanet okumaya devam etmektedirler.

Görüldüğü üzere hedefler büyük dahi olsa, eğer İslam yolunda değilse kişiye ahiret için bir fayda vermez. Ancak ismi dünyada iyi veya kötü baki kalır. Fakat hayırla yâd edilmez lanetle anılır.

Evet, anlaşıldığı üzere hedefsiz olanlar karanlık yolda yürüyenlerdir. Elbet bir gün bir uçurumdan yuvarlanıp düşeceklerdir. Ne tarihin onlardan haberi vardır. Nede onların kendi hedeflerinden.

Küçük hedeflere kendilerini adayanlar, yalnız kendi yollarını aydınlatanlardır. Tarihte ki insanların neredeyse hepsi bunlardandır. Bu kimseler yaşarlar ve ölürlər. Tarihte hiç zikredilmezler.

Büyük hedefleri olan kimseler ise güneş gibidirler. Hem kendilerine hem de başka kimselere fayda sağlayabilirler. Büyük amaçlar uğruna hayatlarını adayanların bedenleri gömülse de, isimleri ve eserleri baki kalır. Ya tarihte iz bırakırlar, ya da bir isin sahibi olurlar. Ya rahmet ile anılırlar, ya da kıyamete kadar kınanırlar. Ancak yüce şahsiyetler büyük hedefler uğruna hayatlarını adayabilirler. Yüce şahıslar ise, tarihte çok az görünürler.

Neden bizlerde büyük hedeflerin sahipleri olmayalım?

Târihe adımızı altın harflerle yazdırıp, rahmetle anılmayalım?

Bu gün bizim imrenerek hayatlarını okuyup örnek aldığımız gibi, yarın neden bizim hayatlarımız okunmasın?

Eğer şu dünya hayatına bir kere geliyor isek -ki böyledir-, bunu niçin en güzel şekilde kullanmayalım?

Neden... Neden... Neden...

Bizler öncelikle İslam adına büyük hedeflere sahip olmalıyız ve sonra bunun için hayatlarımızı adamalıyız. Büyük hedeflerimiz yalnız bu hayatı değil, dünya ve ahiretimizi kapsamalıdır. Bu şekilde her iki dünyada hayra ve mükâfata ulaşabiliriz.

Allâh Azze ve Celle, bizlere büyük hedeflerin sahibi olabilmeyi ve hedeflerimizi yalnızca kendi rızası için yapabilmeyi, bu hedefleri de hayatlarımızı adayarak gerçekleştirmeyi bizlere nasip etsin. (Allâhumme âmin)

EĞİTİMİN ÖNEMİ

Abdurrezzâk el-Muhâcir

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın ismiyle...

Hamd yalnızca Allâh'a âittir. O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını da hiç kimse hidâyete erdiremez. Ben şehâdet ederim ki, Allâh'tan başka ibâdete lâayk hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve Rasûlüdür.

Geçici olan bu imtihan diyârında, ilk insân Âdem aleyhisselâm ile başlayan ve kıyâmete kadar sürecektir olan değişmez ilkelerden bir tanesi de eğitim ve öğretim müessesesidir. Toplumların gelişerek medenileşmesi ya da gün geçtikçe medeniyetten uzaklaşarak ilkelleşmesi bu müesseselerin varlığı ve çalışmasına bağlıdır.

Hidâyet rehberimiz olan Kur'an-ı Kerîm'de Allâh'ı Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Her ümmet için bir rasûl vardır.”** (Yûnus: 10/47) İşte insanlığın en büyük muallimleri olan bu mübârek zatlar, eğitim ve öğretim müesseselerinin kurucularıdır. Onların eğittikleri toplumlar medeniyetin en üstün mertebelerine erişmiş, dünya ve âhiret saâdetini elde etmişlerdir.

Bu muallimlerin en büyüğü ve sonuncusu Peygamber efendimiz sallallâhu aleyhi ve sellem'dir. Tüm peygamberler kavimleri için **“örnek insân”** konumundadırlar. Allâh'ı Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Andolsun, sizin için, Allâh'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allâh'ı çokça zikredenler için Allâh'ın Rasûlü'nde güzel bir örnek vardır.”** (Ahzab: 33/21)

Âyeti kerimede husûsen Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem zikredilse de, tüm peygamberlerin bir vasfıda “usvetun hasene” yani en güzel örnek olmalarıdır. Bu tevhid davetçilerini kendilerine örnek edinenler sâidler zümresine dâhil olurken, yüz çeviren isyankârlar ise şâkîler zümresine katılmışlardır. Rabbim bizleri bu hak davetçilere ittibâ eden sâidlerden eylesin. Allâhumme âmin.

İnsânlık târihini incelediğimiz zaman görüyoruz ki, eğitim kurumları ya nebevî metotla hareket etmiş veya tam zıttı bir yol seçerek -sözde medeniyet- dedikleri batının zehirli ağna takılmışlardır. Bu durum geçmişte olduğu gibi günümüzde de devam etmektedir. Sözde medeniyet öğreten öğütüm kurumları kurulmuş, bu meclislerde körpecik zihinler eğitim adı altında Batılılaştırılmış ve de Batılılaştırılmaktadır. Küçük yaşta kendilerine batının örfü, ahlâkı benimsetilen sabîler, büyüdüğü zaman bu durumu yadırgamaz hale

gelmektedirler. Çünkü insân, devamlı amel ettiği şeye alışır. Kişi, başta sevip benimsemese de, zamanla bu durum kendisine normal gelecektir.

Peki, geleceğin büyükleri olacak ve topluma yön verecek çocuklarımızı nasıl eğitmeliyiz? Bu sorunun cevâbını anayasamız olan Kur'ân ve sahîh Sünnet'ten öğrenmeliyiz. Rab olarak Allâh'tan, Dîn olarak İslâm'dan ve Rasûl olarak Muhammed aleyhisselâm'dan râzı olan her kulun hidâyet rehberi bu iki kaynaktır. Öyleyse ihtiyacımız olan her ne varsa, bunun cevâbını bu iki kaynaktan aramalıyız.

Gerek geçmiş toplumlarda, gerekse de günümüz toplumunda insânların haktan uzaklaşarak bozulmalarının ilk sebebi bu iki kaynaktan yüz çevirmeleridir. Sorunlarının çözümlerini beşer ürünü kanunlardan beklemeleri ve yalnız akıl yürüterek sonuca varmak istemeleri ise bunu takip eden diğer sebeplerdendir.

Evet, bugünün küçükleri elbette yarının büyükleri olacaklardır. Buna bağlı olarak nesillerin İslâmî ya da gayri İslâmî yetişmesine sebep olacak yine büyüklerdir. Ya bizim eğittiğimiz çocuklar ümmete bir kandil olup ışık tutacak, ya da eğitemediğimiz kimseler ümmetin başına belâ, musibet olacaklardır. Nasıl da zincirleme bir halka? Herhangi bir yerdeki eksiklik, kopukluk tüm hesapları alt üst edecektir.

Bu yüzdendir ki, eğitim öncelikle ailede başlar. Zihinleri kirletilmeden, tertemiz iken çocukları eğitmeliyiz. Önce ahlâklar güzelleştirimelidir. Çünkü edep olmadan ilim kişiyi - Allâh korusun- şeytanlaştıracaktır. Bunun en bâriz örneği onca ilme rağmen isyan eden baş tağut İblis aleyhisselâm'dır. Bizim örneğimiz ise tabî ki Allâh Rasûlü sallallâhu aleyhi ve sellem'dir. **“Ve şüphesiz sen, pek büyük bir ahlâk üzerindesin.”** (Kalem: 68/4) Âyeti kerimede Allâh'ı Teâlâ elçisini büyük bir ahlâk sahibi kıldığını bildirmiştir. Ve bizlere de ahlâk sahibi kimseler olmamızın gereğini öğretmektedir. Yine peygamber efendimiz bir hadîsi şeriflerinde **“Sizin en hayırlınız, ahlakça en güzel olanınızdır”** buyurmaktadır. (Buhâri, Müslim...)

Hayânın sahibine kazandırdığı birçok güzellik vardır. Bunlardan bazıları efendimiz aleyhisselatu vesselâm'ın dilinden şunlardır: **“Hayâ imândandır.”** (Tirmizî) **“Hayâ ancak hayır getirir.”** (Buhâri, Müslim) **“Hayânın hepsi hayırdır.”** (Müslim) **“Hayâ zinettir.”** (Hakim)

Subhânallâh! Ne güzel vasıflardır bunlar. İmânın bir tezahürü olan, hayırdan başka bir şey getirmeyen bir süs. Kim bu süsle bezenmek istemez ki? İstedığımızı elde etmenin yolu ise gayet açıktır. Nebevî metotla eğitim ve öğretim.

Zamanımızda ise maalesef bu metot yerine batının eğitim sistemi uygulanmaktadır. Bunun sonucu da ortadadır. Gençlerimizin kendilerine örnek aldıkları şahsiyetler, giyim-kuşamları, yeme-içmeleri kısacası hayatın her alanında genellikle batı kültürüdür. Durum Peygamber efendimizin şu hadîsi şeriflerinde buyurduğu bir hal almıştır: **“Sizler kendinizden önce geçen milletlerin yoluna karışı karışına, arşını arşına tıpatıp muhakkak uyacaksınız! O kadar ki onlar keler deliğine girmiş olsalar, siz de muhakkak oraya gireceksiniz. Biz: Yâ Rasûlullah! Bu ümmetler Yahûdi ve Hristiyanlar mı? Diye sorduk. Rasûlullah: Onlardan başka kim olacak buyurdu.”** (Buhâri)

İşin başındaki bozukluk haliyle işin sonuna da etki edecektir. İşte bu ifsat faaliyetlerinden bazıları şunlardır: Etik adı altında sözde ahlâk anlayışını çocuklarımıza aşıladılar. Önce, karma eğitim sistemi ile erkek ve kız ayırmadan bir araya toplayarak İslâm'ın haremlik selamlık uygulamasını iptal ettiler. Bu da yetmezmiş gibi kızlara kısa etek giydirip, başlarını açtirdılar. Ateşle barut misali kız erkek yan yana oturarak zinâyâ kapı açtılar. Ardından içerisinde küfrün, şirkin, haramın ve türlü İslâm'sızlığın dolup taşıdığı müfredatlarını bozulmamış fıtratlara işlediler. Allâh'ın adı anılmadan başladıkları derslerden evvel, bu da yetmezmiş gibi çeşitli beyitlerle kavmiyetçiliği onlara benimsettiler. Hâlbuki İslâm Dîni kavmiyetçiliği ortadan kaldırmış ve bunu yasaklamıştır. Rasulullah sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmaktadır: **“Kim körü körüne dikilmiş bir sancağın altında asabiyete(kavmiyetçiliğe) davet eder veya bir asabiyete yardım ederken öldürülürse işte o kimse cahiliye ölümü üzere ölmüştür.”** (Müslim) Her akıl sahibinin böyle bir ölümden Allâh'ı Teâlâ'ya sığınması gerekir.

İşte, bu sözde eğitim, özde öğütüm kurumlarının çocuklarımıza ve dolayısıyla topluma verdiği zararlar oldukça çoktur. Bizlere düşen görev ise şudur. Yaratılma gayemiz olan kulluğu önce nefsimize, ardından da ehlimize hatırlatmalıyız. Sonra bu bilinci kalbimize nakş, dilimize zikretmeliyiz. Son olarak bu inanç ve sözümüzün gereğini hayatımızda tatbik etmeliyiz.

Allâh'ı Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Ey iman edenler! Kendinizi ve yakınlarınızı ateşten koruyun ki onun yakıtı insanlar ve taşlardır; üzerinde oldukça sert, güçlü melekler vardır. Allâh kendilerine neyi emretmişse ona isyan etmezler ve emredildiklerini yerine getirirler.”** (Tahrîm: 66/6)

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmaktadır: **“Hepiniz çobansınız(yöneticisiniz) ve sürünüzden mesulsünüz. İmâm çobandır ve sürüsünden mesuldür. Erkek ailesinin çobanıdır ve sürüsünden mesuldür. Kadın, kocasının evinde çobandır, o da sürüsünden mesuldür. Hizmetçi efendisinin malından sorumludur ve sürüsünden mesuldür.”** (Buharî, Müslim...)

Âyet ve hadîsi şerifte de görüyoruz ki, toplumun en üst mertebesindeki halifeden, en alt tabakasındaki hizmetçiye kadar herkesin bir sorumluluğu vardır. Öyleyse herkes üzerine düşen bu sorumluluğun farkına varmalı ve gerektiği şekilde amel etmelidir.

Hak ve bâtılın mücâdelesı kıyamete kadar sürecektir. Bir tarafta ıslah ediciler, diğer tarafta ise bozguncular var olacaktır. Bizlerde ölüm meleği gelmeden hangi safta yer alacağımıza karar verelim. Hamd kalpleri bir yönden bir yöne çeviren Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya aittir. Ya Rabbi! Sen kalplerimizi dînin üzere sabit kıl. Allâhumme âmin.

NEFİS MUHASEBESİ

Abdurrezzâk el-Muhâcir

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın ismiyle,

“Muhakkak ki sözlerin en doğrusu Allâh’ın kelâmı,yolların en hayırlısı da Muhammed’in sallallâhu aleyhi ve sellem yoludur. Amellerin en kötüsü ise sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulup dine sokulan her amel bid’at, her bid’at sapıklık ve her sapıklık da ateştedir.” (Müslim; Nesâî)

Bundan sonra:

“Her nefis ölümü tadacaktır” emri gereği, tüm canlıların bir başlangıcı birde sonu vardır. Başlangıcı ve sonu olmayan tek hakîkî varlık Allâh subhânehu ve teâlâ’dır. Tüm bu canlıların doğumdan ölüme kadar geçirdikleri zaman dilimine ömür denilmektedir. Her canlının ömrü farklı olduğu gibi, yaratılış gayeleri de farklı farklıdır. Çiçeklerin, böceklerin, hayvanların, cinlerin, insanların ve meleklerin herbirinin imtihan diyarı olan bu fâni dünyada ayrı ayrı vazifeleri vardır. Görev bakımından ayrılan bu varlıklar, madde ve sıfat bakımından da ayrı ayrıdırlar. Kimisinde akıl ve nefis yoktur. Kimisinde ise akıl bulunur, fakat nefis yoktur. Bazılarında da her ikisi de bulunmaktadır. İşte bu son zümre bizlerin ve cinlerin oluşturdukları sekaleyndir.

İlk ve değişmez görevimiz kulluktur. **“Ben cinleri ve insânları ancak bana kulluk/ibâdet etsinler diye yarattım.”** (Zâriyât, 56) Kur’an’ın bildirdiği bu hakîkat hiçbir zaman değişmemiş ve değişmeyecektir.Tüm peygamberler kavimlerini kullara, sahte ilâhlara, tağutlara kulluktan, tek ve bir olan, eşi ve benzeri bulunmayan Allâh azze ve celle’ye kulluğa davet etmişlerdir. **“Andolsun ki! Biz her ümmete tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allâh’a ibâdet etmeleri için bir rasûl gönderdik...”** (Nahl, 36)

İnsân doğduğu andan vefâtına kadar çeşitli dönemlerden geçer. Önce çocukluk dönemi gelir. Ardından gençlik ve olgunluk çağı. Ve son olarak Allâh’u teâlâ nasib ederse yaşlılık zamanı gelip çatacaktır.Tüm bu sayılan merhâleler ya düzenli ve programlı bir şekilde, ya da plânsız ve gelişigüzel olarak başlayıp son bulacaktır. İşlerin düzenli yürümesi ve verimli bir sonuç elde etmek, ancak plânlı hareket etmekle gerçekleşir. Bu gerek dünyevî, gerekse uhrevî işlerde olmazsa olmaz altın bir kuraldır.

Bir işe başlamadan, bir sözü söylemeden evvel onun muhâsebesini yapmalıyız. Muhâsebe kelimesi lügatte hesablaşma, hesap görme gibi manalara gelmektedir. Eğer en başta söyleyeceğimiz sözün ya da yapacağımız işin bize fayda ve zararlarını hesap ederek hareket edersek, hata oranımız en aza düşer ve kazançlı çıkarız. Çünkü kişi kendisini hesâba çektiği sürece hatalardan korunur ve isâbetli kararlar alır. Muhâsebe yapılmadan söylenecek sözler veya yapılacak işler kişiye altından kalkamayacağı sonuçlar doğurabilir. Şimdi âyet, hâdis ve imâmlarımızın kavillerinden yola çıkarak nefis muhasebesinin gereğine, önemine ve kazandırdığı güzel sonuçlara hep birlikte şâhid olalım.

Allâh’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Ey imân edenler, Allâh’tan korkun. Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın. Allâh’tan korkun. Hiç şüphesiz Allâh, yaptıklarınızdan haberdârdır.Kendileri Allâh’ı unutmuş, böylece O’da onlara kendi nefislerini unutturmuş olanlar gibi olmayın. İşte onlar, fâsık olanların ta kendileridir.”** (Haşr, 18-19)

Âyeti kerîmede Allâh’u Teâlâ imân edenlere bir uyarı, bir hatırlatma yapmaktadır. Mutlak korkulması gereken mercînin bildirilmesinden sonra, hesâb günü için hazırladıklarımıza dikkatimizi çekmektedir. Gizli ya da açıktan, yalnız başımıza veya topluca kısacası herne şekilde olursa olsun her halimizden haberdar olduğunu

bildirmektedir. Âyetin buraya kadar olan kısmında Allâh'ü Teâlâ'nın bizlerden her dâim haberdar olduğunu, yalnızca O'ndan korkarak ahiretin tarlası olan dünyada neler yaptığımıza dikkat etmemiz bildirilmiştir. Bu da hayatın her alanında kişinin kendi nefsinin hesâba çekmesiyle mümkündür.

Âyeti kerîmenin ilerleyen kısmında ise fâsık kimselerden bahsedilmektedir. Onların bu sıfatla anılmasının sebebi ise Allâh'ü Teâlâ'yı anmamaları, O'ndan uzaklaşmalarıdır. Buna mukâbil Allâh'ü Teâlâ'da onları nefisleriyle başbaşa ve yardımsız bırakmıştır. Rabbim müslümanları böyle hallere düşmekten korusun. Allâhumme âmin.

Akıl nimeti doğru kullanıldığı vakit sahibini hayırlı sonlara ulaştırır. Bunun tersi olarak yanlış kullanılması halinde ise kişiyi belâ ve musibetlere götürür. Peki, burada doğru ya da yanlış olan metodu bizler nasıl anlayacağız? Bu sorunun cevâbı ise açıktır. Bizleri kendisine kulluk ile mükellef kılan yüce Rabbimiz, aklımızı tâbi kılarak rehber edineceğimiz kaynakları Rasûlû sallallâhu aleyhi ve sellem'in şu hadîsiyle bildirmiştir.

“Ey insânlâr! Size iki şeyi emânet ediyorum. Bunlara sımsıkı bağlandığınız müddetçe asla doğru yoldan sapmazsınız. Bunlar; Allâh'ın kitâbı ve Nebî'sinin sünnetidir.” (Muvatta)

Günümüzde ise -sözde- ilim adamları akli bu iki nakle tâbi tutmak yerine, akli esas almakta ve Kur'ân ve Sünnet'i aciz akıllarına tâbi tutmaktadırlar. Daha açık bir ifade ile akıllarının güzel gördüklerini helal/serbest, çirkin gördüklerini ise haram/yasak saymaktadırlar. Âyet ve hadîsleri de akıllarının verdiği hükme göre yorumlamaktadırlar. Bu kimseler haktan saptıkları gibi, körü körüne kendilerine tâbi olan kimseleri de saptırmaktadırlar.

Ehli Sünnet'te ise durum bunun aksinedir. Akıl nakle tâbi olur. Akıl nakle yön veremez. Bilâkis akli yönlendirecek olan nakildir. Akıl nakli anlamak için bir araçtır. İşte bu nimet, kişiyi ya ebedî selâmet yurdu olan cennet yoluna, veyahut ebedî ikab (azab) yurdu olan cehenneme yönlendirir. Ahîretin varlığına inanan herkes bu iki sondan cenneti ister. Fakat herkes cennetliklerden olamaz.

Bakın Allâh rasûlû sallallâhu aleyhi ve sellem efendimiz, akıllı kimseyi bizler nasıl tarif ediyor. **“Akıllı kimse, nefsinin hesâba çeken ve ölümden sonrası için çalışandır. Aciz de, nefsinin özlem ve arzularının peşine takan ve Allâh'tan temennide bulunan kimsedir.”** (Tirmizî; İbn Mâce)

Evet, hadîsi şerifte nefsi devamlı hesâba çekerek hareket eden ve fâni olan dünyada bâki olan ahiret için çalışan kimsenin 'akıllı kimse' olduğu bildirilmiştir. Nefsinin esiri olan kimselerse 'aciz kimse' olarak vasfedilmiştir. Bu hadîste bizlere, nefsi muhâsebe etmenin gereğini ifade etmektedir.

Şimdi de sizlere imâmlarımızın dilinden konumuzla alâkalı birkaç söz aktaracağım.

İmâm Ahmed b.Hanbel rahimehullâh, Ömer radiyallâhu anh'ın şöyle dediğini nakleder: *“Başkası sizi hesâba çekmeden önce kendinizi hesâba çekin. Sizi birileri tartmadan önce siz kendinizi tartın. Sizin bugün kendinizi hesaba çekmeniz, yarın başkasının sizi hesaba çekmesinden daha kolaydır. O gün gerçekleşecek 'Büyük Geçit' için süslenin. O günde Allâh'a arz olunursunuz da sizin hiçbir şeyiniz O'na gizli kalmaz.”*

Hasan Basrî rahimehullâh şöyle demiştir: “Vıcdanı onu uyarmaya devam ettiği ve nefsinı hesâba çekmeyi sürdürdüğü sürece kul hayır üzeredir.”

Bir başka sözü ise şöyledir: “Vallâhi, mü’mini her hâlinde kendini ayıplarken görürsün. Yaptığı iyilikleri az ve yetersiz bulur; bundan dolayı pişmanlık duyar ve kendini paylar. Günaha batmış kimse ise, hiçbir şekilde kendini eleştirmeksizin günah işlemeyi sürdürür.”

Meymun b. Mihran rahimehullâh da; “Muttakî kimse, kendini zâlim bir sultandan ve cimri bir ortaktan daha sıkı hesâba çeker” demiştir.

Bu nakilleri çoğaltmak mümkündür. Fakat önemli olan azlık ya da çokluk değildir. Asıl istenen meselenin anlaşılması ve sonucun faydalı olmasıdır. Âyet, hadîs ve imâmlarımızın sözlerinin işaret ettiği gerçek nefis muhâsebesinin gereği, önemi ve faydalarıdır. Bundan sonra imân ehline düşen görev ‘işittik ve itaat ettik’ ilkesince gerektiği şekliyle amel etmektir. Ey Rabbimiz! Sen bizleri, nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden muhafaza eyle.

Ve son olarak, “**Ey kalpleri bir yönden bir yöne çeviren Allâh’ım! Sen kalbimizi dinin üzere sabit kıl.**” Allâhumme âmin.

AŞK MEFHÛMU

Osman et-Talib

Rahmân ve Rahîm olan Allâh’u Teâlâ’nın ismiyle.

Aşk, güncel hayatta sıklıkla karşımıza çıkan, insanlar arasında sıklıkla kullanılan ve “ilahi aşk”, “Allâh aşkına”, “aşka ermek”, “aşk ile yanmak”, “aşkına meftun olmak”, “aşk olsun” gibi şekillerde dillerde tezahür eden bu kelime, bilhassa tasavvufta ve edebiyatta çokça yer alan geniş anlamlı bir kelimedir.

Kelimenin aslı Arapça olup, sevginin ifrâdı olan “aşırı sevgi”yi ifade etmektedir. Kelime “sarmaşık” anlamındaki “aşk” kelimesinden türemiştir. Ağaca sarılan sarmaşık onun her tarafını kuşatıp suyunu emerek ondan beslendiği gibi âşık da âşık olduğu şeye olan aşırı sevgisi ile başka şeyi düşünemez olur, dengesini kaybeder ve insana ait vazifelerin birçoğunu yapamaz olur.

Zira âşık olmak daha ziyade gerçekten sevdiği şeyin hususiyetlerini bilip beğenerek ona karşı yapılması gerekenleri yapmak hali değil de, karşısındaki şeye hayalindeki kendi tasavvurlarıyla aşırı bir şekilde bağlanarak kendisini kaybetmesidir. Bu aşkla artık mantıklı düşünemez, aklını sağlıklı kullanamadığından yanlış içerisine her an düşebilir.

Bu derece tutarsız bir hal olmasına rağmen uzun zamandır tasavvuf ve çeşitli tarikat yapılanmalarında aşk kavramı kullanılagelmiştir. Ve son yıllarda insanların dilinden

düşmeyen kelimelerin başını çekmiştir. Artık insanlar birbirlerinden isterken dahi Allâh'ı Teâlâ'nın rızasını değil Allâh aşkını karşılık olarak temenni etmektedirler.

Zira artık Allâh ve peygamber aşkı erişilmesi arzulanan ve dâhiline girilmesi gereken bir kemal mertebesi olmuştur onlara göre. Yine onlara göre, muteahhir İslam önderleri(!) artık ilme irfana gerek kalmadan gönülleri Allâh aşkıyla çarparak onun nazarına giren evliya kullar olabilmişlerdir.

Aşkı, tasavvufa katıştıran İmam-ı Gazali'nin kardeşi Sufî Ahmet el-Gazalî'dir. (ö.520/1126) İmam-ı Gazali, "İlim ve Marifeti" esas aldığı halde kardeşi Ahmet Gazali "Aşk" esas almıştır. Ahmet Gazalî'nin "Sevânihu'l-Uşşak" isimli Farsça eseri aşk konusunun işlendiği ilk risaledir. Bu risalede aşkın tarifi, özellikleri, tesirleri ve mertebeleri konu edilmektedir. Bu eserin yayılmasından sonra tasavvufta aşk konusu yaygınlık kazanmıştır. Daha sonra Fahreddin-i Irâkî, Celaleddin-i Rumi, Abdurrahman-ı Câmî ve Feridüddin-i Attar gibi mutasavvıflar tasavvufta aşkı esas almışlardır. Onların yaşadığı dönem aşkın altın çağı olmuştur.

Aşk gözü ile âlemin yaratılışı ve peygamberimizin miracını değerlendiren mutasavvıflar, **"Ben gizli bir hazine idim tanınmak ve bilinmek istedim kâinatı yarattım"** (Aclunî, Keşfu'l-Hafa, 2: 132) şeklinde naklen sabit olmadığı bu hadisten bahsederek "bilinmek"ten maksadın "marifet" istemekten maksadın "aşk" olduğunu ifade etmişlerdir. "Allâh'ın sevgi ile tecelli etmesiyle kâinat yaratılmıştır. İlk tecelli "Hakikat-ı Muhammediye"dir."

Bu yaklaşıma göre âlemin yaratılış sebebi Allâh'ın ona olan ezeli aşkıdır.(Haşa!) Bu nedenle peygamberimiz aleyhisselama "Habibullah" ve "Mahbub-u Kibriya" denilmiştir. Süleyman Çelebi'nin "Vesiletü'n-Necât" isimli "Mevlid" kitabında "Miraciye" bölümünde "Gel Habibim sana âşık olmuşam ... Cümle halkı sana bende kılmışam" mısrası da Allâh'ı Teâlâ'nın Muhammed aleyhisselama aşkını ifade etmektedir.(Haşa!)

Bu telakkiye göre; Allâh, Muhammed aleyhisselama, Muhammed aleyhisselam da Allâh'a aşıktır (Haşa!). Mutasavvıflar güya peygamberin bu halini örnek almışlar ve kendilerinin de Hakkın âşığı olduğunu söylemişlerdir. Aşk-ı mecaziyi de aşk-ı hakikiye geçmek için bir yol ve usul olarak kabul ederler. Ahmet Gazalî, Feridüddin-i Attar, İbnu'l-Fârîd, Celaleddin-i Rûmî gibi mutasavvıfların varlık hakkındaki açıklamaları hep aşka dayanır.

Gerçekten kulun Allâh'a aşkı düşünülürse bu sevginin ifrat hali olan aşk olabilir. Bu ise İslam muhakkiklerinin ve cumhur-u ulemanın kabul etmediği ifrat halleridir ve bir kemal mertebesi olmaktan çok, gerçekte nâkıs bir mertebedir. Aşka yapışanlar kendilerini bu cezbe halinden kurtaramadıkları için bunu bir kemal mertebesi olarak kabul etmektedirler.

İlk olarak bakılması gerekli iki kaynağımızda yani Kur'an ve Sünnette ise aşk kelimesi geçmez. Sevgi ve muhabbet anlamında "meveddet" ve "hubb" kelimeleri ve bunların benzerleri geçmektedir. İlk dönem zahitleri ve sufiler Kur'an ve Sünnette geçmemesi sebebi ile sevgi ve muhabbet yerine "Aşk" kelimesinin kullanılmasına karşı çıkmışlardır.

İslam muhakkikleri ve bilginleri daima aşk yerine "Muhabbeti" esas almışlardır. Zira aşk hem şer'an hem de aklen mezmumdur, muhabbet ise hem dinen hem de aklen faydalı ve güzel bir duygudur. Aşka meftun olan insanlar zayıf karakterlidirler. Aşk bir ifrat ve cinnet

halidir. Bu nedenle aşk yolunu tutan mutasavvıflar çoğunlukla akıl ve mantığa meydan okumuşlar, akıl ve ilmi hiçe sayarak gerek Kur'an-ı Kerim'in ve gerekse hadis-i şeriflerin en çok üzerinde durduğu akıl ve ilme değer vermemişlerdir. Bu şekilde Kur'an ve Sünnet'in düsturlarına tamamen ters bir din ortaya koymuşlardır.

Düşünce ve akıl, Kur'ân-ı Kerimin en çok üzerinde durduğu bir konudur. Aşk, duygu yoğunluğu halidir. Duyguları ise ilmin rehberliğinde akıl kontrol eder. Şayet duygu akla hâkim olursa buna rezilet, akıl duyguya hâkim olursa buna fazilet denir. Fazilet ifrat ve tefrit arasında istikamet halidir. Akıllı ve şuuru yok eden ve sağlıklı düşünceyi engelleyen hissi bir hal olan aşk bu açıdan makbul bir şey değildir.

Aşk ölçüsüzlüktür ve âşık da dengesiz biridir. Ölçüsüzlük ve dengesizlik ise hiçbir zaman iyi bir şey değildir.

Aşk insanın gözünü kör, kulağını sağır eder. Aşk uğruna kâtil olanlar, intihar edenler ve din değiştirenler dahi vardır. Bu nedenle İbn-i Teymiye, aşkı, "Nefsin kendisine zarar veren şeyi sevmesi" olarak tarif etmiş ve "kalbî bir hastalık" olarak kabul etmiştir. Birçok bilgene ve filozofa göre de aşk bir irade bozukluğu ve hastalığıdır.

Sonuç olarak, aşk bir kemal hali olmadığı için Allâh'a has bir vasıf olmaktan uzaktır. Allâh hakkında âşıktır veya maşuktur denemez. Allâh sevgisi de ancak "muhabbet" şeklinde ifade edilebilir. Allâh'ın sevgi ve muhabbeti de rahmeti ve rızası şeklinde tecelli eder.

Kendilerini Allâh'a ulaştıracak vasıtalarla artık ihtiyaç duymayan varlıklar olarak gören ve ilim ehlinden, fakihlerden üstün olduklarını düşünen ve insanların böyle düşünmelerini isteyen tasavvufçular, bulundukları makamı en yüce makam olarak gördükleri veya görülmesini istedikleri için bidat ve sapıklık olan bu anlayıştan çıkmak istemezler.

Evet, genel olarak kötü niyetli yönetimlerin hakiki islama karşı insanları uyutmak için pofpofladığı tarikatler ve bunların içindeki şeytanlarının kendilerinin çok yüksek bir makamda olduklarını zannettirdiği insanlar yukarıda da değindiğimiz gibi ilmen ve dinen zararlı ve yanlış olan bu kavramla özdeşleşmiş hatta cahil insanlardan da kendilerindeki bu vasıflarından dolayı saygı ve itibar görmüşlerdir.

Asıl itibariyle insanların, bu bidat ehlini sapık fikirlerinin kurbanı olan mecnun veya insanları hakiki islamdan uzaklaştırmak isteyen, bunun için de bulundukları hali bir ilimmiş gibi göstermek için fasıllandırmış ve felsefeyle dillerini eğip bükmüş kötü niyetli şahsiyetler olduklarını düşünmeleri lazımdır.

Bu gibi bozuk yollara sapmamak için tüm Müslümanların yaşadıkları dini iyi bilmeleri, bu konudaki ilimleri islamın temel kaynaklarından almalıdır.

Bu dünya hayatının karanlık yollarında elinde Kur'an'ın ve Sünnet'in nuru (ışığı) olmadan yürüyen bir insana şeytandan başka yol gösterici var mıdır?

Rabbim her türlü sapıklık ve bidatten bizleri muhafaza eylesin, Hakkı hak bilip hakka tabi olmayı, batılıda batıl bilip ondan uzak durmamızı nasip eylesin... Allâhumme Âmîn.

İMANIN HAKİKATİ

Mustafa b. Sezgin

Yaratan, yaşatan ve yönetenin ismiyle...

Allah Subhânehu ve Teâlâ, insanları yaratırken ilâhî bir amaç için yaratmıştır. Bu amaç; kendisine iman edilmesi ve kulluk görevinin yerine getirilmesidir. Allah'ı Teâlâ insanoğlunun bu amacı yerine getirmesi ve bu konuda bilinçsiz olmaması için her bir kavime resullerini göndermiş ve o resuller kavimlerine; **“Ey kavmim! Allah’a ibadet edin sizin O’ndan başka ilahınız yoktur”** (Hud 11/50) diyerek seslenmişlerdir. Bu davete uyanlar dünya ve ahirette saadeti elde etmişler, bu daveti beğenmeyenler, inkâr edenler ve yüz çevirenler ise ebedi cehennem ile cezalandırılmışlardır.

Allah Subhânehu ve Teâlâ’nın toplumlar ve bireyler için kurtuluş vesilesi kıldığı İslam akidesinin özü imandır. Peki, iman ne demektir veyahut ne anlama gelir?

İman sözlük anlamı itibari ile; emniyet ve tasdik etmek/kabul etmek manalarına gelmektedir. İslam ıstılahında ise iman; Rasulullah efendimiz Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’in Allah Subhânehu ve Teâlâ’dan vahiy aracılığı ile getirdiklerini kalb ile tasdik etmek, dil ile ikrar etmek/söylemek ve gerektirdikleri ile amel etmek demektir.

İmanın gerçekleşmesi için gereken 6 tane şart vardır. Bunlar Allah’a, Meleklerine, Kitaplarına, Resullerine, Ahiret gününe, kaza ve kaderin Allah’tan olduğuna inanmaktır. Nitekim Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Peygamber Rabbinden kendisine indirilene iman etti ve mü’minler de, hepsi Allah’a, Meleklerine, Kitaplarına ve Peygamberlerine iman ettiler.” (Bakara 2/285)

Aynı şekilde Rasulullah efendimizde Ömer radiyallahu anh’dan rivayet edilen ve ‘Cibril hadisi’ diye bilinen hadisi şerifte şöyle buyurmuştur:

“İman, Allah’a, Meleklerine, Kitaplarına, Peygamberlerine ve Ahiret gününe inanman, bir de kaderin hayrına ve şerrine inanmandır.” (Buhari-Müslim)

Ayeti kerime ve hadisi şeriften anlaşılabacağı üzere iman bu altı şart gerçekleşmeden tamam olmaz. İmanın bu altı şartını yerine getirmediği halde iman iddiasında bulunanın bu iddiası, Allah katında bir değer ifade etmez. Çünkü bu şartlar kendilerinde hiçbir eksikliği, tavizi ve parçalanmayı kabul etmeyen ilâhî şartlardır.

Nitekim Allah Subhânehu ve Teâlâ Mekke şirk toplumuna Muhammed aleyhisselam’ı elçi olarak seçtiğinde, ona kavmine karşı “La ilahe illallah’ı” tebliğ etmesini **“Ey örtüye bürünen! Ayağa kalk ve insanları uyar”** (Müddessir: 74/1-2) hitabıyla beyan etmiştir.

İmanın yani tevhid akidesinin özünü içiresinde barındıran “La ilahe illallah” kelime-i tayyibe’sinin iki kısmı bulunmaktadır. Bunlar ret ve ispattır.

Ret kısmı La ilahe illallah kelimesinin “La ilahe” kısmını kapsamaktadır. “La ilahe” yani “ilah yoktur” cümlesi Allah Subhânehu ve Teâlâ’dan başka hüküm koyan, işleri dengede tutan, yaratan, yaşatan, öldüren, diriltten, rızık veren, duaları işiten, imdat eden ve daha birçok Allah’a ait olan sıfatlara sahip olduğunu iddia eden veyahut sahip olduğuna inanılan tağutları reddetmeyi içerir.

Nitekim Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Artık her kim tağutu reddeder ve Allah’a iman ederse o kopmak bilmeyen bir kulpa sarılmış olur.” (Bakara: 2/256)

Ayeti kerimede Allah Subhânehu ve Teâlâ kendisine iman edilmesi için öncelikle tağutun reddedilmesini emretmiştir. Bu sebeple Müslüman olmak isteyen herkes öncelikle Allah’tan başka kendisine ibadet edilen tağutları reddetmeli ve bundan sonra kelime-i tevhidin ispat kısmını gerçekleştirmelidir.

Kelime-i tevhidin ikinci kısmı olarak söylemiş olduğumuz ispat, La ilahe illallah’ın “illallah” kısmını kapsamaktadır. “İllallah” cümlesi, Allah Subhânehu ve Teâlâ’nın bütün sıfatlarında eşi ve benzeri olmadığını, sıfatlarının yalnızca kendisine ait olduğunu kabul edip buna göre bir yaşam sürdürmeyi gerektirmektedir. Şüphesiz ki bu şekilde yaşayanlar Allah Azze ve Celle’nin cennet ile müjdelediği muvahhid kimselerdir. Nitekim Allah Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Tağuta kulluk etmekten kaçınan ve Allah’a içtenlik ile yönelenler için müjde vardır. Öyleyse kullarımı müjdele!” (Zümer: 39/17)

Ayeti kerimede Allah Subhânehu ve Teâlâ kelime-i tevhidin ret kısmını gerçekleştirdikten sonra ispat kısmını hayat yapanlara yani Allah’a karşı haddi aşan sistemlere, bu sistemlerin başkanlarına ve yardımcılara karşı sevgi göstermeyip, Allah’ın dinine ve Müslümanlara sevgi ve muhabbet besleyenleri cennet ile müjdelemiştir.

Fakat unutulmaması gereken bir gerçek vardır. Bu “La ilahe illallah” kelimesini sadece dili ile ikrar etmesine rağmen şirk ameli işleyen kimselerin her ne kadar ‘kalbimiz temiz(!)’ bahanesini ileri sürseler de tevhidi bozan amelleri işlediklerinden dolayı, sadece kelime-i tevhidi ikrar etmeleri iman vasfına sahip olmalarına yeterli değildir. Çünkü tevhid ile şirk bir arada bulunamayacağından kelime-i tevhidi ikrar edenler bütün şirklerinden beri olmadıkları sürece bu kelime kendilerine bir fayda sağlamaz.

Nitekim Şeyh Muhammed bin Süleyman bu konu hakkında icma nakletmiştir:

“Manasını bilmeden, gerektirdiği tevhidi sağlamadan, bütün şirkleri terketmeden ve tağutları red edip tekfir etmeden, şahadet kelimesini söylemek icma ile sahibine bir fayda sağlamaz.” (Teysiri’l-Azîzi’l-Hâmid: 51.)

İşte iman bu sayılan rükünlerde Allah Subhânehu ve Teâlâ’yı tasdik etmektir. O’nun kulu olan Meleklerle, O’nun elçisi olan Rasullere, O’nun kelamı olan Kitaplara, O’nun hesaba çekeceği Ahiret gününe ve O’nun her şeyi ezeli ilmi ile bildiği ve yarattığı kaza ve kadere şirk bulaştırmadan iman etmekle, iman gerçekleşmiş olur. Hiç şüphesiz bu, Kur’an ve Sünnet’i sahabenin anladığı gibi anlayan Ehl-i Sünnet ve’l Cemaat’in akidesidir. Kurtuluş ancak bu akide üzere can verenleridir.

Hamd âlemlerin rabbi olan Allah’a, salat ve selam yaratılmışların en hayırlısı Muhammed aleyhisselam’ın üzerine olsun.

EN BÜYÜK NİMET İMAN

Mustafa b. Sezgin

Yaratan, yaşatan ve yönetenin ismiyle...

Bize din olarak İslam Dini’ni seçen Allah Subhanehu ve Teala’ya hamdolsun. O ki, şeytanın tuzaklarına karşı kullarını korumak için, Nebi ve Resulleri ile hidayet yolunu göstermiştir. Artık kim akledenlerden ve Cenneti isteyenlerden ise, O’nun Subhanehu ve Teâlâ yoluna uysun. Bu yol kendisine girildiğinde sahibini Cennete ulaştıran ‘Sırat-ı Müstakim’dir.

Allah Subhanehu ve Teâlâ’nın kullar üzerindeki nimetlerini saymakla bitiremeyiz. O Subhanehu ve Teâlâ bize öyle nimetler vermiştir ki, biz o nimetlerin daha farkına bile varamamışızdır. Bu sebeble Rasulullah efendimiz Sallallâhu aleyhi ve sellem’in ağzından dökülen “Her halimiz için Allah’a hamdolsun’ sözünü burada da tekrarlıyoruz. Çünkü biz Allah Subhanehu ve Teâlâ’nın bize verdiği bütün nimetleri bilemediğimiz gibi saymaktan da aciziz. Nitekim Allah Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: **“Eğer Allah’ın nimetlerini saymaya çalışsanız, sayamazsınız.”** (Nahl 16/18)

Şöyle ki dünya da yaşadığımız hayat fani bir hayattır. Herkesin bu dünya hayatına bir gün bir nokta koyduğu gibi bizde **“her nefis ölümü tadacaktır”** emrine uyanlardan olacağız. Bu şekilde ölümsüz bir hayata geçişin ilk adımı gerçekleşmiş olacak. Bizden önce arkalarında yatları katları bırakanlar, yanlarında sadece amellerini götürmüşlerdir. Bizde onlara tabi olarak Rabbimizin huzuruna amellerimiz ile çıkacağız.

Bu açıdan bakıldığında dünya hayatındaki en büyük nimet ve zenginlik iman sahibi olmaktır. Çünkü iman sahibi bir kimse, bu imanı ile hem dünya da hem de ahiret yurdunda kendine fayda sağlayacaktır. Eğer Allah Subhanehu ve Teâlâ bir kuluna iman nasip etmiş ise, bu kul dünya semasında sahip olabileceği en değerli şeyi elde etmiştir.

Dünya ve ahiret yurdunda kul için en değerli bir nimet olan iman, İslami ıstılahta: **Allah’tan başka kendisine ibadet edilen her şeyin reddedilmesi, Allah Subhanehu ve Teâlâ’nın, Muhammed Sallallâhu aleyhi ve sellem aracılığı ile gönderdiklerini kalb ile tasdik etmek, dil ile ikrar etmek ve organlarla amel etmek demektir.**

Zamanımızda küfrün –maalesef- dünyanın her tarafını kapsadığını görmekteyiz. İnsanlar had ve sınır dinlemeden Allah Subhanehu ve Teâlâ’ya isyan ediyor ve isyana davet ediyorlar. Bu yaşantılarına aykırı olan İslam Dini’ne ve Müslümanlara düşman olan bu zihniyet, ellerinden geldiği kadarı ile Müslümanları –maalesef- öldürüyor, hapsediyor, işkence ediyor... Bunu tarihte gördüğümüz gibi zamanımızda pek çok yerde yapılan zulümlerde de gözlemlemekteyiz.

Çünkü İslam sadece dil ile “La ilahe illallah” kelimesini söylediği halde Allah’a şirk koşanları Müslüman olarak kabul etmemektedir. Bu sebeble Müslüman kimliğine sahip olabilmek için “La ilahe illallah” ın manasını bilerek, gerektirdiği tevhidî sağlayarak, tağutları reddedip bütün şirkleri terk etmek gerekir.

Tevhid akidesini bu şekilde anlayıp sahabe, tabiin ve ona tabi olan etba’nın yolu üzere yani Ehl-i sünnet vel cemaat’ın akidesini takip edenler, her zaman bu zihniyetin düşmanı olmuş ve bu zihniyet her zaman bu Müslümanlara zarar vermek için çeşitli planlar hazırlamışlardır.

İman edip imanlı kalmak yaşadığımız coğrafyada bu kadar zor iken, kendisine iman nasip olan kimselerin, pis bir bataklıktan çıkıp, tertemiz bir nurla bütün pisliklerden arındığının farkında olması gerekir. Çünkü şirk içerisindeki bir hayat anlamsız boş bir hayattır. Ahiret yurdunda kula hiçbir faydası yoktur. Sadece dünyevi zevkleri ve Allah’a isyanı ihtiva etmektedir. Zinalı, alkollü ve uyuşturuculu bir hayattan başka bir şey ifade etmez. Şirk üzere yaşayanlar ölüm kendilerine geldiğinde her şeyin boş olduğunu anlarlar ve artık ‘eyvah’ demeleri bir işe yaramaz.

Bunları düşündüğümüzde Allah Subhanehu ve Teâlâ’ya sığınmalı ve bize katından bir rahmet olarak hidayet nasip ettiği için kendisine sonsuz şükranlarımızı sunmalıyız. Eğer biz bu nimetin şükrünü bilmez isek Allah Subhanehu ve Teâlâ sünnetullah’ı gereği bu nimeti elimizden alır ve bize acı azap eder. Nitekim O Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır: **“Eğer şükrederseniz nimetimi artıracam. Ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir.”** (İbrahim 14/7)

“Gerçekten mü’minler kurtuluşa ermiştir.” (Mü’minun 23/1) İlâhi hitabıyla Rabbimiz Allah Azze ve Celle aslında cennetin ancak mü’min kimselerden olduğu zaman elde edilebileceğini haber vermektedir. Bu hitapta Rabbimiz Allah Azze ve Celle kurtulanlar için “mü’min” sıfatını kullanmıştır. Çünkü iman derece derecedir. En yüksek derecesi ise mü’minlik vasfına sahip olabilmektir.

Bu sebeble sadece Müslüman olmakla yetinmeyip imanımızı kuvvetlendirmeli, Allah Subhanehu ve Teâlâ’yı razı edecek amellerle meşgul olarak “mü’min” vasfına nail olabilmek için mücadele etmeliyiz.

Çünkü küfür ehli Müslümanlara zarar vermek ve onları ortadan kaldırmak için gece-gündüz çalışmaktadır. Biz Müslümanlarda Rabbimiz Allah Azze ve Celle’nin davasını temsil ederek, O’nun dinini yaymak ve yayılması için gayret göstermeliyiz. Çünkü biz ‘Sırat-ı Müstakim’ üzere olan, Allah Azze ve Celle’nin Muvahhid kullarındanız ve Rabbimiz Allah Azze ve Celle daima bizimle beraberdir.

Şirk ile verdiğimiz ve bizden sonra diğer Muvahhidlerin kıyamet gününe kadar verecek olduğu mücadele; Tevhid’in yayılması olacaktır. Bu mücadele beraberinde tabii olarak bazı dünyevi sıkıntıları ve meşakkatleri getirecektir. Ne kadar olumsuzlarda meydana gelse biz Muvahhid dava erleri bu yoldan dönmez ve ümidimizi kaybetmeyiz. Çünkü biz Allah Azze ve Celle’nin kendisine iman ettiği kullarından olarak zaferin ve fethin imtihanların altında olduğunu biliriz. Nitekim Rabbimiz Allah Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır: **“Gevşemeyin üzülmeyin, eğer mü’min iseniz en üstün siz olacaksınız.”** (Ali İmran 3/139)

Allah Subhanehu ve Teâlâ biz Muhammed ümmetini insanlık için en hayırlı ümmet kılmıştır. Rabbimiz Allah Azze ve Celle bizi iyiliği emreden ve kötülükten men eden bir ümmet olarak tanımlamaktadır. Buna binaen Müslümanların vazifesi; küfre ve küffara karşı hakkı nasihat etmek ve kötülüklerine engel olmaya çalışmaktır. Nitekim Rabbimiz Allah Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır: **“Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder kötülükten men eder ve Allah’a iman edersiniz.”** (Ali İmran 3/110)

Bu sebeble biz Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyen, Allah’ın hükümlerini beğenmeyen, İslam’a ve Müslümanlara düşman olan, Allah’ın herhangi bir sıfatını Allah’tan başkasına veren kimseleri, her ne kadar ‘La ilahe illallah’da deseler bu kelimeyi bozacak amelleri işledikleri için Müslümanlar olarak görmeyiz. İnsanlara bunlara karşı sevgi beslememeleri ve bunları Müslüman olarak görmemeleri için İslam’ı tebliğ ederiz.

Fakat unutulmaması gereken bir gerçek vardır ki o da, Allah Subhanehu ve Teâlâ’nın dininin bize ihtiyacının olmaması, aksine bizim O’nun dinine ihtiyacımız olduğudur. Bu sebeble Rabbimize bize verdiği iman dolayısı ile çok şükretmeli, ibadetlerimizi sadece O’nun rızası için yapmalı ve imanlı olarak can verenlerden olmak için kendisine yalvarmalıyız. Eğer aksini yapar şükretmez isyan edersek–Allah korusun- Rabbimiz bu iman nimetini bizden alır ve bizden daha layık gördüğü kullarına verir. Nitekim Allah Azze ve Celle şöyle buyurmaktadır: **“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse Allah, sevdiği ve kendisini seven, mü’minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. Bunlar Allah yolunda cihat ederler ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar. Bu Allah’ın dilediğine verdiği bir lütuftur. Allah’ın lütfu ve ilmi geniştir.”** (Maide 5/54)

Son olarak Rabbimizden niyazımız; bizi kendisini seven kullarından eylemesi ve inşallah bir gün İslam’ın dünya hâkimiyetini görüp, imanlı bir şekilde ölen kullarından olmayı bize nasip etmesidir...

Hamd Allah’a aittir. Salat ve Selâm O’nun Resulü üzerine olsun...

DİN VE DÜNYA ADAMLARI

Osman et-Talib

Rahmân ve Rahîm Olan Allâh’u Teâlâ’nın ismiyle...

Güncel yaşamda bir şeyler dinlerken veya okurken karşımıza çıkan “Din adamları” tanımını dikkatimi çekiyor.

Nedir din adamı?

Din adamı: Herhangi bir organize dinde çeşitli dinî görevleri yerine getiren kişi. Değişik dinlerdeki karşılığı farklılık göstermekle birlikte genellikle dini ibadetlerin yönetilmesi işlerini vazife edinmiş veya vazifelendirilmiş ve bu konuda bilgili kişiler için kullanılan bir tabirdir. Çoğu din adamı bu unvanlarını yerel ve resmi bir otoritenin onayıyla alır.

Günümüzde din adamı olmak vazife edinmenin dışına çıkmış ancak vazifelendirilmiş kimselere din adamı denilmiştir. Bunun sebebi ise onları atayan idarecilerin sadece onların din adamı olarak tanınmasını istemeleridir. Yani toplum onların dışındakileri din adamı bilmeyecek ve bu ehliyetle insanlar olarak tanımayacak böylece onların dışındakileri fetva almaya veya uymaya ehil görmeyeceklerdir.

İlk bakışta bu tutum insanların geneli açısından ihtiyata uygun bir davranış olarak görülebilir. Zira böylece insanları yönlendirebilecek konumlardan birinde bulunan din adamlığı kötü niyetli insanlar tarafından kullanılarak ülke içerisinde siyasi fitne ve fesada mahal verilmemesi için devlet kontrolünde olan bir yapı kazanmış olacaktır. Bunun yanında yine böylece devlet tarafından maaş ve sosyal haklarla desteklenerek başkalarından yardım almaya muhtaç bırakılmamış bu nedenle vazife esnasında bu yardım aldığı mercilerin etkisinde kalmayarak görevlerindeki doğruluktan şaşmamış olacaktır.

Gerçekten islam ülkesi olan herhangi bir ülkede bu hassasiyetler normal karşılanabilir. Ancak islam şeriatına arkasını dönmüş tamamen insan ürünü kanunlarla yönetilen ülkelerde ise din adamlığı adına yapılan çalışmalarda maksadın islam maslahatlarını gözetmenin tam tersine islama karşı ülkelerini savunmak için olduğunu anlamak zor değildir. Gerçekten islamın bekasını düşünen insanlar olsalar İslam şeriatını hayatlarında uygulamaya geçirirler Allahu Teâlâ'nın emir ve yasaklarına göre insanlar üzerine hükmederlerdi. Bu saptırıcı gayeyi azıcık islamı tanıyan her insan biraz düşününce anlayacaktır.

Bu ülkeler için en büyük fitne ve fesat şeriatın uygulanmasını istemek ve tağutları reddetmektir. Fakat hâlâ Allahu Teâlâ'nın dini reddedilmiş ve tağutlara ibadet edinilmiş, insanlar bulundukları ülkenin islam ülkesi olduğuna ve demokrasinin islamla bir zıtlığı olmadığına inandırılmış olduğu halde böyle bir ülkede insanlar din adamlığı ünvanını almanın bir gereklilik olduğuna inanmaktadırlar. Böylece bu gibi insanlar tarafından batıl hak gösterilmeye çalışılmıştır.

Böyle bir toplumda din adamı ünvanı alan insanların bahanelerine bakacak olursak:

Öncelikle din adamlarının çoğunluğu bu tür tağuti nizamları islam ülkesi olarak gördüklerinden görevlerini ufak defek dünyevi sorunların dışında gönül hoşluğu içerisinde yapmaktadırlar. Bunlar yukarıda belirttiğimiz insanların geneliyle aynı düşüncede olan imamlardır.

Az bir kısım din adamı ise sadece görevlerine başlamadan önce şu nedeni ileri sürmüşlerdir: Evet bu yönetim biçimi batıdır. İnsanlara şeriat dışındaki nizamlar dikta edilmektedir. Fakat böyle bir yönetimde insanlar hakkı açıkça söylemek için böyle kurumlardan faydalanabilirler.

Her ne kadar bu insanlar daha bu kurumlara başlamadan İslam dininden çıkaran söz ve fiillerde bulunmuşsalar da bunlar, onlar için gayet ciddi mazeretlerdir.

Bu tip insanların bu görevlerine başladıktan sonra dahi bahsettikleri amaçlarından eser göremezsiniz. Görmenizde mümkün değildir zira İslami olmayan bu yönetimin kanun ve yönetmeliklerine uygun olmayan imamlar zaten bu görevinde kalamamaktadırlar.

Bu görevi almalarındaki ana nedenlerden ilki; insanlar bulundukları şartlar içerisinde sadece geçim sıkıntısını kendilerine dert ettiklerinden veya bunun yanında sırf çeşitli şekillerde temel eğitimleri bu yönde olduğundan veya bu nedenlerin bir araya gelmesiyle birlikte din adamı unvanını alarak ve bu unvan altında çalışarak bu geçim sıkıntılarını bertaraf etmeye çalışmaktadırlar. Bir nevi dünya hayatı için ahiretlerini satmaktadırlar.

Hakiki manada dinini dert edinenler ise bu unvana sahip olamayıp –zaten gerekte duymayıp- sırf Allah-u Teâlâ'nın rızası için inançlarının gereğini yerine getirmektedirler.

Böylece toplumun sosyal yapısındaki bozukluk gereği insanlar temel dini öğretileri edinemediklerinden ve gerekli dini eğitimi ailede hatta sosyal hayatlarının hiçbir alanında - bulamadıklarından değil- verilmediğinden dolayı en temel meselelerde dahi cahil ve saptırılmaya müsait bir zihin yapısına hapsolmaktadırlar.

Evet, hayatlarının hiçbir alanında derken bu alanlardan camii ve tarikat yapılanmalarını da istisna etmeyerek yazdım. Zira bu yapıların istisna edilecek bir durumları ve tarafları hakiki manada bulunmamaktadır.

Ne yazık ki din adamlığı bir insanlık öğretisi olmaktan çıkarak; bir dinin adamlığını, temsilciliğini yüklenmekten çıkarılıp kültür bilgisiyle kazanılan bir meslek haline gelmiştir.

Camiler din adamı unvanı taşıyan bu insanların yönetiminde değiller mi?

Evet.

İşte meslekleri icabı kendilerini yöneten işverenlerinin istek ve iç tüzüklerine göre hareket eden ve onların sınırlamalarında kalan bu nedenle de bilgi edindikleri dinin gereklerini yerine getirmeyen bu insanlar nedeniyle camiler yukarıda değindiğim gibi istisna değillerdir.

Bugünün din adamları(!) yaptıkları işte dünyalık kazançlarının devamını garantilemek için hemen her alanda ahiretlerinin gereklerini arkalarına atmaktadırlar.

Tarikat anlayışını ise anlatmaya gerek yok zannediyorum. Zahir ibadetlerinde, giyim kuşamlarında ehli sünnet görüntüsü veren bu insanların akideleri, musalladaki meyte gibi olmasını bekledikleri müridlerinin ceblerindeki meblağlara veya yalakalıklarına bağlı olarak dünya refahı ekseninde devam etmektedir. Öyle ki artık mürid dünyada veya ahirette ne zaman dara düşse sendika usulü şeyhi ölü veya diri olsa fark etmez ona yardıma hazırdır. (Haşa!)

Böyle bir ortamda kısaca şöyle diyebiliriz. **“Din adamı kalmamış herkes dünya adamı.”**

İşte böyle bir yapıda dinlerini bu gibi insanlara din adamı diyerek bırakıp hiçbir kıpırdama yapmayan insanlık ne kadar doğru bir iş yapmaktadır?

Maalesef geçmişte putperestliğin doğuşunun nedenlerinden olan, Yahudi ve Hristiyanların gazaba uğramalarının ve sapıtmalarının temelini oluşturan etken bugün de devrededir.

Bu, yaşadıkları dinin gereklerini, en önemli konularda emir ve nehiylerini öğrenmediklerinden ve öğrendikleri şeylerin delillerini sormadıklarından, neye iman neye küfür denir bilmeden ve yaşadıklarını iddia ettikleri dinle ilgili hususları sadece sayılı insanlara teslim edip kendilerini bu işten soyutlayarak dünyaya dalmalarından kaynaklanmaktadır.

Bu din adamları ve şeyhler dünyalarını kazanmalarının gereği, gördükleri dinlerinin tahrif işlerini itinalı bir şekilde sürdürürken yine cahil halk böyle bir tahrifat ve hurafe akınının din adamları olduğu müddetçe olamayacağını zannederek onlara güven duymaktadırlar. Aslında böyle bir durumda şahsen güvenecekleri tek kapı olarak ta onları görmektedirler.

Yine Müslüman olarak yaşadığını düşünen halkın güvencelerinden en önemlisi de bugün İslam dininin kaynaklarının Yahudi ve Hristiyanlarınkinden farklı olarak tahrif edilemeyeceği düşüncesidir.

Bununun nedeni ise: **“Kur’an’ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız.”** mealindeki Hicr suresi 9. ayeti kerimeye bakan insanlar Kur’an-ı Kerimin tek harfinin dahi değiştirilemeyeceğini yani zahiri olarak bir tahrifata uğrayamayacağını ve böylece asılları muhafaza olan bir dinin asla tahrif olamayacağını düşünmeleridir.

Evet, gerçekten Kur’an-ı Kerim’in bir harfi dahi değişmemektedir. Ancak göz ardı edilen durum şudur ki metinler değiştirilmeyip, o metinlerdeki önemli kelimelerin içleri boşaltılmaktadır. Yani kelimelerin kastettiği ve ihtiva ettiği manalar unutturulmuş, kelime ve kavramlar kısırlaştırılmış. Okuyan kişinin etlisine sütlüsüne karışmayan bir manaya getirilmiştir.

Tevrat ve İncil’deki gibi maddi tahrifatın dışında manevi tahrifata gidilmiştir. Hatta günümüzde bununla da yetinilmeyip ne olur ne olmaz diye içi boşaltılmış olsa da dinen gerekli olan bazı kelimelerin kullanımı yasaklanmıştır. Bu yasakçı zihniyete ise yönetime bağlı tüm eğitim kurumları itaat etmektedirler.

Yani kelimeler yasaklanmış kullanılsa dahi dar bir mana içerisinde kendilerine zararsız manalar yüklenmiştir.

İşte maalesef günümüzde insanlar dininin adamı olmayı bırakıp bu adamlığı ‘din adamları’ adı altında başkalarına bıraktığı anda ipler kopmuştur. Bu ipler halkı ahirete bağlayan iplerdir.

Bugün doğan bir insan cahil ailesinde 5-6 yaşına kadar haramların ve boş işlerin dışında hiçbir eğitimi alamıyor. Sonra anne-babanın inandığını iddia ettiği dinin gereklerine zıt eğitim veren kurumlarda hayatın gayesine değinilmeyen bir eğitim ve öğretim alıyor. Sonra çalışma hayatına atılınca arada bir gittiği camide de dininin adamının değil din adamlarından vaaz ve nasihatler dinliyor. Bunlarında sınırlı olduğuna kısaca değindik. İnsanların yaratılış gayelerini, nelere ibadet denildiğini, büyük ve küçük günahları değil de ağaç dikmenin faydalarını dinliyor sonrada dini parçalayan insanlara rahmet okuyarak dualarını bitiriyorlar. O güne kadar öğrendiği pek çok kelimenin de içi boşaltılınca kıldığı

iki rekat namaz veya benim kalbim temiz ve bende Allah'ın birliğine inanıyorum demekle cenneti garantilediğini zannediyor.

Artık insanlar inandıklarını iddia ettikleri dinlerini yaşamak içinde bir şeyler okumalı araştırmalı öğrendiklerini hayatına geçirerek yaşamalı. Din adamlarının iğrenç maskesini dininin adamı olarak yaşayıp düşürmelidir.

Hayatının her alanında attığı adımların ne manaya geldiğini ve neye hizmet etmek için attığını düşünmelidir. Allah'ın rızası için, O'na kulluk etmek için yaşamalı. Allah'ın sevip razı olduklarını araştırıp onu uygulamaya gayret etmelidir. Sevdiğini Allah için sevmeli, buğzettiğini de Allah için terk etmelidir. Ve yaptığı işin delilini öğrenerek o delilin gerektirdiği şekilde yaşamaya gayret etmelidir.

Bunlar dinini ifsad eden, tahrif eden her türlü tağutları reddederek Allah'ı Kur'an ve sahih sünnette bildirildiği üzere tevhid ederek yaşamak için bir başlangıç olmalıdır.

Allahu Teâlâ hakkı hak bilip hakka tabi olmayı, batılıda batıl bilip ondan uzak durmayı cümlemize nasip etsin...

EY ALLAH'IN KULU

Mustafa b. Sezgin

Yaratan, yaşatan ve yönetenin ismiyle...

Ey Allah'ın kulu!

Öncelikle bu yazılanlar senin hem dünya hem de ahirette mutlu olman için Allah Subhanehu ve Teâlâ'yı tevhid etme (bir kılma) ilkelerinden biri olan hâkimiyet ilkesini açıklamaktadır.

Şunu bil ki! Hiçbir kimse Allah Subhanehu ve Teâlâ'yı hâkimiyet sıfatında birlemeden geçerli bir iman sahibi olamaz. Bu sebeple sana düşen görev; Allah'u Teâlâ'dan başka hâkimiyet yetkisine sahip olduklarını iddia eden tağutları reddetmek ve Allah Subhanehu ve Teâlâ'yı tevhid etmendir.

Unutmaman gerekir ki! Âdem aleyhisselam'dan Muhammed aleyhisselam'a ondan da kıyamet gününe kadar devam edecek olan iman ile küfür savaşında her zaman bir taife imanı savunmuş ve mücadele etmiş diğer bir taife ise küfrüne devam edip hem dünya hem de ahiretlerini mahvetmişlerdir.

Çeşitli teorilerle (fikirlerle) farklı zamanlarda Allah Subhanehu ve Teâlâ'yı inkâr eden, İslam Dinini karalamaya çalışan insanlık âlemi, artık şu gerçeği kabul etmişlerdir. "Kâinatı yaratan büyük bir zat vardır."

Zerreden k rreye, makrodan mikroya kadar kâinattaki her Şeyi en m kemm l Şekilde yaratan Allah Azze ve Celle, insanoğlunu dünyaya halife olarak göndermiştir.  lemi ervahta (ruhlar  leminde) Allah'  Teâlâ'nın rablık sıfatını kabul eden insanoğlu zamanımızda da olduğu üzere rablık sıfatının bir gereği olan hâkimiyet yetkisinde Allah'  Teâlâ'ya -malesef- ortak koşmaktadırlar. Farkında olarak veya olmayarak Allah'  Teâlâ'nın yarattığı mahl klara (yaratılmıŐlara), Allah Subhanehu ve Teâlâ'nın sıfatlarını vermektedirler. Onlara İslam Dini'ne muhalifte olsa her konuda itaat etmektedirler.

Ey Allah'ın kulu! Sende görüyorsun ki, insanımız -maalesef ki- bu haldedir!

Hâlbuki Allah'  Teâlâ, Muhammed ümmetine kâinattaki her Şeye meydan okuyan Kur'an-ı Kerim'i, hidayet rehberi olarak göndermiştir. Senin de bilmen gerekir ki, Rabbimiz Teâlâ muciz kelimasında bütün insanlığa Şöyle hitap etmiştir: *“Hüküm ancak Allah'ındır.”* (Yusuf 12/40)

Ey Allah'ın kulu!

Allah Azze ve Celle'nin sıfatlarına hiç kimse sahip değildir. Çünkü O Azze ve Celle, tek gerçek ilah, hükmünde, hâkimiyetinde ve otoritesinde tek yetkili olandır. Bu sebeple Peygamberimiz Muhammed aleyhisselam'ın Mekke müŐriklerine anlatmıŐ olduğu davet; putlarını yıkmaları ve hâkimiyeti sadece Allah'  Teâlâ'ya vermeleri ilkesinden oluŐmaktadır. Çünkü o zamanın müşriklerinin Şirki, Allah'  Teâlâ'dan başka putlara ibadet etmeleri ve hâkimiyeti Allah'  Teâlâ'ya değil yöneticilerine vermelerinden ibarettir.

Günümüzde ise insanlar on dört asır önce iŐlenen bu Őirklerin aynısına devam etmektedirler. O zamanın hâkimiyet yetkisi verilen tağutları Darun Nedve'lerinde, Őimdinin milletvekilleri ise Meclis'lerinde hükümler koymaktadırlar.

Bil ki! Bu meclisteki vekiller, Allah'  Teâlâ'nın hükümlerini bir kenara bırakarak kendi aciz akıllarından hükümler koymuşlardır. Hiçbir Şekilde İslam'a ve Müslümanlara hayrı olmayan bu kanunların içerisinde Allah'  Teâlâ'nın helal dediği haram, haram dediği de helal olarak belirlenmiŐtir. İŞte bu fiiller Allah'  Teâlâ'ya karşı firavunlaŐmaktır. Firavun ise haddini aŐarak kendini mutlak hükümdar ilan etmiştir. Allah'  Teâlâ ise onu dünyada helak etmiş ahirette ise ebedi Cehennemle cezalandırılmıŐtır.

Ey Allah'ın kulu! Bu fiillerden Allah'a sığın!

Bu aciz insanlar küçük bir acıya bile dayanamazlarken nasıl olur da Allah'  Teâlâ'ya karşı hâkimiyet iddiasında bulunabilmektedirler? Allah'  Teâlâ'dan başka kendileri gibi etten kemikten müteŐekkil ŐekillenmiŐ bir insana nasıl olur da hâkimiyet yetkisi verebilmektedirler?

Bilmen gerekir ki, bu yetkilere her ne vasıta ile olursa olsun sahip olduklarını iddia edenler veyahut bu yetkileri Allah'  Teâlâ'dan başkasına verenler, Allah'  Teâlâ'ya hâkimiyet noktasında Şirk (eş, benzer, denk, ortak) koşup İslam Dini'nden çıkmıştır. Bu fiilleri işleyen bir kimse, namaz kılan, oruç tutan, zekât veren ve hacca giden biri de olsa bu Őirkinden tevbe etmediği sürece Müslüman vasfını alamaz!

Ey Allah'ın kulu! İyi düşün!

İslam dini bir yaşantının sembolüdür. Atmalardan ve katmalardan ayrı bir nizamdır. Allah'ı Teâlâ'nın kıyamet gününde sahibinden kabul edeceği tek dindir. Bu dini beyan eden ve sınırlarını belirleyen Allah'ı Teâlâ'dır. Bu sebeple O Azze ve Celle, hâkimiyet konusunda kimseyi kendisine ortak etmemiştir.

İslam dini insanın bütün hayatını kapsayan hükümleri içinde barındırmaktadır. Allah'ı Teâlâ insanlar için faydalı olanları serbest, zararlı olanları da yasaklama ilkesini gözeterek hükümlerini insanoğluna bildirmiştir.

Son olarak bilmelisin ki! İhtilafların (anlaşmazlıkların) çözümü Kur'an ve Sünnet'tedir. Çünkü bu iki kitap kendisiyle kıyamete kadar kulların sorguya çekileceği kitaplardır. İhtiva ettiği hükümler hayatın 24 saatini kapsamaktadır. Bu sebeple bu kitaplar kulların dünya ve ahiret hayatlarını kazanmalarına vesile olan hayat kitaplarıdır.

Bunları düşünürsen, Allah'ın hükümleri dışında hüküm verenlerin, Allah'ın hükümlerinden başkasına muhakeme olanların, Allah'ın ve Resulünün hükümlerinin dışındaki hükümlere itaat edenlerin İslam dışında bir yaşantıyı benimseyip İslam Dini'nden çıktıklarını anlarsın.

Ey Allah'ın kulu!

Eğer Allah'ın dinini tevhid eden Muvahhitlerden (tevhid ehli) olmak istiyorsan; Allah'ın dışında hâkimiyet iddiasında bulunan tağutları reddetmeli, dilinle reddettiğin bu tağutlardan yaşantınla da uzak olduğunu ve onları sevmeyip buğz ettiğini göstermelisin. Yani sana düşen görev, Allah'ı Teâlâ'yı Rububiyetinde (rablığına), Ulûhiyetinde (ilahlığında), isim ve sıfatlarında birlemektir.

Allah'ı Teâlâ bu konuda seni başarılı kılsın...

Hamd ve hüküm Allah'a aittir. Salat ve selam yaratılmışların en hayırlısı Muhammed aleyhisselam'a ve onun ali ashabının üzerine olsun.

NAZARGÂH-I İLÂHÎ

Osman et-Tâlib

İnsanların tüm organları yaratılıştan vardır. Bir kısmı yaşamıyla gelişir, değişir. Bir kısmı yorulur ve yıpranır, zamanla hasta olanları da olur. Bunların içerisinde öyle bir tanesi var ki onun yapısı daha farklıdır: İnsanın kalbi.

Kalp, bir organdan ötedir; zira kalp, gönlün merkezi ve insanların sancılarının cereyan ettiği ana noktadır.

İnsanların ruhsal ve düşünsel manada kendilerini en çok ifade edebildikleri kelimenin iz düşümü olan maddedir, kalp. Kalp denilince çoğu zaman insan göğsünde yer alan ve etten yaratılmış olan maddî kalp akla gelir. Bu, hayvanlarda da olan maddi kalptir.

Bir de manevi kalp vardır ki, aslında bu kalp insanın hakikatini teşkil eder. İdrak sâhibi, emir ve yasağa muhatap, yaptıklarından sorumlu olan bu latife hakkında eskiler maddî kalp ile bir ilişkisi bulunduğunu kabul etmiştir. Âlet kullananın o âletle ilgisi nevinden veya bir yere yerleşenin o yerle olan ilgisi nevinden bir ilgi gibi.

Bu organın en farklı özelliklerinden biriside kalbin manevi olarak doğuştan sanki bir temiz yaprak gibi olmasıdır. Duyu organlarının etkisiyle aldıklarını işler bu sayfaya, tabi bu esnada duyu organları kendisinden ziyade çevresiyle de ilgili ve irtibatlı olduğundan yani insan kendisindeki selim hislerle sürekli vücudunun dışındakileri temaşa ettiğinden sanki bu beyaz sayfa kendi not defteri olmasından öte bir nevi ziyaretçi defteridir de.

Bütün notları kendi denetiminden geçirir ve buna göre depolar. Çünkü hakiki manada kalbin itâat-isyan, huzur-gaflet, iman-küfür gibi pek değişik halleri vardır. İnsan selim hisleriyle elde ettiği bilgileri beyin tezgâhında işlenerek gönlün basireti ile irdelenir ve bu hallerden hangisine tabi tutacağını bir sonuca bağlar ve benimser. Kalp, ilmin kaynaklarını ne derece iyi bilirse bunları o derece iyi ayırt edip benimser.

Kalbin halini etkileyen unsurlar konusunda o zaman kişinin inandıkları ve işledikleri diye ayırım yapılabilir. Zira imanın aslı kalp ile olandır. Niyetin merkezi de orasıdır. Kişi inanmadığı şeyleri söylediği zaman bu onun görünürde inandığını gösterir. Kalbinde olanıysa bilen ancak Allah'ı Teâlâ'dır. Demek ki inandığının yeri apayırdır. Münafık yani ikiyüzlü kişi kalbinde olmadığı halde diliyle söyleyendir. Kişi münafıklığını her hususta yapabilir.

Allah'ı Teâlâ kişinin güzel niyetlerine icraata geçiremese de mükâfat olarak sevap verir. O düşündüğü ameli işlediği zamanda bir sevap verir. Ancak merhametlilerin en merhametlisi olan Allah-u Teâlâ günaha niyet eden kimsenin bu niyetine bunu icraata koyana kadar hiçbir günah yazmaz. Kim bunu işlerse o zaman kendisine bir günah yazılır.

Kişilerin işledikleri bazen süreklilik ve tevbe unsurlarına göre de kalplerinde şekillenir.

Mesela: İmam Malik'e ulaştığına göre, İbn Mes'ud (radiyallâhu anh) şöyle demiştir: ***“Kul yalan söylemeye ve yalan söyleme niyetini taşımaya devam edince bir an gelir ki, kalbinde önce siyah bir nokta belirir. Sonra bu nokta büyür ve kalbinin tamamı simsiyah olur. Sonunda Allah nezdinde “yalancılar” arasına kaydedilir.”*** [Muvatta, Kelam 18, (2, 990).]

Demek ki kul, bir masiyeti ard-arda işleyerek onların mislince günah kazanmanın dışında Allah'ı Teâlâ katında kötü bir rütbeye de kavuşur. İşte bu temiz sayfamızı ne kadar karalarsak o zaman sayfası kara bir insan olur çıkarız. Mümkün olduğunca bu kalbin satırları dolana kadar onu temiz tutmaya çalışmalı amellerimiz ve inanışlarımızla isyana kaçmamalıyız. Nefsin istek ve arzularına boyun eğmemeliyiz.

‘İnsanın kalbi, inanışlarına göre de şekillenir.’ Bakınız, İmam Ahmed b. Hanbel'in Müsnedinde Ebu Said el-Hudri'den rivayetle Allah Rasulünün (s.a.v) şöyle buyurduğu rivayet olunur:

“Kalpler dört çeşittir; Temiz ve nurlu kalpler; perdeli ve karanlık kalpler; çarpık kalpler; karışık kalpler. Temiz kalpler mü’minlerin kalbidir; iman bu kalplerin çorağıdır. Perdeli ve karanlık kalpler kâfirlerin kalpleridir. Çarpık kalpler münâfıkların kalpleridir; bunlar hakkı tanır, fakat onu inkâr ederler. Karışık kalpler içinde hem iman hem nifak bulunan kalplerdir; bu kalplerde kan da var, irin de var. Bunların hangisi galebe çalarsa o kalp de, o hal ve mâhiyeti alır.” (Ahmed b. Hanbel, Müsned, III, 6-24)

O halde insan kendisine verilen bu kalbin özelliklerini bilmeli. Allah’u Teâlâ’nın bildirdiği hakiki bilgi kaynaklarından aldığı öğretiyile inanışlarına ve işlediklerine kendisinin dünya ve ahirette akıbetini güzelleştirecek şekilde yön vermeli. Sayfasını güzel kullanmalıdır.

Ve temiz bir dille Allah’u Teâlâ’dan istemelidir.

Rabbim sahifemizi ve ahretimizi güzelliklerle doldurmamızı nasip etsin... Amin...

İÇİ BOŞALTILAN KAVRAMLAR

Abdurrezzak el-Muhâcir

Hamd âlemlerin rabbi olan Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya âittir. Salat ve selâm yaratılmışların en hayırlısı Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’ in, âlinin, ashâbının ve tüm müslümanların üzerine olsun.

Yaşamakta olduğumuz milenyum çağında insânlar, hızlı bir şekilde asıllarından uzaklaşarak maddeci bir varlık olma yolunda ilerlemektedirler. Batılılaşma sevdâsı insânların içlerine sinsice sokulmuş, körpe bedenleri yavaş yavaş ele geçirmektedir. Olmazsa olmaz asılların içleri boşaltılarak yerine bâtil inanç ve ameller nakşedilmiştir. İlim ehli neredeyse yok denilecek kadar azalmış, onların yerine sahte dîn adamları yerlerini almışlardır. Peki, neden bu hale geldik? Çünkü imtihanda olduğumuzu unutturdular.

İçleri boşaltılarak aslından uzaklaştırılan o kadar çok kavram var ki insân saymakta bile zorlanıyor. Bu kavramlardan bir tanesi ve en önemlisi kelime-i tevhiddir. Evet, tüm mahlukâtın yaratılma gayesi olan kelime-i tayyibe. Kişinin rızâ-ı ilahiye mazhar olabilmesi için bilmesi, zikretmesi ve de gerektirdiği her ne varsa kalbine nakşederek amellerini buna şâhid kılacağı kelime.

İmâm Muhammed bin Süleyman rahimehullâh bu konuyla alâkalı olarak şöyle der: “Manasını bilmeden, gerektirdiği tevhîdi sağlamadan, tüm şirkleri terk etmeden ve tağutları red etmeden şehâdet kelimesini söylemek icmâ ile sâhibine hiçbir fayda sağlamaz. İmâm Muhammed’in de dediği gibi bu kelime belli şartlar dâhilinde söylendiğinde fayda verecektir. Öyleyse nedir bu şartlar?

Öncelikle kişi söylediği sözün ne mânâya geldiğini bilmelidir. Çünkü hiç kimse bilmediği bir şeyin gereklerini yerine getiremez. Misalen; bir anne çocuğuna sakın ateşe dokunma yanarsın diye nâsihat etse, fakat çocuk ateşin fayda ve zararlarını bilmesee bu nâsihat çocuğa fayda vermeyecektir. İşte bunun gibi anlamını bilmeden la ilahe illallâh diyen bir kimsede bu sözden bir fayda bulamayacaktır.

Nitekim ayette şöyle buyurulmaktadır: *“Bil ki! Allâh’tan başka (hak) ilâh yoktur.”*(Muhammed:47/19) Âyeti kerîmede Allâh’u Teâla’dan başka hak ilâhın olmadığını bilmemiz emredilmektedir. Bil ki! Emri bu gerçeği öğrenerek bunu hayata geçirmeyi ifade etmektedir.

Bir diğer şart ise, öğrenmiş olduğumuz manayı kalben tasdik etmektir. Çünkü kalb imânın yerleşeceği merkez konumundadır. Bir kalbe sahih imân yerleştikten sonra diğer azalardan da bu imânın yansımaları zuhûr edecektir. Kalb insan bedeninde bir komutandır. Azâlar ise onun askerlerdir. Komutanı sağlıklı olan bir bedenin azâları da hâliyle sağlıklı işler yapacaklardır.

Son olarak ise mânâsını bilerek söylediğimiz, kalbimizle tasdik ettiğimiz bu kelimenin gerektirdiği amelleri yaşantımıza da hâkim kılmalıyız. Dilimizle ve kalbimizle red ettiğimiz sahte ilâhları ve tağutların sistem ve otoritelerini amellerimizle de red etmeliyiz.

İbâdetlerimizi yalnızca Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya has kılarak sadece O’ndan hüküm istemeli ve bir tek O’ndan yardım talep etmeliyiz. O’nu rablığında, ilâhlığında, isim ve sıfatlarında birleyerek gereğince tevhid etmeliyiz. O’nun bu sayılan özelliklerinin hiç birinde denk, benzer, eş ve ortaklarının olmadığını bilerek yaşamalıyız. Böylece şirksiz bir şekilde Allâh’u Teâlâ’ya imân etmiş olabiliriz.

SABRI KUŞANMAK

M.Furkân Saîd

Yaşamın ve ölümün fitnesinden sana sığınan bu kul, Senin adın ile başlıyor...

Bu hayat, elem, keder, sıkıntı, zahmet ve meşakkat mahallidir. Mümine zindan, kâfir için ise cennettir. Zira mü’minler bu dünya hayatından bu fâniyattan sonra ölümün dahi öldüğü ebedi cennet hayatının varisleridirler. Nitekim Allâh azze ve celle müminlerin özellikleri zikretmesinin akabinde şöyle buyurmaktadır:

“İşte onlar Firdevs cennetinin varisleridirler. Onlar orada ebedi kalacaklardır.”
(Mu’minun: 23/11)

Bu dünyanın kâfire cennet olmasının yegâne sebebi ise onların bu yaşantılarından sonra hor ve hakir kılıcı bir azaba duçar olacak olmalarıdır. Onlar tek dünyalı insanlardır, tek dünyaya çalışırlar. Kazançları ise ateşten başkası değildir. İmar ettikleri dünyaları, malları, eş ve evlatları onlara hiçbir fayda sağlamayacaktır. Nitekim Allâh azze ve celle bunu şöyle beyan etmektedir:

“Gerçekten inkâr edenlere, kâfirlere gelince, onları ne malları ne de çocukları onlara Allâh’tan yana bir şey sağlayamaz. Onlar ateşin ashabıdırlar, onlar orada ebedi kalacaklardır.” (Ali İmran: 3/116)

Ey Müslümanlar! Bu durumda bizlere düşen nedir? Dedik ki bu dünya zorluk diyarı, dedik ki bu dünya meşakkat mekânı. Bize en güzel örnek olduğu bildirilen Rasulu Ekrem sallallâhu alehi ve sellem dahi bu zorluğa, bu meşakkate düçar oldu, çeşitli eziyetlere tabi tutuldu. Peki, o Rahmet nebisi ne yaptı:

“Ömer radiyallâhu anh bir gün Peygamberimize gelerek: Ya Rasûlullâh Nuh aleyhisselam Rabbine: “Nûh, şöyle dedi: Ey Rabbim! Kâfirlerden hiç kimseyi yeryüzünde bırakma! Çünkü sen onları bırakırsan, kullarını saptırırlar; sadece facir/ahlâksız ve kâfir kimseler yetiştirirler.” (Nuh: 71/26-27) diye dua etti. Eğer sende öyle yapsaydın bizler helak olmuştuk. Sırtına vuruldu, dışın kırıldı, yüzün yarıldı; ama sen hayırlı söz dışında bir şey söylemedin. Hep sabrettin ve hep ‘Allâh’ım kavmimi bağışla, onlar bilmiyorlar’ dedin.” (Buhari, Müslim)

Evet, Andolsun ki bu meşakkat bizi de bulacak, gerek demir taraklar etlerimizi sıyrarak, gerekse testereler vücudumuzu ikiye ayıracak ama nefsimi kudret elinde bulundurana yemin olsun ki bizden öncekilerin hali bizim başımıza gelmeden Cennet’e giremeyeceğiz. Bunu ben değil benim, sizlerin ve tüm kâinatın yaratıcısı Allah söylüyor. Dinleyin ve kulak verin ilahi vahye:

“Yoksa siz sizden öncekilerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız. Onlara öyle bir yoksulluk öyle dayanılmaz bir zorluk geldi ve öyle sarsıldılar ki sonunda Rasul ve beraberindeki iman edenler Allâh’ın yardımı ne zaman dediler. İyi bilin muhakkak ki Allâh’ın yardımı yakındır.” (Bakara: 2/214)

Her halin bir ilmi vardır. Peki, meşakkatin ilmi nedir, bu durumda amelimiz ne olacaktır? Bu imtihana bizi tabi tutacak olan Allah celle celaluhu çıkışını da bizlere bildirmez mi? Bakın nede güzel buyuruyor Rab Teala:

“Ey iman edenler Sabır ve namaz ile Allâh’tan yardım isteyin muhakkak ki Allâh sabredenlerle beraberdir.” (Bakara 2/153)

Biz Allâh içiniz, ondan geldik, ona döndürüleceğiz bize yaraşan ise sabır ve sebat ile Allâh’tan yardım dileyip ve kadere rıza göstermemizdir. Nitekim her kez de yüksek mertebelere nail olmak için kalben bir meyil vardır. Fakat insanlarda bunun için sabır azdır. Allâh azze ve celle kişiyi çeşitli bela ve musibetlere tabi tutuyorsa ya onu yaptığı hatalardan dolayı o kişiyi uyarıyor ya da hatası yoksa sabrı vesilesiyle kendi nezdindeki makamını yüceltmeyi murad ediyordur. Peygamberler de de olduğu gibi. Zira yeryüzünde en büyük sıkıntı peygamberlere gelmektedir Allâh celle celaluhu insana iki yol açar ve bununla günahlarını bağışlar:

Fakat bu Sabrı musibetle karşılaştığımız ilk anda isyan etmeden yüz çevirmeden yapmamız gerekiyor. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem kabristandan geçerken ağlayan bir kadını gördü ve ona *“Allâh tan kork ve sabret”* dedi. Kadın efendimizi tanıyamadı ve kendisine: *“Benden uzaklaş benim uğradığıma uğratılmış değilsin”* deyince Ashab kadına *“ne yaptın sen o peygamberdir”* dedi. Kadın hemen Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’e gelip *“ben sizi tanıyamadım”* diyerek özür diledi; Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem de bunun üzerine:

“Asıl Sabır Belanın ilk anında gösterilen sabırdır” dedi. (Buhari, Müslim)

Allâh azze ve celle her amelin mükâfatına bir sınır koymuştur sabır istisna, Rabbimiz sabrın mükâfatını şöyle bildiriyor:

“Ancak sabredenlere mükâfatları hesapsız olarak bol bol verilecektir.” (Zümer: 39/10)

Sabır her işte vardır. Gerek itaatte, gerek ibadette, gerek ise de zorluk ve musibet anında sabretmek gerekir. Ey Müslümanlar! İyi bilin ki sabır, imanın mihenk taşıdır. Rab Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun sizi biraz korku açlık ve bir parça mallardan canlardan ve ürünlerden eksiltme ile imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele.” (Bakara: 2/155)

Rahmet nebisi bunları yaşadı, ashab en ağır eziyetlere maruz kaldı.

Hele öyle biri vardı ki, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’in bu vahyi müşriklere kim okuyacak dediğinde zayıf bedeni ve kısa boyuna aldırış etmeden bunu üstlenmişti ibn Mesud. Tüm Mekke müstekbirlerinin içinde hakkı korkmadan imanının gücüyle hakkı haykırıyordu. Gelen ilahi vahyi o azgınlaşmış topluma hiç tereddütsüz okuyabiliyordu. O şöyle diyordu:

“Rahman (olan Allah), Kur’an’ı öğretti, İnsanı yarattı.” (Rahmân 55/1-3)

O azgınlaşmış toplum bir baktı bu zayıf bu sıska bu kimsesiz avare ne diyor böyle!!! O ise yılmadan devam ediyordu sözlerine:

“Ona (insana) beyanı öğretti. Güneş ve ay (belli) bir hesap iledir.” (Rahmân 55/4-5)

O müşrikler bunun ilahi vahiy olduğunu anladıklarında yıldırım hızıyla onun üzerine vardılar onu öldüresiye dövdüler. O ise onlarca kişinin kendisine saldırmasından sonra da Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem’e getirildiğinde: *“Vallâhi ya Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem onlar benim gözümde şimdiye kadarki gibi hiç böyle küçük gözükmemişlerdi”* diyordu.

Ve Bir de bakalım Bilal-i Habeşi ye. Kızgın kuma çıplak yatırılan o sahabiye. Onun üzerine birkaç kişinin kaldırmakta zorlandığı bir kaya parçası koydular ve onu öldürölmek istediler. Onun ise dilinden tüm bunlara rağmen tek bir şey çıkıyordu: *“Ehad, Ehad, Allâh’u Ehad .”* Ona sorulduğunda ne için ehad? Dedi ki: *“Vallâhi onları daha da kızdıracak bir sözü bilseydim onu derdim.”* İşte onlar sabrı kuşanan, sabır ile yaşayan, sabrın en büyük abideleriydiler.

İşte onlar Allah için çekilen bu işkenceden, sıkıntı ve meşakkatten zevk alıyorlardı. Çünkü onların hayatları şahitti imanlarına. O imandı yalnızca onları yüzbinlere meydan okutan. Hatırlayın kardeşlerim Mute'yi. 3 bin imanlı yiğit cengâveri. Onlar ki 200 bin bir rivayette 270 bin kişilik Rum ordusuna karşı İslam dini uğrunda savaşıyorlardı... Subhanallah... İşte onlardı imanının ve sabrın erleri.

Ve şimdi bir bakın kardeşlerim Mekke'ye! Bir bakın Yasir'e ve Sümeyye'ye! Davaları uğrunda şehitliğe ulaştıran bir sabrı kuşananlardı onlar. O sıkıntı ve işkence günlerinde Efendimiz aleyhiselam sabırlarının karşılığı olarak onları cennetle müjdelemişti. İşte onlar sabrın temsilcileri, cennetin varisleriydiler. İşte Onlar Radiyallahuanhum veradû anh (Allah onlardan razı oldu, Onlar da Allâh'tan) hitabına muhatap olan insanlardı.

Birde bize bakalım! Bizlerde Müslümanınız! Bizlerde aynı davanın adamlarıyız, ancak şu buyruğa bir kulak kesilmek gerekir:

“Elif, lam, mim. İnsanlar iman ettik demekle bırakılabileceklerini mi sandılar? Andolsun biz onlardan öncekileri de imtihan etmiştik. Allâh sadıkları da yalancıları da gerçekten bilmektedir.” (Ankebût: 29/1-3)

Evet, şimdi soruyorum. Ben Müslümanım demek yeterli midir? Vallahi Rabbimiz değil diyor! Her dava bir fedakârlığı gerektirir. Bu fedakârlık bazen mallardan, bazen canlardan, bazen evlatlardan ve bazen de eşlerden geçmekle olur. Ve bunların hepsi de yalnız sabırla birlikte mükâfatlandırılır. Şimdi sizler karar verin. Günümüz coğrafyasında sabır, sebat ve amelsiz bir İslami yaşam söylemi ne kadar da doğrudur?

Bizler bu meşakkate zorluğa çileye ve gerektiğinde ise işkenceye sabredersek eğer işte o zaman imanının tadını almaya başlarız. İşte o vakit, o dert o tasa bizlere zevk vermeye başlar. Ey müminler bir düşünün neydi Bilal'e o koca kayanın altında iken Ehad dedirten, neydi 3 bin i 200 bin e karşı kıyam ettiren, neydi ki İbn Mesud'a aldığı darbelerden bayılacak durumda iken dahi “Ey Allah'ın Resulü bana izin ver o vahyi müşriklere tekrar okuyayım” dedirten. Vallahi imanları idi. O imam ki Allah yolunda çekilen o adeta meşakkati bir zevke çeviriyordu.

Bizlerde şunu unutmamalıyız ki; Rabbimizin vadi elbet haktır ve bizden öncekilerin imtihan edilmiş olduğu sıkıntılar ve zorluklar bizleri bekliyor ve zamanı gelince elbette bize ulaşacaktır. Gerektiğinde İbn Mesud gibi hakkı korkmadan müstekbirlerin içerisinde haykırmalıyız. Gerektiğinde çilelere ve musibetlere Bilal gibi dayanmalıyız. Ve gerektiğinde de Yasir ailesi gibi şehadeti tatmalıyız. Ne için ilahi kelimetullah için. Ne için rızai ilahi için. Ne için altlarından ırmaklar akan adn cennetleri için.

Ey Müslümanlar emin olun ki bizler gevşemezsek bizler sabredersek zafer elbette bizimdir.

“Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer iman etmişseniz en galip gelecek olan sizlersiniz.” (Ali İmran 3/139)

Peki, neyle gevşemeyeceğiz, neye dayanarak üzülmeyeceğiz. Bakın Hak Teâlâ nede güzel buyuruyor:

“Asr’a Andolsun ki muhakkak insan hüsrandır. Ancak iman edip sâlih amel işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.” (Asr 103/1-3)

İman sabır ve sâlih amel işte müminlerin felahı buna bağlıdır. Kalbimizde imanın nuru, bir elimizde sabrın kalkanı, diğerinde ise sâlih amel silahı olursa eğer sayımız ne olursa olsun muhakkak ki galip gelecek olan bizleriz. Ne de güzel kıssadır Talut ile Calut kıssası. Onları da Allah azze ve celle bir suyla imtihan etti:

“Herkim ondan içerse bizden değildir, ancak eliyle bir avuç alanlar müstesnadır.” (Bakara 2/149)

İşte buna sabredenlere Allah azze ve celle sayılarının azlığına rağmen zaferi bahşetti. Bu emri çiğneyenlere ise Allah bir hastalık musallat etti ve oldukları yere yığılıp kaldılar. Onlar zaferden mahrum oldular. Onların sayısı çok mu fazlaydı? Vallahi hayır. Onlar iman ettiler ve onlar susuzluğa ve de su içmemelerini gerektiren emre teslim olup bunda sabır gösterdiler. Onlar gevşemediler onlar üzülmediler bu vesileyle de Allah sayılarının azlığına rağmen zaferi onlara bahşetti. Bakın Rab Teâlâ ne buyuruyor:

“Nice az topluluk Allah’ın izni ile çok topluluğa galip gelmiştir. Muhakkak ki Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara 2/149)

Sabır konusu Deryalar mukabilinde bir konudur. Biz burada bu kadarı ile iktifa edeceğiz. Sözümüzü konumuzun özü mahiyetinde Alî radiyallâhu anh’dan rivayet olunan güzel bir sözle noktalayalım: ***“Bedende baş ne ise, imanda da sabır odur. Başsız beden olmayacağı gibi sabırsız da iman olamaz.”***

Rabbim beni ve sizleri bundan nasibini tam alanlardan eylesin. (âmin)
Velhamdulillahi Rabbil Âlemin

HÂKİMİYET ALLÂH’INDIR

Mustafa b. Sezgin

Hükmetme yetkisine sahip olanın ismiyle...

Bizi ve kâinattaki her şeyi en ince noktasına kadar yaratan ve rızık veren Allâh’u Teâlâ olduğu gibi hüküm verme ve hüküm isteme konusunda da başvurulacak tek otorite Allah’ın otoritesidir. Yani vahyi metlûv olan Kur’ân’ın ve vahyi gayri metlûv olan Sünnet’in otoritesi.

Vahyin gayesi ve ilahî davetin temeli olan kelime-i tevhid’ in mesajı; Allâh’u Teâlâ’yı bütün sıfatlarında birlemek, O’nun sıfatlarına sahip olduğunu iddia edenleri yani tâğûtları reddetmek üzerine kurulmuştur. Bu sebeble Kur’ân ve Sünnet dışında herhangi bir kurum veya kuruluş, canlı veya cansız olsun hüküm istemek yahut hükmetme mercii olarak görmek, Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya hâkimiyet konusunda şirk koştur. Bundan sonra: Hüküm ve hâkimiyet kelimelerini incelediğimizde, hüküm; ‘karar vermek’ manasında masdar, ‘siyasi hâkimiyet’ manasında isim olarak kullanılmıştır.

Bu kökten türeyen ‘hâkimiyet’ ise, İmam İsfehani’nin dediği üzere: ‘Hüküm verme, kanun ve nizam belirlemede tek yetkili olma’ halini ifade eder.

Hâkimiyet kelimesinin Türkçe karşılığı ‘egemenlik’tir. Egemenlik ise; ‘yönetimini kayıtsız ve şartsız uygulayan’ demektir. Kur’ân-ı Kerîm’de hâkimiyet üç kısma ayrılmıştır:

1. Kevni Hâkimiyet: Kâinatın yaratılışı, bir düzen ve kanuna göre belirlenişi, idare edilişi, var-lıkta kalabilmesi için ihtiyaç duydukları şeyleri temin etmeyi elinde bulundurmak demektir. Hiç şüphesiz kevni hâkimiyeti elinde bulunduran Allah Azze ve Celle’dır. O şöyle buyurmaktadır: *“De ki: Kimdir sizi gökten ve yerden rızıklandıran? Kimdir kulaklarınızı ve gözlerinizi yaratan? Kimdir ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran? Kimdir bütün işleri çekip çeviren, kâinatı yöneten? Duraksamadan ‘Allah’ diyecekler. De ki: ‘O halde O’nun cezasından sakınmaz mısınız?’”* (Yunus 10/31)

2. Uhrevi Hâkimiyet: Ahiret günündeki tüm yetki ve kararlara sahip olmayı ifade eder. Hiçbir kimseye haksızlık yapmadan ceza veya mükâfata karar verenin, hükmünde ve idaresinde eşi ve benzeri olmayanın hâkimiyeti demektir. Kevni hâkimiyet gibi uhrevi hâkimiyette Allah Azze ve Celle’ye aittir. Nitekim Rabbimiz Subhânehu ve Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: *“Kâfir olanlar, kendilerine kıyamet ansızın gelinceye yahut da onlara kısır bir günün azabı gelinceye dek, o Kur’an’dan şüphe içindedirler. İşte o gün Mülk Allah’ındır. O insanlar arasında hükmünü verir. Artık iman edip salih amel işleyenler Naim Cennetleri’ndedirler.”* (Hac 22/55-56)

Yukarıdaki ayeti kerimelerde ispat olunan kevni ve uhrevi hâkimiyet türlerini Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem zamanında yaşayan müşrikler -genel olarak- kabul ettiği gibi günümüz müşrikleri de kabul etmektedir.

3. Şer’i Hâkimiyet: İnsanların ve cinlerin nasıl ibadet edeceklerini, tüm hayatlarına dair neyi yapabileceklerini ve de neyi yapamayacaklarını kanun ve yasa olarak belirtme gücünde bulunanın hâkimiyetidir. Kevni ve uhrevi hâkimiyeti elinde bulunduran Allah Azze ve Celle, şer’i hâkimiyeti de elinde bulunduran yegâne zattır.

Mutlak ve sınırsız hâkimiyet Allah’a aittir. Hükmetme konusunda kimseye ihtiyaç duymayan, kimseden çekinmeyen ‘ol’ dediğini olduran, her şey hakkında istediğini yapmaya güç ve kuvveti bulunan bir zatın yetkisidir hâkimiyet... Allah Azze ve Celle, bu gerçeği muciz kelimeleri olan Kur’an-ı Kerîm’inde şöyle ifade etmektedir:

“İyi bilin ki! Yaratmak da, emretmek de O’na aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir.” (A’raf 7/54)

“Hüküm veren Allah’tır, O’nun hükmünü gözden geçirecek hiç kimse yoktur. O’nun hesaplaşması pek çabuktur.” (Rad 13/41)

“O hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez.” (Kehf 18/26)

Kur’an-ı Kerîm’i açıklayıcı olarak gönderilen, ‘vahyi gayri metlûv’ sıfatına haiz olan Sünneti Seniyye de Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmaktadır: *“Muhakkak ki gerçek hâkim Allah’tır. Hüküm O’na döner.”* (Ebu Davud, Nesâî)

Peygamberimizin mirasını yüklenen İslam’ın kandillerini olan imamlarımız şöyle demişlerdir:

İmam Taberi rahîmehullâh: *“Allah yarattığı hiçbir mahlûku kendisine ortak kabul etmez. İnsanlar arasında hüküm verecek yalnızca O’dur. Hüküm verme, ihtilafları çözme, insanları ve işlerini idare etme konusunda dilediği ve sevdiği şekilde hareket eder. Bu özellik sadece O’nun hakkıdır.”*

İmam Beğavi rahîmehullâh: *“Hüküm vermek, emretmek ve yasaklamak ancak Allâh’u Teâlâ’ya ait bir haktır.”*

Seyyid Kutub rahîmehullâh: *“Hüküm vermek ve buna dayanan kararı uygulamak Allah’ın elindedir. Bu hususlarda kullardan herhangi birinin en ufak bir yetkisi yoktur.”*

Bu ve benzeri ayeti kerimeler, hadis-i şerifler ve imamlarımızın sözleri çok açık bir şekilde şunu ifade etmektedir: *“Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allah’a aittir.”*

Hâkimiyet, Rububiyyet sıfatlarına en mükemmel şekilde sahip olan ve bu sıfatlarda hiçbir noksanlığı bulunmayan bir zâtın sıfatıdır. Şüphesiz ki bu sıfatları kendisinde bulunduran Allah Subhânehu ve Teâlâ’dır. Hâkimiyet sıfatını kendisinde bulunduran Allah Azze ve Celle bu yetkide kimseyi kendisine ortak etmemiştir.

Allah’ın koyduğu kanunları işlevsiz kılmak, onları değiştirmek ve onların üzerine kanunlar getirmek gibi filleri uygulama yetkisi hiçbir kuruma, kuruluşa, devlete, otoriteye, başkana, cumhurbaşkanına, bakana ve milletvekillerine verilmemiştir.

Allah’ın ihtilafların çözümü için belirlemiş olduğu Kur’an ve Sünneti bir kenara bırakarak, beşeri sistemlere kanun ve yasa belirleme yetkisi verenler Allâh’u Teâlâ’ya hâkimiyet noktasında şirk koşup, maalesef Allâh’tan başkasına ibâdet eden kimselerden olmuşlardır. Nitekim İmam İbn Kayyım rahîmehullâh bunun hakkında çok güzel bir açıklama yaparak şöyle demiştir: *“İnsanların tağutu, Allah ve Rasulü’nün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allah’tan başka kendisine muhâkeme olunan, ibadet edilen ve Allah’ın emrine dayanmaksızın, Allah’a itaat etmeksizin kendisine tabi olunandır. Bunları düşünür ve insanların durumuna bakarsan, insanların çoğunun Allah’a değil tağutlara ibadet ettiğini, Allah ve Rasulü’nün hükümlerine değil, tağutların hükümlerine muhâkeme olduklarını, Allah’a ve Rasulü’ne değil, tağuta itaat edip tabi olduklarını görürsün.”*

Sonuç itibariyle hâkimiyet yetkisi zaman veya mekân ayrımı olmaksızın Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya aittir. Bunun aksini ancak vahyin nurundan yoksun, basiretleri kapanmış, şeytanın dostu olan insanlar iddia ederler.

İlkte ve sonda hamd ve hüküm Allâh’a aittir. Salat ve selam yaratılmışların en hayırlısı Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’e, onun ali ve ashâbı üzerine olsun.

ACEP NE HALLERDESİNİZ?

Ebû Ubeyde el-Muallim

‘En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...’

Rabbimiz bu dünyayı imtihan yeri ve bizleri de imtihanla görevli olarak seçmiştir. Bizlerden önce de niceleri şu imtihan diyarına gelip, göçmüşlerdir. Şimdi sıra ise bizlerdedir. Rabbimizin *“her nefis ölümü tadacak”* emrinin muhatabıyız. Bu gün değilse yarın, yarın değilse yarınlarda bir gün, nefislerimiz ölümü tadacak.

Kaçışın, saklanışın, ertelemenin, pazarlığın olmadığı bir ölüm bizleri bekliyor, ya biz onu bekliyor muyuz? Bilmek ayrı bir şey, bunu hissetmek apayrı... Bazıları *‘evet, hepimiz öleceğiz’* diyor yarım ağızla, çay-çorba içerken. Belki de iç âleminde ölüme kızgın, ama ne çare ki ölüme söz geçiremiyor.

Nice iktidar sahipleri iktidarını, nice zenginler zenginliğini, nice sağlıklılar belki de sağlığını verirlerdi, birazcık daha yaşayabilmek için. Ama nafile, ölüme laf anlatılmıyor.

Ne yaparsak yapalım, bir gün hepimiz öleceğiz. Bu birçoklarını rahatsız ediyor. Hatta onlar-dan birisi mezarlığın girişine yazılan bu ayetin mealine “*sinir bozucu*” diyor.

Neden sinir bozucu? Dünyada hesap vermeyecek gibi yaşayanların hesap verecekleri bir yere gidecek olmaları gerçeği onların huzurunu kaçırıyor. Ölüme engel olamıyorlar. Ellerinden gelse ölümden bahsedilmesini de yasaklayacaklar. Ne kadar kaçmaya çalışsalar da kaçamayacakları bir hakikate direnmek akıllılık alameti değil. Ama akıllarına toz konduramayalar bu hakikatin bir taşla yazılmasına dahi hazmedemiyorlar. Hazmedemedikleri binlerce şey gibi.

Ey ölümden kaçan biçareler! İsteyerek gelmediğiniz bu dünyadan isteyerek gitmeyeceğiniz ölüm kapısı ahirete açılıyor. Ne kadar direnirsen diren, ne kadar debelenirsen debelen, ağız dolu sözlerle ne dersene de, senin değişmeyecek gerçeğin ahirete açılıyor.

Ey ölümlünün oğlu ölümlü! Ey babasını gömen, ey çocuğu tarafından gömülenler! Ne oldu, ne oluyor derken biten bir hayatın ardından, ebediyete göçenler, dünyanın mahiyetini artık bilmektesinizdir!

Ey Allah’a karşı büyüklenenler! Ey Allah’ın hükümlerine kafa tutanlar! Ey Allah’ın kitabına “*gök-ten indiği sanılan kitap*” diyenler, acep ne hallerdesiniz?

Sevdikleriniz, sevgilileriniz, şakşakçılarınız, akrabalarınız hepsi arkanızda kaldı. Mallarınızı, mülklerinizi, yatlarınızı, katlarınızı götüremediniz. Allah için olmayan, hatta Allah’ın dinine karşı kullanılan emanetlerin azabı ise size kaldı.

‘*Ölüm yok*’ demekle yok olmadığı gibi, ahiret yok demekle de ahiret yok olmaz. Bilakis ölü-mün var olduğu gibi, ahiret de vardır. Ölümlü inkâr edenin aklından sorunu olduğu gibi, ahireti inkâr edende akıllı olduğunu söyleyen delidir.

Ey ahiret yok diyerek bir hayatı çürütenler! Acep şimdi ahireti inkâr edebiliyor musunuz?

İnsan, nimetlere karşı kör varlık! Yokken var edicisini, her daim nimetler vericisini tanımayan nankör varlık! “*Nimetler benden*” diyebilen, akı kıt, zihni bulanık varlık! Ne kendini sen var ettin, ne anneni babanı sen... Ne çocuğunu var edebilirsin, ne de torunu nu sen...

Yaratıcına itaat etmektir sana düşen. O’nun emir ve yasaklarıyla O’nu razı etmektir değişme-yen vazifen. Büyüklük insanın neyine gerek! Hiçbir hücreğine gücün yetmeyen, her şeye gücü yeten karşısında nasılda kibirlenebilmekte? Şu emanetler yurdunu nasılda sahiplenebilmekte!

Varılacak yeri ve o yerin sahibini inkâr etmekle kurtulabileceğini sanmak ne büyük akılsızlıktır. Bu büyük akılsızlıklara ‘*büyük adam*’ diyenler ne kadar da kafasızdır.

Ey büyük adam denen büyük akılsızlar! Ey değerleri değersizlik olup, tüm doğruları kendi nefsinden alanlar! Ölümünden sonraki alemde, acep ne hallerdesiniz?

İZZET EHLİ OLMAK İÇİN

Abdullâh Saîd el-Müderis

Üzerimize vâcib olanın zikrinden sonra...

İzzet, üstünlük ve gâlibiyettir. Şüphesiz ki üstün olan ve her şeye gâlib gelen Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dır. Çünkü "el-Azîz" olan odur. Bu gerçek, hüküm kaynağımız Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle ifâde olunur:

"Allâh, el-Azîz (üstün ve gâlib) ve el-Hakîm (hüküm ve hikmet sâhibi)'dir." (İbrâhîm: 14/4)

İbrâhîm aleyhisselâm da Rabbimize dua ederken şöyle diyordu:

"Şüphesiz ki Sen, Azîz'sin (üstün ve gâlibsın), Hakîm'sin (hüküm ve hikmet sâhibisin)." (Bakara: 2/129)

Mülkü ve gâlibiyeti elinde bulunduran Allâh Subhânehu ve Teâlâ başka bir âyetinde şöyle buyurmuştur:

"İzzet, Allâh'ın, Rasûlü'nün ve mü'minlerindir. Ancak münâfıklar (bunu) bilmiyorlar." (Munafikun: 63/8)

Allâh'u Teâlâ bu âyet-i kerîmesinde izzetin kendisine ait olduğunu, tevhîdin en büyük davetçisi olan Muhammed aleyhisselâm'a ve bu davete icâbet eden mü'minlere âit olduğunu bildiriyor. Âyetin haberi, dünyâ ve ahiret hayatının tamamı için geçerli olup, dünyâ ve ahiret izzet, *"Allâh'ın, Rasûlü'nün ve mü'minlerindir."*

Ancak Rabbimiz Allâh Azze ve Celle, izzeti sadece Müslümanlık söyleminde olanlara değil, tevhîdi yaşayıp, yaşanması uğrunda mücâdele edenlere vermektedir. Âyetteki "rasûl" kelimesiyle kastedilen kuşkusuz Muhammed aleyhisselâm'dır. O ki, tevhîdi yaşamış ve yaşanması uğrunda mücadelesini ortaya koymuştur. Âyetteki "mü'min" kavramından kasıt ise İslâm'ı yaşamak ve Rasûl'ün takipçisi olarak yaşanması uğrunda tebliğ vazifesini üstlenmektir. Bu da açık olarak göstermektedir ki, izzet; ancak îmân, sâlih amel ve dâvet ile mümkündür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, izzet ehli olacaklarını bildirdiği mü'minlerin vasıflarından bahsederken şöyle buyurmaktadır:

"Rasûl kendisine Rabbinden indirilene îmân etti mü'minler de îmân ettiler." (Bakara: 2/285)

"Mü'minler, ancak Allâh'a ve Râsûlüne inanmış kimselerdir." (Nur: 24/62)

“Mü’minler ancak o kimselerdir ki Allâh anıldığı zaman yürekleri ürperir. O’nun âyetleri okunduğunda î mânlarını arttırır ve yalnızca Rablerine tevekkül ederler.” (Enfal: 8/2)

“Mü’min erkekler ve mü’min kadınlar birbirlerinin velîleridir. Marufu (iyiliği) emreder, münkeri ise (kötülüğü) nehyederler. Namazı dosdoğru kılar, zekâtı verirler. Allâh’a ve Rasûlüne itaat ederler. İşte bunlara Allâh merhamet edecektir. Şüphesiz Allâh azizdir hakîmdir (mutlak güç sâhibidir, hüküm ve hikmet sâhibidir).” (Tevbe: 9/71)

“Tevbe edenler, ibâdet edenler, hamd edenler, (İslâm uğrunda) seyahat edenler, rükû edenler, secde edenler, marufu (iyiliği) emredenler, münkeri (kötülüğü) nehyedenler ve Allâh’ın sınırlarını koruyanlar; sen (bütün) mü’minleri müjdele.” (Tevbe: 9/12)

“Onlar, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler. İşte bunlar gerçek mü’minlerdir. Rabpleri katında onlar için dereceler bağışlanma ve üstün bir rızık vardır.” (Enfal: 8/3-4)

“Mü’minler gerçekten kurtuluşa ermişlerdir. Onlar ki, namazlarında huşû içindedirler. Onlar ki, boş ve yararsız şeylerden yüz çevirirler. Onlar ki, zekâtı verirler. Onlar ki, iffetlerini korurlar. Ancak eşleri ve ellerinin sâhib olduğu (câriyeleri) hariç; (Bunlarla ilişkilerden dolayı) kınanmış değildirler. Şu halde, kim bunun ötesine gitmek isterse, işte bunlar, haddi aşan kimselerdir. Yine onlar (o mü’minler) ki, emânetlerine ve ahidlerine (verdikleri sözlere) riayet ederler. Ve onlar ki, namazlarına devam ederler. İşte, asıl bunlar vâris olacaklardır. Firdevs’e vâris olan bu kimseler (mü’minler), orada ebedî kalıcıdırlar.”(Mü’minun: 23/1-11)

Evet, yukarıdaki âyetlerde dünyâ ve ahiret izzetli olacakları bildirilen mü’min kimselerin vasıfları beyân edilmektedir. İzzet isteyen, hakîki bir mü’min olmalıdır. Bu da tevhîdi kabul ederek İslâm’ı edeblerine varıncaya kadar yaşamakla ve yaşanması uğrunda mücadele etmekle mümkündür. Bu nokta da her bir mükellefin kendisini eleştirmesi ve nefsini hesâba çekmesi gerekir. Her Müslüman şahıs, islâha önce nefsinden başlamalı sonra ailesinin ve İslâm toplumunun izzete layık kişiler olmaları uğrunda el ile dil ile mal ve gerektiğinde can ile mücâdele etmelidir.

“De ki: ‘Ey mülkün sâhibi olan Allâh’ım! Sen mülkü dilediğine verirsin. Dilediğinden de mülkü çeker alırsın. Dilediğini azîz edersin, dilediğini zelîl edersin. Hayr senin elindedir. Şüphesiz sen her şeye hakkıyla gücü yetensin.” (Ali İmrân: 3/26)

Yardım ve başarı, izzet ve şeref Allâh’tandır.

YAZIK SANA EY İNSAN

Ebû Ubeyde el-Muallim

‘En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...’

Yazık sana ey insan! Sen ki, bir çamurdan yaratılan varlık... Yoktun O var etti seni. Sen ki, varlık amacı O’na kulluk olan kul...

Sen ki, ölüp O’na dönecek ve hesap verecek olan mükellef...

Sen ki, dünyaya aldanıp, ahirette malı ve evlatları fayda vermeyecek olan ziyankâr...

Ne gelmen elinde, ne de gitmen... Öyleyse bu tafran kime, ey insan? Kime karşı büyüklenmekte sin sen?

Neyin var ki, neyine güvenip Rabbine karşı kibirlenmekte sin? Ne bu dünya senin, ne de ahiret... Sen ancak ölümlü bir fakirsın, bu halinle neyin peşindesin?

Yazık sana ey insan! Seni Rabbine karşı aldatan nedir? Nedendir, ilahi buyruklara karşı şeytanca bu kibrin? Neden teslim olmuyorsun seni yaratana? Neden ‘işittik ve isyan ettik’ diyorsun O’na?

Neden O kitabını göndermişken, kitabın karşısına kitaba çıkıyorsun? Neden inandığını iddia ettiğin kitabı raf kitabı yapıyorsun? Neden kitabın hükümlerine itaat etmeyip, isyan ediyorsun? Neden hükümlerinin yerine yeni hükümler getiriyorsun, ey insan? Neden???

Kime özeniyorsun sen? Atan Adem’in (a.s) ve zürriyetinin düşmanı şeytana mı? Yoksa sende onun yolunda insan şeytanı mı olmaya çalışıyorsun? Sende Allah’ın kullarına çeşitli yönlerden yaklaşıp, ifsat etmeye mi planlıyorsun, ey insan?

Gayen nedir senin? Sen kulluğunu kime yapıyorsun? ‘Şeytana tapmayın’ buyuran Rabbinin sözüne sen ne kadar uyuyorsun? Yoksa sende bir ins şeytanı olarak Allah’ın kullarını kendine mi taptırıyorsun? Sen ne yapıyorsun? Acep sen ne yaptığını idrak ediyor musun, ey insan?

Nefsini mi ilah edindin? Yoksa ilahlığa başka nefisleri mi seçtin? Sonra birde utanmadan dilinle ‘Allah’tan başka ilah yoktur’ dedin! ‘Rabbim Allah’tır’ deyip, ardından başka rabler mi edindin? Acep sen ne yaptığını bildin mi, ey insan?

Haramı helal, helali haram yapanları dinledin. Allah’ın yasaklarını serbest, serbestlerini yasak edenleri kendine önder edindin. Bu halinle sen ne yaptığını fark ettin mi, ey insan?

Haddine miydi senin hükümler çıkarmak. Yoksa El-Hakim olanı mı beğenmedin?

‘İçki
‘Kumar
‘Çıplaklık
‘Zina
...dedin...

serbest...’
serbest...’
serbest...’
serbest...’

Acep sen bu serbestiyeti hangi dinden getirdin? Yoksa nefsine hoş gelen yeni bir din mi edindin, ey insan?

Allah’ın peygamberi putları kırmışken, sen onları tekrar yaptın. Bununla da kalmadı putperestliği her yanda anlattın, bir de hiç sıkılmadan peygambere iman ettiğini etrafa yaydın. İman ettiğin nebinin dinine ihanet etmeyi görev bildin, birde utanmadan onu sevdiğinden bahsettin. Sen bu halinle kimi kandırma peşindesin, ey insan?

Hesap günü mülkün sahibi hesabını görecek. Sen O’nu unuttun. Mülkü sahiplenmeye çalışıp, kendin hesap görmeye kalktın. Yanıldın, yanılttın, ey insan.

‘Materyalizm’	dedin,	yanılıp,	yanılttın.
‘Kapitalizm’	dedin,	yanılıp,	yanılttın.
‘Komünizm’	dedin,	yanılıp,	yanılttın.
‘Kemalizm’	dedin,	yanılıp,	yanılttın.
‘Laisizm’	dedin,	yanılıp,	yanılttın.
...dedin... dedin...			

Hep yanılıp, yanılttın, ey insan.

İlahi kitaba dönmedikçe, kendini Rabbine teslim etmedikçe, yanılıp, yanıltmaların bitmeyecek senin.

Yazık sana ey insan! Rabbine teslim olma zamanın hâlâ gelmedi mi senin?

İSLAMSIZ YOL

Ebû Ubeyde el-Muallim

‘En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...’

Tarikat, kelime olarak yol demektir. Ancak bu kelime bu gün kavramlaşarak bir inancı ve o inanca göre yaşamayı temsil eden bir yolun adı olmuştur.

Tarikat denen yapılanmaların İslam’ın ilk dönemlerinde olmadıkları -ehlince-bilinmektedir. Ne Efendimiz sallallahu aleyhi vessellem döneminde, ne sahabe, ne

de onları takip eden hayırlı nesillerde böyle bir şey görülmemiştir. Nasılsa zaman içerisinde bir takım kişilerce çıkarılan inanış ve uygulamalar, kendisini vahyin yönlendirmediği halkın dininde yer almıştır. Kendilerini İslam’a nispet ettikleri halde halk, hakkın dininin yerine tarikatları İslam’ın yerine geçirmiş ve buna da İslam demiştir.

Hatta bu hal kimi zaman kimi yerlerde öyle bir yayılmıştır ki, tarikattan olmayanlar yadırganır hale gelmişlerdir. “Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır” sözü meşhur sözleri olmuştur. Onlar, Allah subhanehu ve teâlâ’nın Kitabını ve Rasulunun sünnetini mürşid olarak yeterli görmezler. Kuran’a ve sünnete bağlı olanları mürşidsiz ilan ederler. Oysa o seçilmiş Rasul şöyle buyurmuştur: ”Size iki şey bırakıyorum. Bunlara sımsıkı sarıldığınız sürece, asla doğru yoldan sapmayacaksınız. Bunlar, Allâh’ın Kitâbı ve Rasûlü’nün Sünneti’dir.” [Mâlik (Muvatta: 1874)]

Kendilerine mürşid olarak birtakım evliya ismini taktıkları kişileri mürşid edinirler. Dini onların iki dudağı arasından çıkan şey olarak kabul ederler. Küfre fetva verse bile uyacak kadar onlara bağlanırlar. Bu yaptıkları şeylerin onlara Allah subhanehu ve teâlâ tarafından verildiğini ifade eden sözlerini duyabilirsiniz. Hafif gülererek şeyhleri için; “yerinden söyler, derinden söyler” derler. Yani “sen anlayamasan da, şeriata terste de olsa, ona uy!” demek isterler. Ve ne acıdır ki, arkalarında sorgusuz sualsiz milyonları bataklığa sürüklerler.

Tarikatlar gayri resmi olarak resmi kurumların destekleyicileri durumundadırlar. Küfrün sunulduğu, küfre destek veren yerleri red etmeyen mürşidiyle, müridiyle tarikatlar, tağuti rejimler için büyük bir destektir. Milyonlarca insanla ayrı ayrı uğraşmak yerine elbette beş, on kişiyle uğraşmak daha kestirme ve daha başarılı bir yoldur. Bunu bilen tağuti rejimler tarikatları -dün kullandıkları gibi bu günde- kullanmaktadırlar.

Tarikat şeyhlerinde ve onların etrafında isminin sonunda hoca olarak anılan kişilerde tağut kelimesini duyamazsınız. Bu kelimeyi daha bağlılarına anlatmayan kişiler nasıl olur da onu redde çağıracaklardır!? Kendileri red edilmeleri gereken tağutlar olmuşlarken, tağuta redde çağırmak gibi bir hedefleri de yoktur zaten. On yıllarca yanlarında kalanlara “tağut nedir?” diye sorduğunuzda, yüzünüze manasızca bakarak hiç duymadıklarını söylerler. Hayatları belli başlı bidatleri yapmakla geçer. Yaptıklarının doğruluğunu Kuran ve sünnetten araştırmadan, kesin doğru olarak kabul ederler.

Onları küfre fetva verenler olarak bulabilirsiniz; ama Allah subhanehu ve teâlâ’nın otoritesini tanımayan her kurum ve kuruluşun bir tağut olup, reddedilmesi gerektiğini onlardan duyamazsınız.

Allah subhanehu ve teâlâ’nın indirdikleriyle hükmetmeyenler hakkında apaçık ayetler varken, teşride bulunup sonrasında da Allah subhanehu ve teâlâ’nın indirdiğiyle hükmetmeyenlere Kuran’ın hükmü olan “kâfirler”dir dediklerini duyamazsınız.

Rejimin partilerini desteklemenin demokrasiyi desteklemek olup, demokrasinin de bir küfür sistemi olduğunu onlardan duyamazsınız.

Hükmü Allah subhanehu ve teâlâ ve Rasulune döndürmenin iman, tağutlara döndürmenin ise küfür olduğunu onlardan duyamazsınız.

Küfür mekteplerinde kafalarına küfür doldurulan, hayâyı katlederek ahlaksızlığa batırılan yavruların buralara gitmemesi gerektiğini onlardan duyamazsınız.

En büyük düşmanımız irtica yani İslam diyenlerin safında bulunmanın, küfre destek olmak olup, böyle bir davranışın asla ve asla yapılamayacağını onlardan duyamazsınız.

Allah subhanehu ve teâlâ'yı kullarına, kullarını da Allah subhanehu ve teâlâ'ya benzetmenin, İslam'da yerinin olmadığını duysanız da, uygulamada bunu göremezsiniz.

Aracılarla Allah subhanehu ve teâlâ'ya iman ettiklerinden, Allah subhanehu ve teâlâ'ya aracısız bir şekilde yalvarmak gerektiğini onlardan duyamazsınız.

Kendileri Kuran ve sünnetin önüne geçtiklerinden, 'insanları Kuran ve sünnetin önüne geçirmeyin' dediklerini duyamazsınız. Yarım ağız, bazı bulanık cümleler ve bir iki menkıbeyle delilsiz, mesnetsiz inandırırılar insanları. İnsanların Kur'an'ı ve sünneti bilmelerine gerek yoktur! Şeyhler ve yanındakileri nasıl olsa Kur'an ve sünneti -derinlerden- anlamışlar! Nasıl olsa onlar âlimdirler! Hatta "sen ne yapacaksın hadis sahiymiş, mevzuymuş, sen ne anlarsın! Biz anlatırız sende inanırsın!" Derler... Derler... Derler...

Sonuçta; küfrün insanlar arasında yayılmasına sebep olan bu yapılanmalar, reddedilmesi gereken tağuti yapılanmalar olmuşlardır. Kurtuluş onlardan uzak durmakla mümkündür.

HER ŞEYE RAĞMEN ÜMİTVÂRIZ

Ebû Ubeyde el-Muallim

'En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...'

Yine gece oldu. Yaşayanlara, yaşadığını sananlara, yaşamaya çalışanlara yine yeni bir gece... Dünyanın dört bir tarafından zalimlerin naralarını bastıran mazlumların çığlıkları yine kulaklarımıza geliyor...

Yine gece ve biz yine sabahı bekliyoruz. Karanlığı aydınlatan sabahı... Karartılan mekânlarda bekliyoruz güneşi... Güneşin tekrar doğmasını ve onun aydınlığını...

Ve yine mazlumlara, yine yitirilmiş hayatlar, yine zalimler ve yine yeni yeni katiller...

Modern dünya katmerli zulüm... Boyalı yüzlerin palyaço gülüşlerin arkasındaki zalimler yine işbaşında... Yine bir gece... Yine zalimlerin sesleri geliyor kulaklarımıza...

Onlar önde olanlar... Onlar böyyük adamlar... Onlar firavunlar ve nemrutlar... Onlar karunlar ve belamlar... Tüm zalimler ortak hedefe doğru koşuşuyorlar el ele, kol kola... Karanlığı seven yarasalar misali zulmü seviyorlar. Aydınlıktan kaçan yarasalar misali adaletten kaçıp zulümden besleniyorlar.

Ne uzun bir gece... Uzun zamandır karanlık gibi vehen çöktü üzerimize... Artık sesler duyulmalı, artık aydınlığın nidası yankılanmalı: *“Ey aydınlığa hasret! Yırt karanlığı artık. Kurtul vehenden! Seni hasta görenler titresin sıhhatinden...”*

Ancak uzun süredir hastayız biz. Vehen hastalığımız var bizim. Çünkü gece doğmuş vehen çocuklarıyız biz. Veheni nebimiz haber veriyordu bize: *Ölüm korkusu ve dünya sevgisidir* diye...

Dünyayı çok sevip sahiplendiğimiz, ahiretten ise vazgeçtiğimizden beri düşmanlarımız korkmuyorlar artık bizden... Üzerimize gelmeye devam ediyorlar, işgal sürüyor... Çizmeleriyle ve batmış değerleriyle üzerimize geliyorlar...

Bizler! Ne çok seviyoruz dünyayı, ne kadar da çok korkuyoruz ölümden... Ahirete sevdalılarımız sözünde durmuşken, yeni sevdalılar acaba neredeler? Yalnız Allah’tan korkan, O’nun korkusunun azametinden tüm korkuları unutanlar...

Oysa şimdilerde dünyalık rahatını tercih edip ahiretini unutmuş dünyevi insanlarımız var bizim. Ahireti önceleyen, ahiret adamlarımızın yerini onlar işgal ettiler... Artık *‘bize dokunmayan yılanı kendi ellerimizle besleriz’* diyen, *‘ejderha sevenler cemiyeti’* kurdu ejderha sevenlerimiz.

Ama artık yeter! Çıkmalı artık bu vehen içimizden. Çıkmalı ve yerine *‘ahiret sevdası’* ve *‘Allah korkusu’* yerleşmeli... Hayattan çok ölümü sevenlerde olduğu gibi... Öyle diyordu ya İslam komutanı: *“Üzerinize sizin hayatı sevdiğinizden daha çok ölümü seven bir orduyla geliyorum”* diye... Ölümü seven, ahireti isteyen, ahiretten umutlu bir nesil... Cenneti ve Cemalullah’ı isteyen ve bu uğurda her şeyi göze alan bir nesil... Vehenin zerresinin kalplerine giremediği insanlar...

Allah’ım! Gözlerimiz görecektir mi onlar gibilerini? Bizim içimizden de çıkacak mı kahramanlık destanı yazarlar? Ümmet ejderhaların başını ezecek mi gün?

Her şeye rağmen ümit varız. Ümit var da olmalıyız. Çünkü o dinini tüm dinlere üstün olması için gönderendir. Çünkü konuştuğu vahiy olan nebimizin müjdeli haberleri bizlere ulaşmıştır. Ve biz asrı gurabanın garipleri olarak onun müjdesiyle uzun gecenin bir sabahının olacağına inanıyoruz.

Evet, ümit varız! Ümit var da olmalıyız. Haydi kardeşler! Veheni bırakmanın, vazifelerimizi yapmanın tam zamanıdır artık.

TEVHİDİ ANLAMAK

Ebû Ubeyde el-Muallim

Cahiliye sistemleri ve bu sistemleri ayakta tutanlar, tuğyan projeleri üreterek insanlarla tevhidin arasına geçmişlerdir. Günümüzde de tüm dünya genelinde insanlarla tevhidin arasına geçmek için büyük bütçeler sarf etmektedirler. Bu bozuk sistemler insanların tevhide duymamaları ve tevhide yönelmemeleri için alternatif modeller sunarak insanlığın hüsrânı için çabalarlar. Tüm sömürü düzenlerinde sömürenler, sömürü kavramının içeriğini değiştirdikleri gibi, tevhide alternatif model sunanlar da, din sömürücüleri eliyle tevhidin içeriğini değiştirerek anlattırırlar.

Ne yazık ki bu habis planlar başarılı olmuş ve olmaktadır. Bu gün akılları zincirli milyonlar sömürü düzenlerinin dinine girmişlerdir. Hal böyle olunca tevhide anlamamış nesillerin tevhide yaşaması da mümkün olmamaktadır.

Ağızlarıyla ‘La İlahe İllallah’ı söyleyen nice insân anlamını bilmediği bir kelimeyi ömrü boyunca tekrarlamakta ancak yaşantısıyla söylediğinin aksini yapmaktadır. Sözler yapılmak içindir. Tevhid kuru bir söz, kuru bir inanç değildir. Bilakis, tevhid Allah’ın kullarından isteği inanç ve bu inancın getirdiği yaşantıdır.

Günümüz cahiliyesinin putperest düzenlerinde, Allah’ın dininin emirlerine karşı olanlar tarafından Kelime-i Tevhid söylettirilmektedir. Neden? Oysa dünün cahiliye Mekke’sinde Kelime-i Tevhid’i söyleyenler her türlü işkenceye uğratılıyorlardı. Bilal’in, Yasir’in, Sümeyye’nin, Ammar’ın, Ebu Zerr’in (*Allah hepsinden razı olsun*) ve diğerlerinin hayatlarını bilmekteyiz. Onlara tevhid davasını hazmedemeyenler tarafından yapılanlar ortadadır. Ancak çağımızın tevhide hazmedemeyenleri neden ‘Lâ İlâhe İllallâh’ karşısında saldırganlıklarını dışlarına vurmamaktalar? Hatta çağın firavunları kendi memurlarına bu sözü minarelerden söylesinler diye yüklüce paralar ödemektedirler, neden?

Çünkü bu memurlar insanlara ‘Lâ’yı anlatmamaktadır. Yine onlar abdesti bozan halleri anlatırlar ancak imanı bozan halleri yine anlatmamaktadırlar. Tevhid nedir, nasıl gerçekleşir? Tevhidi bozan haller nelerdir? Tevhid olmadan Müslüman olunabilir mi? Hâkimiyeti millette gören bir düşünceyle tevhid bağdaşabilir mi? Bunlar ve bunlar gibi daha nicelerini hangi memur anlatmaktadır? Hangi memur cemaate ‘*hâkimiyet, kayıtsız şartsız milletin değil, yalnızca Allah’ındır*’ demiştir? Zaten onların görevi de tevhide anlatmak değil, tevhide gizlemek ve çarpıtarak anlatmaktır.

Oysa tevhid, insan için ilk tahsil etmesi gereken en yüce hakikattir. Tevhid, ilk insândan itibaren, kıyamet kadar gelecek tüm insânlara, insânların sahibinin buyruğudur. İslam Dini insanlığın tek gerçek dinidir. İnsanların Rabbi her dönemde ve her yerde insanlara peygamberleriyle birlikte tevhid dinini göndermiştir.

Tevhid, ‘Allah’ın kullarından istediği en büyük emir’dir.

Tevhid; ‘Allah’ı ibadetlerle birleme’nin adı olup, tüm muhtevası ve kapsamıyla ibadettir. Hayat ibadetten ibarettir. Tevhid ehli hayat ile memat arasındakileri âlemlerin Rabbi için yaptığından, onun hayatı ibadete dönüşür.

Tevhid, Allah’ı –rububiyetinde, ulûhiyetinde, isimleri ve sıfatlarında- birleyerek yaşamaktır ki, bu ibadetin özüdür. İbadetler, zamane cahiliyesindekilerin zannettikleri gibi sadece namaz, oruç, zekât ve hac ile sınırlı değildir. Bilakis, ibadetler hayat yolunun bütünü kapsamaktadır. Ve hayatta, bebek beşiğinden, ölüm döşegine kadar bir ibadet olup, kul da: “Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi Allah içindir”(Enâm: 6/162) demelidir.

Rabbinin kendinden razı olmasını arzulayan bir kişi bireysel ve toplumsal hayatında tevhide göre yaşamalıdır. Kalpte kabul edilen tevhid, oradan tüm azalarla hayatın bütününde kendini göstermelidir. Gönüllerde kabul edilen tevhid, dillerde söylenmeli ve de bedenlerde yaşanmalıdır.

Bir insân işinde ayrı, okulunda ayrı, ibadet yerinde ayrı ilahlara yönelemez. Kişi, bir olup, ortağı olmayan Allah’a ibadetini yerine getirmelidir. Aksi durumlarda eğer kişiler, bu alanların her birinde farklı ilahların kanunlarına göre bir yaşantıyı kabul ediyorlarsa, Allah’a ortak koşan kişiler durumuna düşerler.

İyi biliniz ki tevhîd, kulların sahibi Allah’ın, kullarından isteğidir ki, bu istek gerçekleşmeden iman gerçekleşmez; kişi Müslüman olamaz. Onun Müslümanlık söylemi bir iddiadan öteye geçemez.

İmanın gerçekleşmesi için tevhide yaşıyan yapan kişinin Allah’ın hükümlerinin dışına çıkmayacağına Allah’a söz vermesi gerekir.

Ey Allah’ın kulu! İyi bil ki, bu sözü veren muvahhidler Allah’ın razı olduğu kullarıdır. Onlar; “Gerçek şu ki ben bir muvahhid olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim.” (Enâm: 6/79) diyerek sözlerine hayatlarını şahid kılanlardır.

Sen o kullardan mısın?

ŞİMDİ MUTLUMUSUNUZ?

Ebû Ubeyde el-Muallim

‘En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...’

‘Şimdi mutlu musunuz?’ sorusunu soracağım, kızılboyalı palyaçolara, medeniyeti katleden çağdaş vahşilere... Nesillerin katliamını kendi elleriyle hazırlayan şakilere...

Hayatın varlık amacından habersiz, ölüm ve sonrasına karşı duyarsız, dünyası için çalışan, ahireti için tembel nesiller yetiştirdiniz. Ey saptırıcılar! Ahiretini unutan maddecî nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Allah'ın insanlara gönderdiği peygamberlerin hayatlarından habersiz, sahte kahramanların hayatlarıyla avunan, peygamberlerin batıla karşı mücadelelerinden habersiz, sahte kahramanların mücadelelerini savunan bir nesil yetiştirdiniz. Ey sahte tarihin sahtekâr pazarlayıcıları! Sahtekâr bir nesliniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Putları kıran atası İbrahim aleyhisselam gibi put kıran peygamberin ümmeti olduğunu söyleyen, ancak her köşeye putunu koyan, putçu bir nesil yetiştirdiniz. Ey çağdaş putperestler! Putlarıyla mutlu olan bir nesliniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Açılmayı öğütlediniz. Örtünmeyi kötilediniz. Allah'ın emirlerini hafife alıp, 'bu örtünmede neymiş?' dediniz. Her yana çıplaklığın yayılması için çaba sarf ettiniz, sonunda çırlıçıplak bir nesil yetiştirdiniz. Ey fuhşun davetçileri! Zinakâr nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Uçkuru peşinde koşan, hiçbir ahlaki değeri tanımayan, 'her şey yapılabiliyorsa mubahtır!' sayan, karısını, kızını başkalarından sakınmayan, açılmış haliyle koluna takıp milyonlara teşhir edip hiçbir rahatsızlık duymayan, kıskançlık duyguları alınmış nesiller yetiştirdiniz. Ey ahlaksızlar! Kendiniz gibi şehvetperest nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Artık sokaklar rezillikten geçilmiyor. Rezilliği hayat yapanlar gayri Müslim'ce yaşıyor, sorsan Müslümanlıktan da dem vuruyor. Gayri Müslim'ce inanan, onlar gibi yaşayan bir nesil yetiştirdiniz. Ey perişan neslin planlayıcıları! Planlarınıza ulaştınız, perişan nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Ey içkiyi çağdaşlık olarak görenler! İçki kötülüğün anası şeytan işi pisliklerden bir pisliktir. O, bireyi, aileyi ve toplumu ifsad eder. Ancak siz onu serbest bırakarak, isyanda yarıştınız. İçki konusunda Efendimiz aleyhisselam'ın laneti varken, bu laneti umursamadınız. Çağdaş bir hayatın onsuz olamayacağını yaydınız. Onunla başlayıp onunla devam eden yemekler, davetler verdiniz. Ey içkinin sunucuları! Ayyaş nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Eğitim, öğretim dediniz... Cahiliye değerlerinden başka neyi öğrettiniz? Cahiliye eğitimden geçirdiniz nesillere şirki inanışlar ve ahlaksız bir yaşantıdan başka ne verdiniz? Besmelesiz kitaplarınızla, besmelesiz öğretmenlerinizle, İslam'a muhalif müfredat ve törenlerinizle, İslamsız nesiller yetiştirdiniz. Ey İslam düşmanları! İslam'ı bilmeyen ve önemsemeyen nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Ticarete kandırmaca olarak bakan, aldatmayı meziyet sayan, beyaz-siyah diye yalanlarla yaşayan, yalancı, dolandırıcı bir nesil yetiştirdiniz. Ey kezzablar! Yalanı-dolanı hayatının her alanına taşıyan nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Popla yatan, cazla kalkan, Kur'an ayetlerinin cahili, şarkıların bilgini, şarkıcıların hayatlarını takip eden, Allah'ın peygamberinin hayatından hiçbir şeyi

bilmeyen, şarkıcı-türkücü bir nesil inşa ettiniz. Ey şeytanın çalgısını sunanlar! Haramzade nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Meşin yuvarlağın peşinde yuvarlanan, ‘kulüp, takım, lig, maç, gol’ diye diye ömrünü tüketen, takımı adına dost olup, takımı adına düşman kesilen, top kafalı nesiller yetiştirdiniz. Ey insanları boş ve batılla meşgul edip bunlardan gelir elde edenler! Boş şeyler, batıl işler peşinde hayatını bitiren boş nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Faizi normal gören, faiz çöplüğünden beslenen, ‘devlet izin verdiyse alınabilir de verilebilir de !’ diyen, resmi-gayri resmi tefecilik yapan, bir nesli yetiştirdiniz. Ey faizle beslenenler! Faizi helal gören tefeci bir nesliniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Namaz kılmasını bilmeyen, bilmediği gibi öğrenmek gibi bir düşüncesi de olmayan, ancak bilgisayar oyunlarını hileleriyle bilen, oruç tutması işine gelmeyip bütün gün kahve-kafe köşelerinde pinekleyen, kumarı eğlence görüp ‘ver bir piyango’ diyen, harama duyarsız, gelenin nereden geldiğini önemsemeyen, haramdan kazanan, harama harcayan nesiller yetiştirdiniz. Ey nesillerle kumar oynayanlar! Hayatı oyun ve eğlence sayan ‘milli kumarbaz’(!) bir nesliniz var artık, şimdi mutlu musunuz?

Bayram Müslümanı(!), Cuma Müslümanı(!), Kadir gecesi Müslümanı(!) gibi Müslümanlar(!) ürettiniz. Hayatında namazsız, oruçsuz, zekâtsız, hacsız olup belirli günlerde yaptıklarıyla ‘ak-pak’ olacağını sanan tipler türettiniz. Dilleriyle ‘dinimiz İslam’ diyen, her halleriyle İslam’a muhalefet eden nesiller yetiştirdiniz. Ey İslam’ın gerçeklerini gizlettirerek onu belirli günlerde yapılan ibadetler olarak sunanlar! İslam’a inandığını söyleyip İslamsız, imanlı olduklarını söyleyip imansız nesilleriniz var artık, şimdi mutlu musunuz? [“ŞİMDİ MUTLU MUSUNUZ?” Sorusunun muhatapları arasında -dün ve bu gün- dünyanın her bir köşesinde tüm bu çirkin işlerden sorumlu olup, bu çirkinlikleri topluma sunanlar, -kaldırmak yerine- bunları yasalarla koruyanlar, bu çirkinlikleri yasallaştıranları destekleyenler de vardır.]

...

Elbette iman ehli insanların bu çirkinliklerden mutlu olması düşünülemez. Bunlardan mutlu olabilecek olanlar imanla, İslam’la hiçbir bağları olmayanlardır. Onlar, kendilerini hüsrana sürüklerlerken, -şeytan gibi- yalnız olmamaya çalışmaktadırlar.

Ehli imana düşen görevde, tüm İslamsızlıklara ve İslamsızlara karşı gücü nispetince mücadeleyi sürdürmektir. Karınca misali de olsa safının haktan yana olduğunu ortaya koymaktır.

Safını haktan yana ortaya koyanlara selâm olsun.

GÖZ ZİNÂSİ

Alî Yolcu

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın ismiyle, O'ndan yardım ve başarı dileyerek...

İnsânların yaptığı günâhları tevbe vesilesiyle affedip onlara nebîleri aracılığıyla doğru yolu gösteren âlemlerin Rabbine hamd olsun. Salât ve selâm insânların en şereflişi Muhammed Mustafa sallallâhu aleyhi ve sellem'e ve sıratı müstakim üzere yürüyen tüm kulların üzerine olsun.

Âdem aleyhisselâm'dan Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'e kadar gönderilmiş olan peygamberlerin hepsi kavimlerini Allâh'ı Teâlâ'ya ibâdet etmeye, güzel ahlaka ve kötü ahlakı terk etmeye davet etmişlerdir. Bizlere düşen görev ise gücümüz nispetinde Allâh'ı Teâlâ'ya ibâdet etmek, güzel ahlak ile ahlaklanmak ve kötü ahlakı terk etmektir. Bunun için her mükellefin bilmesi gereken kavramlardan biride ahlak kavramıdır. Çünkü toplumun bekası ve felahı güzel ahlaka bağlıdır. Ahlaksız bir toplum ise dünyâda iken yerilmeye; âhirette ise ebedi bir azaba duçar olur. Geçmiş kavimlerin helak sebeplerine baktığımız zaman kendilerine gönderilen peygamberleri yalanlamaları ve kötü ahlak ile ahlaklanmalarıdır. Bu kötü ahlaklardan biride Allâh'ı Teâlâ'nın İsrâ suresinde bildirdiği üzere zinâyâ yaklaşmaktır. Allâh'ı Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Zinâyâ yaklaşmayın o cidden hayâsızlıktır, kötü bir yoldur.” (İsrâ: 17/32)

Allâh'ı Teâlâ âyet-i kerîmede mükellef kullarına zinâyâ yaklaşmamalarını, zinânın kötü bir iş olduğunu ve zinâyâ götürecek olan şeylerden de kaçınmaları gerektiğini bildirmiştir. Zinâyâ götüren unsurlardan biride göz zinâsıdır. Fitnelerin çoğaldığı zamanımızda ise her mükellefin göz zinâsını ve korunma yollarını iyi bilip onu terk etmesi gerekir ki Allâh'ı Teâlâ'nın ve Rasulünün emrine itaat etmiş olsun.

Peki, göz zinâsı nedir? Biz bunu âlemlere rahmet olarak gönderilen habibin dilinden dinleyelim. Ebu Hureyre radiyallâhu anh'ın haber verdiğine göre, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem, şöyle buyurdu:

“Her âdemoğlu için zinâdan bir pay vardır. Gözler zinâ eder, onların zinâsı bakmaktır. Kulakların zinâsı dinlemektir. Dilin zinâsı konuşmaktır. Eller zinâ eder, onların zinâsı tutmaktır. Ayaklarda zinâ eder, onların zinâsı yürümektir. Ağız zinâ eder, onun zinâsı öpmektir. Kalp arzular ve temenni eder, ferç ise bunu ya doğrular ya da yalanlar.” (Buhârî ve Müslim)

Hadîsi şerîfte gözün zinâsı ilk olarak zikredilmiştir. Çünkü o, el, ayak, kalp ve fercin zinâsına vesiledir. Bundan da anlaşılmaktadır ki, bakış zinânın öncüsüdür. Bunun için bakış, insânların başına gelen şer nitelikli şeylerin temel kaynaklarından biridir. Zira bakış, bir şeyin akla gelmesine sebep olur. Akla geliş düşüncüyü, düşünce arzu ve istekleri, arzu isteklerse irâdeyi doğurur. Bu ise azmetmeye dönüşür ve sonunda fiil gerçekleşir. Bir engel çıkıp da engellenmediği sürece bu sonuç kaçınılmazdır. Bilinmelidir ki göz kalbe haberleri ileten resimleri ona nakşeden bir habercidir.

Allâh'ın kullarına ihsan ettiği nimetlerde birde göz nimetidir. Allâh'ı Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Ona iki göz vermedik mi?” (Beled: 90/8)

İnsân diğer nimetlerde olduğu gibi göz nimetinden de sorumludur. Diğer azalar gibi gözde bize verilmiş bir emanettir ve bu emanetten sorguya çekileceğimiz yine bizleri doğruya irşad eden kitabımızda şöyle buyrularak bizlere bildirilmiştir:

“Kulak, göz ve kalp hepsi ondan sorumludur.” (Mülk: 67/23)

Gözün Allâh'a itaat etmesi şarttır. İzin verilen şeylerin dışında kalan haram şeylere bakmamasına veya başka tarafa çevirmesine dair nasslarda birçok emir bulunmaktadır. Allâh'ı Teâlâ, şöyle buyurmaktadır:

“Rasûlüm; mü'min erkeklere, gözlerini harama dikmemelerini, ırzlarını da korumalarını söyle. Çünkü bu kendileri için daha temiz bir davranıştır. Şüphesiz Allâh, onların yapmakta olduklarından haberdardır.” (Nur: 24/30)

Ve Rabbimiz, başka bir âyet-i kerîmesinde şöyle buyurmaktadır:

“Mü'min kadınlara söyle; gözlerini harama bakmaktan korusunlar, namus ve iffetlerini esirgesinler görünen kısımları müstesna olmak üzere, ziynetlerini teşhir etmesinler.” (Nur: 24/31)

Allâh'ı Teâlâ yukarıdaki iki âyet-i kerîmede de ırzın korunması emrinden önce bakışları haramdan muhafaza etmeyi emretmiştir. Zîrâ bakışları haramdan muhafaza etmek ırzı korumaya vesiledir. Aksi ise zinâyâ sebeptir. “Vesile ise vesile olduğu şeyin hükmünü alır” kaidesince gözleri harama bakmaktan korumak âyet-i kerîmelerde geçtiği üzere erkek olsun kadın olsun her mükellefe farzdır.

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem de haram olan şeylere bakılmasının haram olacağını bu sebeble de bundan sakınılması gerektiğini birçok kez ifâde etmiştir. Nitekim ani bakış hakkında soran Cerir bin Abdullâh radiyallâhu anh'a bakışını çevirmesini emretmiştir. (Muslim) Alî radiyallâhu anh'a ise şöyle demiştir:

“Ey Alî! Bakışını diğer bir bakış izlemesin. İlki sana(bağışlanmış) ancak sonraki değil.” (Ebu Davud)

Kim Allâh için bir şeyi terk ederse Allâh onun yerine daha hayırlısıyla doldurur. Kim gözünü korursa Allâh onun basiretini nurlandırır. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Bakış, şeytanın zehirli oklarından bir oktur. Kim gözünü Allah için korursa, Allâh da kendisiyle buluşuncaya kadar ona kalbinde bir mutluluk duygusu bahşeder.” (Ahmed)

Hikmet sahiplerinden biri de şöyle demiştir: *“En önem verdiğin şey Allâh olsun. Allâh'ı göre-ceğin gözünü Allâh'tan başkalarına yöneltmekten sakın. Yoksa Allâh'ın gözünden düşersin.”*

Anlaşılaçağı üzere haram olan şeylere bakmamak yani gözü zinadan korumak tüm Müslüman-lara farzdır. Bu farzda sebatı ise ancak iffetli Müslümanlar gerçekleştirebilir. Ayrıca bakışları haramdan korumanın birçok faydaları vardır. Bunlardan bazıları şunlardır:

1. Kalbin acıdan ve kederden kurtulmasını sağlar.
2. Kalbe mutluluk, sevinç ve rahatlık verir.
3. Kalbi arzu ve istekleri esaretten kurtarır.
4. Akli kuvvetlendirir.
5. Cehennem kapılarından bir kapıyı kapatır.

Göz zinası hakkında daha söylenecek birçok şey olmasına rağmen nasihat almak isteyenler için yeteri kadar söz söylediğime inanarak Rabbimden tüm Müslüman kardeşlerim adına bu farzı hakkıyla yerine getirebilmelerini niyaz ederek sözlerimi noktalıyorum.

Hamd, et-Tevvâb ve es-Settâr olan Allâh'ı Teâlâ'ya aittir.

NE İÇİN YARATILDIK?

Âdem el-Eşrefî

Bizlere Kur'ân'ı ve Sünnet'i göndererek şeytanın aldatmacalarına karşı yarımsız bırakmayan rabbimizin ismiyle...

Çoğu insân ne için yaratıldığını ve amacının ne olduğunu düşünmeden kendisi için en iyi olduğunu zannettiğı şekilde hayatını idame ettirmeye çalışır. Fakat bilmez ki gerçek amaç Allâh'a ibadet etmek, O'nu razı etmek ve nimeti sonsuz olan Cennet'i kazanmaktır. Yaratılışımızın amacı Allâh'ı Teâlâ'ya kulluk etmektir. Nitekim Allâh'ı Teâlâ Zariyat suresinin 56. âyet-i kerîmesinde şöyle buyurmuştur: “Ben cinleri ve insânları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”

Âyet-i kerîmeden de anlaşılacağı üzere yaratılışımızın gerçek amacı Allâh'ı Teâlâ'ya kulluk etmektir. Herkes kulluğunu yaptığı miktarda ecrinimükâfatını alacaktır.

Amacımız Allâh'ı Teâlâ'ya kulluk olduğuna göre, ömrü sınırlı olan bu dünyâ hayatında geçici zevkleri bırakıp nefis için zor ve çileli yollara göğüs germek gereklidir. Allâh'ı Teâlâ'ya gerçek manada kulluk etmeye çalışmak zor bir olaydır. Çünkü Allâh'ı Teâlâ, cennetle cehennemi yarattıktan sonra, cennetin etrafına azgınlığı ve sapkınlığı emreden nefse zor ve çetin gelen işler koymuştur.

Cehennemin etrafına da nefsin arzuladığı, şehveti azdıran şeyleri koymuştur. Bu nedendir ki cenneti kazanmak kolay değildir.

Cennet, insânoğlunun dünyâ hayatında göremeyeceği güzellikleri barındırmaktadır. Cehennem ise insânoğlunun hayatı boyunca bir benzerini dahi göremeyeceği dehşeti ve acıyı içinde bulundurmaktadır.

Neden insân şu imtihan dünyâsında cenneti kazanmak varken geçici olan zevklerin peşine düşerek cehennemi hak etmeye çalışır ki. Eğer dünyâda zevk ve sefa sürmek doğru olsaydı bunca ilim insânı, bunca âlim, bunca sahabe ve bizim sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâm bunu yapmaz mıydı?

İnsânın kendisini şeytânın tuzaklarına, onun azgınlık ve sapkınlık aracı olarak kullandığı şeylere karşı koruması gerekmektedir. Çünkü şeytan, Âdem aleyhisselâm zamanından bu zamana kadar insanoğluna karşı gerçekleştirdiği tuzaklarda maharet kazanarak birçok âdemoğlunu cehenneme sürüklemiştir. Bu sebeple şeytanın tuzaklarına karşı uyanık olunarak gerekli şer'i nitelikli önlemler alınmalı ve nefse hâkim olunmalıdır. Yoksa şeytanın tuzaklarına karşı gerekli tedbirleri almayanların cehenneme girmesi kaçınılmazdır...

Şeytanın tuzaklarına karşı gerekli tedbirleri almayıp, onun azgınlık ve sapkınlık aracı olarak kullandığı şeylere aldanan kimselerden bazılarının misalleri hayat rehberimiz olan Kur'an-ı Kerim'de bize bildirilmiştir. İşte onlardan Firavun ve Karun.

Firavun, şu fani olan dünya hayatında kendisine imtihan olarak verilen makam ve mevkiinin son noktasına kadar ulaşmıştı. O ise bu imtihanın farkına varamayıp şeytanın aldatmasına kanarak kendisinin Rab olduğunu iddia etmeye başlamıştı. Fakat sonu -her müstekbirin olduğu gibi- Allâh'ın elim azabına düçar olmak olmuştur. Acı içinde, iki denizin arasında boğularak fani hayattan ebedi hayata geçiş yapmıştır. Kıyamete kadar sabah akşam elim bir ateşe sunularak hesâb gününü beklemektedir.

Karun ise kimsenin görmediği zenginliğe kavuşmuştu. Öğleki hazine sandıklarının anahtarlarını onlarca deve taşı yordu. O ise bu imtihanın farkına varamayıp şeytanın aldatmasına kanarak Allâh'ın zekât emrine isyan etmişti. Fakat onunda sonu -her müstekbirin olduğu gibi- Allâh'ın elim azabına düçar olmak olmuştur. O, mallarıyla birlikte yerin dibine geçirilmiştir. Sonra ki ümmetler için bir ibret vesikası olarak hesâb gününü beklemektedir.

Anlaşılabacağı üzere Allâh'ın lanetlediği şeytanın isteklerine uyulursa, dünya hayatında bize imtihan aracı olarak verilen iktidar ve mal gibi şeyler, kişinin cehennemliklerden olmasına vesile olur. Hakkı ile kullanılmayan bu ve benzeri imtihan araçları acı azaba duçar olmaya sebeptir. Bu nedenle dünya ve âhiret selamet isteyen bir kimse tek ve bir olan Allâh'ı Rab kabul ederek, ona şirk koşmayarak, ibadetlerini ondan başkasına yapmayarak, Allâh'ın emir ve nehiylerini uyararak, iyiliği emredip kötülüğü nehyedip, hakkı ve sabrı tavsiye ederek kurtuluşa erebilir...

Bu sebeble bizi ve bizden öncekileri yaratan rabbimden isteğim, bizi kendisine ihlas ile ibadet edenlerden kılması, şeytanın ve avenesinin tuzaklarına karşı

koruması, dünya hayatının geçici zevklerine aldanmadan, müstekbirlerin engellemelerine boyun eğmeden hayatımızı imanımıza şahit kılarak bir hayat yaşatması ve böylece güzelliği ve mutluluğu sonsuz olan Cennet hayatına kavuşturmasıdır. Allâhumme Âmin.

Hamd evvelde ve âhirde dünyanın ve âhiretin yegâne mâlikine aittir.

İSLÂMÎ BİR NESİL NASIL YETİŞİR?

Abdullâh el-Eşrefî

Yaratan, yaşatan ve yönetmeye en layık olanın ismiyle...

Her ailenin, topluluğun ve hatta her ümmetin geleceği gençleridir. Sünnetullah'ın gereği olarak her bir asırda insânlık yenilenir. Beden elbisesini giymeyi bekleyen ruhlar, eşrefi mahlûkata ait olan bu giysisi giyerek dünya ile buluşurlar. Vakti dolanlar ise beden giysisinden sıyrılıp âhirete kavuşurlar.

Yani; yeniler gelir, eskiler gider. Küçükler büyür, büyükler ise ölürler. Ve yeni gelen nesillerde tıpkı karıncaların tek yol üzerinde birbirlerini takip ettikleri gibi, atalarının yani bir önceki insânların izinden giderler. Bunu genel olarak ifâde edecek olursak, eğer kendilerinden önceki şahsiyetler iyi işler yapmışlarsa, sonra gelenlerde iyilik üzere sebat ederler. Fakat ataları şer yolunda yürüyerek Şeytân'ın küfür ridasına bürünmüş iseler, kendilerinden sonra gelenlerde zalimleri dahi şaşırtacak zulümler ve iğrençlikler ile yaşantılarını sürdürürler. Bunu vahiy asrında yaşayan Mekke cahiliyesinde de göre biliriz. Onlara “neden putlara tapıyorsunuz” denildiğinde; “biz atalarımızı putlara tapar bulduk ve onların yollarından gidiyoruz” diyerek karşılık vermişlerdi.

Bir kimse miras olarak sadakayı cariye bıraktığında, kendisine vefatından sonra dahi nasıl sevâb veriliyor ise, kendisinden sonrakiler için şer kapıları açanlara da aynı şekilde günâh ulaşır. Bu şer kapılarından ne kadar insân geçerse ve günâh işlenirse, şer yolunu açanlara bir o kadar günâh yazılır.

İnsânlara kendinizden sonra iyi bir nesil mi bırakmak isterseniz? Yaksa pişmanlık duyacağınız bir gelecek mi? Diye sorulacak olursa, elbette iyi bir nesil bırakmak istediklerini söyleyeceklerdir. Peki, bunun için ne yapılmalıdır?

Elbette ki iyi bir gelecek isteyenler geleceğe yatırım yapmalıdırlar. Evler, arabalar, dünyâ malından dağlar yapsınlar demiyorum. Gençlerini iyi bir şekilde yetiştirsınler kendileri için yeter. Çünkü dünyâ malı ancak iyi bir şekilde kullanıldığı sürece faydalıdır. Ama güzel yetiştirilen bir nesil Allâh'ın izniyle her hâlükârda kişi için dünyâ ve âhiret fayda sağlayacaktır.

Fakat gençlerini iyi bir şekilde yetiştirmek isteyenler, ilk önce kendilerini geliştirmelidirler. Çünkü gençlerin ilk örnek alacakları büyükleridir kendileridir. Yani kişi nasıl bir nesil yetiştirmek istiyorsa önce istediklerini kendisinin yaşaması gerekir. Zîrâ hırsız olan bir kimsenin hırsızlık yapma diyerek nasihat etmesi ne kadar faydasız ise, zalim bir şahsiyetin adil bir evlat yetiştirmesi o derece imkânsızdır. Çünkü nasihat ve öğütler, yaşanıldığı ve inanıldığı sürece etkili olur.

Bunun örneğini Ebu Hanife rahîmehullâh'ın hayatında da görebiliriz. Zîrâ kendisine çok bal yiyen bir çocuk getirilmiş ve ona nasihat etmesi istenmişti. Bunun üzerine İmâm şimdi gitmelerini ve kırk gün sonra gelmelerini söyledi. Kırk gün sonra geldiklerinde de çocuğa sadece: “Ey yavrum fazla bal yeme” dedi. Bunu kırk gün önce neden söylemediğini sorduklarında, İmâm: “Ben kırk gün önce bal yemiştım ve bir gıdanın vücuttan tam olarak atılması kırk gün içerisinde gerçekleşir. Bal yememesini çocuğa nasihat etmem istendi. Bende kendim yaptığım bir şeyi başkasına nasihat etmeye utandım. Zaten nasihat etseydim de etkili olmazdı. Bu sebeple ona kırk gün sonra gelmesini söyledim demiştir.”

Bu olaydan sonra çocuk bir daha fazla bal yememiştir. Bu kıssa da düşünenler için büyük bir ibret vardır. Zîrâ anlaşılacağı üzere nasıl bir nesil istiyorsak o şekil üzere hayatımızı idame ettirmeliyiz.

Nitekim ne olacak o daha küçüktür denilerekten önemsenmeyerek yapılan hareketler, gençlik çağlarında çocukta önemli olumsuzluklar bırakır. Bu sebepten dolayı “öğrenimin yaşı yoktur” denilmiştir.

Öğrenmek dünyâ ya gelindiği ilk zamandan itibaren başlar demek büyük bir yanlıştır. Çünkü öğrenim anne karnında başlar. Anne karnındaki çocuklar bir zaman sonra hissetmeye ve duymaya başlarlar. Hissettikleri ve duydukları şeyler, onların gelişiminde etkili rol oynamaktadır. İleride bunların etkileri müspet ya da menfi olarak mutlaka görülecektir.

Bu nedenle geleceklerinin parlak olmasını isteyen kimseler, gelecekleri olacak olan nesillerini anne karnından itibaren yetiştirmelidirler.

Çocuklarına ilk söz olarak anne, babayı öğretmek yerine Allâh dedirtilmelidir. Çünkü küçüklüğünde ilk Allâh'ı Teâlâ'yı tanıyanlar hayatları boyunca onu unutamazlar. Kalbin de ve dilinde Allâh olan bir nesilden zulüm, fık ve ahlaksızlık beklenemez.

Gelecek nesil olan gençlere ilk öğretilmesi gereken şeylerden biri de dindir. Onlara namaz ve oruç gibi dinin asli amellerini yavaş yavaş öğretmeli, Allâh'ı Teâlâ'ya itaat edildiğinde cennete gidileceği, aksi takdirde cezâ çekileceği anlatılmalıdır. Bununla birlikte dîni ilimler de öğretilmelidir. Çünkü dînini bilmeyen bir nesilden onu yaşaması istenilemez.

Fakat ilim de yalnız başına yeterli değildir. İlmin kendisiyle tamam olduğu şey ahlaktır. İlim ve ahlak ayrılmaz bir bütündür. İlimsiz ahlak düşünölemeyeceği gibi, ahlaksız ilim de kişiyi kurtarmaz. Nitekim eski zamanlar da medreselerin kaplarına: “İlim geride kaldı illa edep illa edep” yazılırdı.

Bunun manası; ilim çalışarak elde edilebilir ancak, ahlaksız ilim öğrenmek nefise iyilikten çok kötülük yapmaktır. Zîrâ şeytân, ileri derecede bilgiliydi, fakat ahlaksızdı. Bu sebeple bilgisi onu kurtaramadı. Kıyâmete kadar lânet edilecek bir mel'un oldu. Bu sebeple ilme önem verildiği kadar, ahlaka da değer verilmelidir.

Ahlakın kısımlarından biride doğruluktur. Gelecek nesil için öğretilmesi gerekli olan şeylerden biride budur. Zîrâ doğruluk övülmüştür ve doğru olan kimseler, hatalarından ders çıkaran dürüst kişilerdir.

Yalan ise, kişiyi haktan saptıran en büyük etkenlerdendir. Yalan söyleyen bir kimseden de her türlü kötülük beklenir. Bundan dolayı "Müslüman yalan söylemez" denmiş ve yalan söyleyenlere ilim öğretilmemiştir.

Gelecek olarak zikrettiğimiz genç nesillere doğruya yönelmelerini, yalandan uzaklaşmalarını, farzlara yapışıp, haramlardan kaçmalarını, yani kısaca takvâli olmalarını nasihat emeliyiz.

Çünkü Allâh'u Teâlâ, yalnızca takvâli olan kullarına yardım eder ve yalnızca takvâ sahipleri güzel bir nesil olabilirler. Gelecek nesiller takva sahibi olduklarında, haramlardan kaçınıp farzları eda ederler. Rabbimizin yarattıklarını tefekkür edip, olaylara ibret nazarıyla bakabilir ve amellerini ihlaslıca yapabilirler. Amellerde ihlaslı olmak ta; yapılan amellerin hakkını vererek Allâh için yaşamaktır.

Bununla birlikte en çok önemsenmesi gereken konulardan biride nasihattir. Zîrâ gençler yeni filizlenen birer ağaçtır ve her filizlenen ağaç nasihate muhtaçtır. Gençler ne zaman hata yapar veya hata ya meylederlerse kendilerine nasihat edilmelidir. Nasihat gelecek nesillerin düzelmesi için vaz geçilmez bir etkidir. İslâmî bir nesil yetiştirmek, nasihat sız mümkün olmaz. Nitekim Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem, her zaman ashabına nasihat etmiştir. Doğruyu emredip, kötülükten men etmiştir. O zamanın Ebû Bekirleri, Alîleri, Halitleri ve Ebû Zerleri radiyallâhu anhum bu şekilde yetişmiştir. İslâm dini de bu kimselerin omuzları üzerinde yücelmiştir.

İslâmî bir nesil yetiştirmek isteyenler, öncelikle kendilerini geliştirmeli, sonra Darû'l Erkâm'larda gelecekleri olan genç nesilleri yetiştirmeli ki, ashab gibi dîni omuzlayacak nesiller yetişsin ve İslâm zafere ersin. Ancak İslâmî bir nesil olabilmek ve yetiştirmek kolay değildir. İslâmî bir nesil demek; dînini tanıyan, güzel ahlaka sarılan, doğrudan şaşmayan, ilme hayat adayan, takva zırhın kuşanan, ihlâs ile yaşayan en önemlisi de, tek rabb olarak Allâh'ı tanıyan bir nesil demektir.

Ancak böyle bir nesil ile Müslümanlar muzaffer olur. İslâm devlete kavuşur ve ancak böyle bir nesil içerisinde zamanın Ömer bin Abdülazizleri, Târık bin Ziyâdları ve Seyyid Kutubları... çıkar. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, İslâmî bir nesil olabilmeyi ve İslâmî bir nesil yetiştirmeyi bizlere nasip etsin. (ALLAHUMME ÂMİN)

Hamd ve şükür her şeye kadir ve tekbir olan Allâh'u Teâlâ'yadır.

CAHİLİYE SİSTEMİ

Ebû Ubeyde el-Muallim

‘En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...’

Rabbimiz; **“Yoksa onlar cahiliyenin hükmünü (cahiliye idaresi ve kanunlarını) mü arıyorlar? İyi anlayan bir toplum için Allah’tan daha güzel hüküm veren kimdir.”** (Maide 5/50) buyurmuştur. Müslüman, cahiliye hükümlerini, cahiliyenin idaresini, cahiliye anlayış ve adetlerini isteyemez, arayamaz ve de savunamaz. Ancak Müslümanların bastırılıp, cahillerin idareyi ele geçirdikleri, ardından da cahili kanunlar ile halkı yönettikleri yerlerde boy gösteren sistemin adı olarak karşımıza çıkar, cahiliye sistemi.

Batılını, çirkefini, necasetini allayıp pullayarak, hak gibi sunan, tezgâhları ve tezgâhtarları çok olan bir sistemdir, cahiliye sistemi.

Batılı serbest bırakıp, hakkı yasaklayan, batıl ehlini destekleyip, hak ehline saldıran, doğruları yanlış, yanlışları doğru olan yanlışların sistemidir, cahiliye sistemi.

Her yere putlar, heykeller dikip, ebu cahillerin resimlerini asan, Azerlerin büyük sanatçı olup desteklendiği sistemdir, cahiliye sistemi.

Şahsi kaprislerini ilahi hükümlerin yerine koyanların, kaprislerini insanlara hayat olarak dayattıkları kaprisliler sistemidir, cahiliye sistemi.

Allah subhanehu ve teâlâ’ya iman ettiğini söyleseler bile **“onlardan çoğu Allah’a ortak koşarak iman ederler”** (Yusuf: 12/106) buyruğundaki gibi, müşriki bir inanca sahip bireylerden meydana gelen sistemdir, cahiliye sistemi.

Atalarının sistemlerine son derece bağlı fertlerine: **“Allah’ın indirdiğine uyun”** denilince: **“Hayır atalarımızı yapar bulduğumuz şeye uyarız”** (Bakara: 2/170) diyenlerin sistemdir, cahiliye sistemi.

Her yana koydukları ve tapındıkları putları için: **“Bu tapıp durduğunuz heykeller nedir? ”** dediğinizde: **“Babalarımızı onlara tapar bulduk”** (Enbiya: 21/ 52-53) diyerek babalarının, atalarının yolunu Allah subhanehu ve teâlâ’nın yoluna tercih edenlerin sistemidir, cahiliye sistemi.

Firavunların, Karunların, Belamların el ele, kafa kafaya verip, halkla Hakkın dininin arasına geçtikleri sistemin ismidir, cahiliye sistemi.

“Mısır hükümrانlığı ve ülkemden akan bu ırmaklar benim değil mi?” (Zuhruf 43/51) diyen firavun gibi, **‘ülkemin hükümrانlığı içindekilerle birlikte benimdir’** diyerek insanların tepesine binen, onları sömüren firavunların sistemidir, cahiliye sistemi.

Nübüvvetin ya kendisine ya da Sakif liderine verilmesi gerektiğini söylerken bunu zenginliğine bağlayan, fakirlere yaşama hakkı bile tanımayıp, üstünlüğü maddi zenginlikle ölçen Velid bin Muğirelerin sistemidir, cahiliye sistemi.

Maddi servetleriyle şımaranların yönettiği, mallarını kendilerini ölümsüz kılacağını sanarak malları, mülkleri ve geçici servetleriyle kendi kendilerine yeterli görüp, kendilerini Allah subhanehu ve teâlâ'dan müstağni görerek azanların sistemidir, cahiliye sistemi.

Efendimiz aleyhisselâm, insanlara kurtuluşun davetini yaparken arkasından giderek onu yalanlayan, evinin önüne tuzaklar koyarak ona eziyet vermeye çalışan, İslam davetçilerine eziyeti görev bilen ebu Leheblerin sistemidir, cahiliye sistemi.

Kendi kavmini kutsayan hatta asabiyeti kabilelere indirecek kadar ırkçı olan, asaletin et ve kana göre verildiği, kafatasçıların sistemidir, cahiliye sistemi.

İçki ve kumarla iftihar eden, içki içilen ve satılan yerleri kendi eliyle kuran ve yasalarıyla kollayan, içki reklamının bolca yapıldığı, her köşe başında tabelalarının asıldığı, milli! kumarları ve kumarbazları olan, kumarbazların ve ayyaşların sistemidir, cahiliye sistemi.

Fala göre iş yapıldığı, falcıların kapılarının aşındığı, falcılığın yayılıp, falcıların tanıtıldığı, falcılığı meslek olarak kabul eden sistemdir, cahiliye sistemi.

Efendimiz aleyhisselâm: *“Faizin her çeşidi kaldırılmıştır, o ayağımın altındadır”*(Müslim) buyurup, tüm çeşitleriyle faizi ve faizciliği kaldırıp yasakladığı halde, onun ‘ayağımın altındadır’ dediğini baş üstüne çıkararak halkı sömüren, sömürgeci sisteminin ismidir, cahiliye sistemi.

Efendimiz aleyhisselâm: *“Cahiliyye devrinde güdülen kan davaları kaldırılmıştır”*(Darimi) buyurmasına rağmen, kan davası denen batıl intikam arayışının süregeldiği, kan peşinde koşup, haksız yere cana kıyanların oluşturduğu sistemdir, cahiliye sistemi.

Kur'an'ın hakikatlerine sırtını çeviren, Sünnet diye bir şeyi bilmeyen, ilahi olana savaş açıp, beşeri olanı destekleyen, doğruların katledildiği, yanlışların ise öne geçirildiği yanlışlar sistemdir, cahiliye sistemi.

Nara çağırانları çok, nura çağırانları yok denecek kadar az olan, Belamların adam sayıldığı, Karunların başa çıkarıldığı, Hamanların saraylarda olup, firavunların yanından ayrılmadığı şer sistemidir, cahiliye sistemi.

İnsanların evlerinde bile güven içerisinde olamadıkları, mallarının yitirilmesi veya zarar verilmesiyle ve canlarına kasteden canavarların her an ısırabilme tehlikeyle karşı karşıya oldukları, güvenin kalkıp güvensizliğin hâkim olduğu bir sistemdir, cahiliye sistemi.

...

Şimdi bu ve bunlar gibi, İslam'a aykırı olan diğer şeyler, yaşamaya çalıştığınız toplumda varsa, hiç şüphemiz olmasın ki siz, ‘cahiliye sistemindesiniz’ demektir.

Ve eğer, kendinize; ‘bizler İslam ehliyiz’ diyorsanız, dininizle çatışan bu sistemi benimsemeyip, desteklememelisiniz. Aksi olursa, sizlerde cahiliye sisteminin fertlerinden olursunuz ki, o zaman bu sistemi kabul ettiğinizden, İslam söyleminiz ancak kimliklerde kalan bir İslam olur.

Hal böyle olunca, bu kimlik İslam’ıyla! kimlik Müslümanlarının! Rabbimizin rızasına erebilmesi ve cennete girip, cehennemden kurtulabilmesi sizce mümkün olabilir mi?

HÜKÜM İSTEMEK İBÂDETTİR

ZAFER YAKIN

Rahmân ve Rahîm olan Allâh’ın ismiyle...

Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah’a mahsustur. Salât ve selâm O’nun nebisi Muhammed’in (s.a.v) âlinin ve ashabının üzerine olsun.

Şu gerçek kesin olarak bilinmelidir ki, hâkimiyet yalnız ve yalnız Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya aittir. O’ndan başkasına mutlak olarak hâkimiyet yetkisi vererek itaat etmek, hâkimiyet yetkisi verilen kişiye, kurum ya da kuruluşa ibâdet etmek demektir. Herhangi bir ibâdeti Allâh’tan başkası için yapan kimse ise kâfirdir. Namaz ve kurban gibi ibâdetleri Allâh’tan başkası adına yapan bir kimse, nasıl Allâh’tan başkasına ibâdet etmiş oluyorsa, Allâh’tan başkasından hüküm istemek, ona hâkimiyet yetkisi vermek de aynı şekilde ona ibâdet etmektir.

“A – b – d” kökünden türetilmiş olan “İbâdet” kelimesi: “İtaat etmek, tapmak, boyun eğmek, kulluk etmek” gibi anlamlara gelmektedir. “el-Hüküm” kelimesi ise: “Karar ve yargı” gibi mânâlara gelmektedir.

Bu bağlamda sadece Allâh’a boyun eğerek itaat etmek, kanun ve yasa belirlemede Allâh’ı tek yetkili görmek, ihtilafların çözümünü için Allâh’a başvurmak, hükmü sadece O’ndan istemek, O’nun kanun ve yasalarını, emir ve yasaklarını benimseyip hayata geçirmek, kalbinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle boyun eğip itaat etmek Allâh’a ibâdet etmektir. Allâh’u Teâlâ’yı rubûbiyyet, ulûhiyyet ve isim ve sıfatlarında birlemek ancak bu şekilde mümkün olur.

Günümüzde ise işler tam tersine dönmüş, hüküm Allah’tan değil de parlamentolardan, senatolardan yani millet meclislerinden istenmekte, hâkimiyet yetkisi Allâh’a değil de parlamenterlere, senatörlere yani milletvekillerine verilmektedir. Böylece ibâdet Allâh’a değil de ismi geçen şahıslara ve meclislere yapılmaktadır...

Oysaki hüküm istemenin ibâdet olmuş olduğunu bizzat Allâh’u Teâlâ bizlere bildirmektedir. Nitekim O şöyle buyurmaktadır: “Onlar, Allâh’ı bırakıp haham ve

râhiblerini rabbler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de... Oysa onlar, tek ve bir olan ilâha, Allâh'a ibâdet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. Ondan başka ilâh yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden münezzehtir.”(Tevbe: 9/31)

Âyet-i kerîmede *“Onlar, Allâh'ı bırakıp haham ve râhiblerini rabbler edindiler”* buyrulmaktadır. Buradaki *“Rabbler edinmek”*ten maksat onlara yani haham ve rahiplere hükmetme yetkisi vermek, onları kanun ve yasalar belirleme konumunda görmektir. Âyetin devamında *“Allah'a ibâdet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar”* buyrulmaktadır. Buradaki *“İbâdet etmek”*ten maksat ise, hükmetme, kanun ve yasa belirleme konumunda görülerek rabbler edinilen kimselerin koymuş oldukları kanunlara itaat edip boyun eğmektir. Böylece kişi onları ilâh kabul etmiş olur.

Anlaşılacağı üzere Allâh'tan başkalarına kanun ve yasa belirleme yetkisi vermek onları rabb edinmek, koymuş oldukları kanun ve yasalara itaat edip boyun eğmek ise onları ilâh edinmektir.

Tirmizî'nin (3095) rivâyet ettiğine göre: Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem bu âyeti (yani tevbe suresinin 31. ayetini) okuyunca Adiy bin Hatim radiyallâhu anh: *“Bizler onlara ibâdet ediyor değiliz”* demişti. Bunun üzerine Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem: *“Onlar Allah'ın helal kıldığını haram sayınca, siz de haram saymıyor musunuz? Yine onlar Allah'ın haram kıldığını helal sayınca, siz de helal saymıyor musunuz?”* buyurdu. Adiy bin Hatim: *“Evet”* deyince de Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem: *“İşte bu onlara ibâdettir”* buyurdu.

Hadîs-i şerîften de anlaşılacağı üzere, her kim ki Allâh'ın kanunları haricinde hükmeden, kanun ve yasalar belirleyen bir mercie veya bir topluma veyahut bir devlete Allâh'ın kanunlarına mukabil teşri kıldıklarına itaat ederse, itaat etmiş olduğuna ibâdet etmiş olur...

Günümüzde de durum ne yazık ki böyledir. Besmelesiz meclislerde Allâh'ın kanunlarına taban tabana zıt hükümler çıkmakta, Allâh'ın haram kıldığı içki, zina, kumar gibi şeyler serbest bırakılmakta, Allâh'ın emrettiği örtünme hakkında tartışmalar yapılmaktadır. Gerek bizim coğrafyamızın insânları, gerekse de başka milletlerin insânları bu kanunlara itaat etmekte; hatta başgöz üstünde tutmaktadırlar.

Asırlar boyunca âlimlerimiz bu konu hakkında sözler söylemişlerdir. Onlardan İmâm Beğavi rahîmehullâh *“Meâlimu't-Tenzil”* (3/339) adlı eserinde şöyle söylemiştir: *“Onlar, Allah'a karşı gelerek din adamlarının helal gördüklerini helal, haram gördüklerini ise haram görme noktasında onları rabb edindiler.”*

Şeyhu'l-İslâm İbn Teymiyye rahîmehullâh ise *“Mecmû'u'l-Fetâvâ”* (7/76) da Ebu'l-Behteri'den bu konu hakkında şöyle rivâyet etmiştir: *“Onlar, din adamlarına namaz kılmadılar. Din adamları onlardan böyle bir şeyi isteselerdi de zaten yapmazlardı. Fakat onlar din adamlarına Allah'ın haramını helal, helalini haram görme noktasında itaat ettiler. Onları rabbler edinmeleri de bu şekilde olmuştur.”*

Şeyh Abdurrahman bin Hasen rahîmehullâh *“Fethu'l-Mecîd”* (106) de şöyle söylemiştir: *“Her kim helali haram, haramı helal görme noktasında kitab ve sünnetin dışında bir merciye itaat ederse Allâh'a ortak koşmuş olurlar. Bu ise tevhid dininin*

ilkelerine aykırıdır. Çünkü ilah:‘Kendisine ibâdet edilerek kulluk edilen’ anlamındadır.Allah’tan başkasına itaat ve kulluk etmek ise şirk, kendisine itaat edilen varlıkları rabbler edinmek demektir.”

Allâh’u Teâlâ konuyla alakalı olarak Yusuf suresinin 40. âyetinde ise şöyle buyurmuştur:“*Hüküm vermek yalnızca Allâh’a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan dîn işte budur. Fakat insânların çoğu bilmezler.*” (Yûsuf: 12/40)

Âyette hükmetmenin yalnızca Allâh’a ait olduğu bildirilmiştir. Ve Allâh’tan başkasına hükmetme yetkisi vermenin de ibâdet olduğu bizlere açıklanmıştır. Zira âyette hükmün Allâh’a ait olduğu açıklandıktan sonra, “*O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir*” buyurulmaktadır. Ayetteki “*ibâdet etmek*”ten maksat, Allâh’tan başkalarına hâkimiyet yetkisi vermek, hâkimiyet yetkisi verilenlerden hüküm istemek ve onların hükümlerine itaat etmektir. Nitekim ayetin tefsirinde Şeyh Abdurrahman bin Hasen “Fethu’l-Mecîd” (106) de rahîmehullâh şöyle demiştir: “*İnsanların Allah’tan başka taptıkları tüm şeyler onların rabbî ve mâbududur. Kim Allâh’ın şariat olarak kıldığının ve nebîsinin gösterdiğinin dışında bir merciye mutlak olarak itaat ederse, itaat ettiği onun rabbî ve mâbudu olmuş olur.*”

Allâh’u Teâlâ ilâhi teklife muhâtap kıldığı insanları yaratmış ve onları dünya semâsına göndermiştir. Onlar için varolan en güzel kanun ve yasaları peygamberleri vasıtası ile onlara bildirmiştir. Onları asla yalnız ve başıboş bırakmamıştır. Âdem aleyhisselâm’dan bu zamana kadar insânlar arasında hükmetmiş ve kıyâmete kadar da hükmedecektir. Allâh’ın kanunları değişmez ve de değiştirilemez. Allâh’ın kanunlarında referanduma gitmek gibi, kanunları halk oylamasına sunmak gibi bir şey asla söz konusu değildir. Zira Allâh’u Teâlâ’nın sıfatları kemâl sıfatlardır. Mahlukâtın sıfatları ise asla kemâl olamamış ve olmayacak noksan sıfatlardır. O halde hüküm konusunda noksan olana mı başvurulur; yoksa noksanlıklardan münezze olana mı? Noksan olanın verdiği hükümler, koyduğu kanunlar da kendisi gibi noksan değil midir? İhtilafların çözümü beşerin aciz anayasa kitabında mı aranır; yoksa Yaratan’ın muciz kitabında mı? İlah olmaya kim lâayık ise hâkimiyet yetkisi verilmeye de o layık değil midir? Hak ilâha yapılması gerekli olan hüküm isteme ibâdeti, O’ndan başkasına yapıldığında bu şirk değil midir? Böyle lanetli bir fiilin sahibi olanlar müşrik değil midir?! ...

Hâkimlerin hâkimi olan Allâh’a sonsuz hamd-u senâlar; Rasûlu Muhammed aleyhisselâm’a, aline ve ashabına salat-u selâm olsun.

DAHA NEREYE KADAR?

Abdullâh Saîd el-Müderis

Üzerimize vâcib olanın zikrinden sonra...

Müslümanlara, Müslümanım diyenlere yapılan işkenceler, baskılar ve yıldırma operasyonları daha nereye kadar sürecek? İslâmı seçtikleri için daha kaç kişi canından ve malından olacak? Kaç çocuk yetim ve öksüz kalacak? Kaç kadının iffetine el sürülecek? Kaçı çarşafından dolayı alaya alınacak gerici ve yobaz gibi aşağılayıcı sözlere maruz kalacak? Daha kaç tebliğci zindanlarda çürüyecek? Dîni yaymayı görev edinen daha kaç genç, tâğûtî sistemler ve yandaşları tarafından tecrîd edilecek?

Bu ve benzeri soruları kendimize soralım ve yanıt arayalım. Bakalım kendinize ne mazeret üreteceğiz? Kendimizi nasıl temize çıkaracağız? Vallahi istemesek de Allah'ın yazdığı kader, bizi bulacak. Burçları göğe ulaşan kalelerde de ikâmet etsek, zümrüt ve yakuttan koltuklarda da otursak, ancak kuş sütünün eksik olduğu sofralarda yemek de yesek, ölümlü olana ölüm gelecek. Her kul yaptıklarından ve yapmadıklarından Azîz ve Celîl olan Allâh'a hesâb verecek.

Bugün dünyânın birçok tarafında ama özgürlük ama şeriat için mücadeleler verilmekte. Mallardan ve canlardan vaz geçilmekte. Sevilen şeyler terk edilmekte. Ana oğlunu, kadın koçasını, baba evladını, dede torununu davâları uğrunda fedâ etmekte. Çünkü çok acı tecrübelerle öğrenildiği üzere, özgürlük kendi kendine gelmez, ancak kazanılır. Şeriat yani Allah'ın insanoğlu için gönderdiği ilâhî sistem, tâğûtlar ile kıyasıya mücâdelelerden sonra kurulur.

Bu sebeble kimse hayal kurmasın. Bedelini ödmeden özgürlük ve şeriat beklemesin. Allâh'ın Nebîsi Muhammed aleyhisselâm dahi, Mekke'de onüç, Medine'de on yıl gerek kavî gerekse seyfi olarak İslâm'ı yaşamak ve yaymak adına çeşitli zorluklarla ve korkularla mücâdelele etmiş iken varın halimizi siz düşünün; ne yapmalıyız, neleri göze almalıyız?

Evet, durumumuz malum. İslâm'ı seçenlerin tevhid akîdesinde birleşerek çok başlılığı bırakıp acil olarak kısa, orta ve uzun vadeler için planlar yapmaları ve bunları uygulamakta inançlı ve kararlı olmaları gereklidir. Yoksa -Allah korusun- şiddeti ölçülemeyen yıkımlara ve fitnelere dayanmak mümkün olmayacak, Müslümanlar sabunun suda eridiği gibi erime tehlikesi ile karşı karşıya kalacaklardır.

Yardım ve başarı, izzet ve şeref Allâh'tandır.

TELEVİZYON BELASI

Osman et-Talib

Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle...

Televizyon sözcüğü, Yunanca "uzak" anlamındaki "tele" ve Latince "gör" anlamındaki "visio"sözcüklerinden, 20.yüzyıl başlarında türetilmiş ve "uzaktan görmek" anlamına gelir.

Televizyonun kitleler arasındaki genel kabul gören mahiyeti onun bir eğlence aracı olduğudur. Televizyonun içeriği oluşturulurken de "eğlence aracı" imajına zarar verilmez.

Genel yayın içeriğini diziler, filmler, çizgi filmler, haber bültenleri, belgeseller ve aralarına bolca eklenmiş reklamlar oluşturur. Televizyon yayını yapan kuruluşlar, kuruluşların geneli gibi kâr amacı güden ve kâr yapabilmek için tükettirme operasyonlarına aracılık yapan şirketlerdir. Tabi bunun yanında haber ve tartışma programlarıyla da ilgi çekmek ve ilgi çekmenin yanında çeşitli zengin otoriteler tarafından siyasi ve sosyal olarak toplumu yönlendirmek için kullanılırlar. Bunu yazılı ve görsel basında "medyanın gücü" veya "medya baskısı" olarak müşahade etmemiz mümkün.

Bu arada televizyon bu kadar şeyi aralarda verdiği kısa eğitici programlar ve haber bültenleri ile insanlara kendisini bir ihtiyaç olarak hissettirdikten sonra vermektedir.

Elbette ki yarar gibi görülen bu programlar televizyonun toplum sağlığı üzerinde yaptığı zarar karşısında yok hükmündedir. Kendisini en iradeli gören insanlar için dahi bu, evlerin, işyerlerinin ve toplu taşıma araçlarının içine kadar dahi sokulan büyük bir fitnedir.

Televizyonun zararlı etkileri konusunda çok uzun uzadıya incelemeler ve raporlar hazırlanmış ancak ben kısa olarak televizyonun etkilerinden bahsetmek istiyorum.

Genel anlamda televizyonun bir eğlence aracı görülmesi, gerçekliklerin de zamanla eğlence olarak algılanmasına sebep olur. Televizyonlarda eğlence olarak sunulan en baskın unsurlar ise şiddet ve cinselliktir. Nitekim bu unsurlar, haber programlarında dahi dikkate alınır. Örneğin; haberde bir öğrenci hareketi verilecektir, o hareketin düşünsel boyutundan ziyade, öğrencilerin güvenlik güçleriyle çatıştığı bir sahne gösterilir.

Televizyon programları arasında sinema, önemli bir yere sahiptir. Dünya sinemacılığının merkezi Amerika olunca, televizyon sinemalarında Amerikan sinemasının önemli bir yer tutması da kaçınılmazdır. Amerikan sinemasının iki önemli özelliği, şiddet ve cinselliğin yoğunlukla kullanılması ve üstün ırk Amerikalı, yenilmez süper güç Amerika düşüncesini (*dayatması*)empoze etmesi. Pentagon'un yaptığı destekle çoğalan bu filmler, bir yandan şiddet ve cinselliği(*avret yerlerinin görünmesi de buna dâhil*) yayarken, diğer taraftan ideoloji de transfer etmektedir.

Mesela 3 Drama programlarıyla ilgili bir araştırmaya göre; Türk televizyonlarında şiddetin % 62, suçun % 48, cinselliğin % 59, ölümün % 33, alkolün % 32 nispetinde yer tuttuğu tespit edilmiştir.

Kendilerini televizyon bağımlısı olarak tanımlayan kişilerle yapılan çalışmada, bu kişilerin çok daha kolay sıkıldıkları, kendilerini kontrol etme yeteneklerinin az olduğu ve dikkatlerinin çok kolay dağıldığı da gözlenmiştir. Yıllardır yapılan çalışmaların gösterdiği diğer sonuçlarsa, televizyonla çok fazla zaman geçirenlerin, hiç seyretmeyen ya da az seyredenlere oranla toplum içine daha az karıştıkları, sosyal etkinliklerinin daha az olduğu, fazla ya da hiç spor yapmadıkları, aşırı şişmanlığa daha yatkın olduklarıdır. (*Tübitak Bilim ve Teknik Dergisi, Sayı: 425 Nisan-2003*)

Televizyon tarafından “kötü” ilan edilen bir şahıs, ne kadar doğruyu söylese de, toplum nezdinde “kötü” görülmeye devam eder.

Televizyon programların da çokça rastlanan bir ibare vardır: “Ve şimdi de...” Bu ibare, ‘şimdiki program, diğerlerinden farklıdır.’ Anlamına gelir. Bu, izleyicinin dikkatini çekmek için kullanılır.

Televizyon öncesi kitap okuyucusu toplumda, uzun düşünsel tartışmalar zevkle izlenirken, bu gün bir öğrenci kırk dakikalık dersin onbeşinci dakikasından itibaren derse olan ilgisini kaybetmekte. Bu da zihinsel kapasitenin düşmesiyle ilgi yoğunluğunun azalmasıyla bağlantılıdır. Kaldı ki normal bir insan (*zihninde*) bir konu ile ilgili almış olduğu bilgilerin %70’ini ilk 10dk ile 1 saatlik süre içerisinde yitirmektedir, bu kayıp ertesi sabah %95’e ulaşmaktadır.

Konuyu ahlakî ve sosyal olarak farklı açıdan ele alacak olursak; Size şöyle bir soru gelse: Türkiye’nin en sevimsiz, fitne fücür, şirret ve şıllık kadını kimdir? Ve Türkiye’nin en sefih, sefil ve aşağılık erkeği kimdir?

Siz bunların cevabını bulmaya uğraşmayın. Size şöyle bir teklifte bulunalım: Rica etsek 1 ay için bu kadın ve erkeği yatılı olarak evinizde misafir eder misiniz?

Bu soruyu evet cevabı verdiğinizizi düşünün ve o evde neler olabileceğini biz resmedelim.

Siz ne kadar iffetli bir aile olursanız olun bu iki şeytani varlık en azından zihinlerinizi bulandırmayacak mıdır? Bu melanet insanlar eşinizi sizden soğutmayacak mıdır?

Rengârenk makyajlar, kokularla gezinerek eşinizi iğfal etmeyecekler midir? Ve çocuklarınızı baştan çıkarmayacak, onlara rol model olmayacaklar mıdır? Bu bir ayın sonunda o evde aile bağlarından geriye ne kalacaktır?

Şimdi televizyona geri dönelim:

Televizyon ekranlarıyla evinize misafir aldığınız bayan ve erkekler genel olarak veya bir kısmı Türkiye topraklarında yaşayan en sefil ve aşağılık insanlar değil midir? (*İstisnalar kaideyi bozmayıp, müstesnanın değerini artırır.*)

Her akşam eşinize ve çocuklarınıza ayırmanız gereken ve onların hakkı olan zamanı onlardan esirgeyip, çalarak ekran başında geçirmenizin uygun olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Bunların faturasının neler ihtiva edebileceğini hayal edelim:

İnsanların çalışmaktan, eve daha az zaman ayırdıkları bir dünyada bir de televizyon meşguliyeti iyice bireyleri birbirinden ayırır. Birbirinizle iletişiminiz kopar.

Eşinizle bir şeyler konuşacak vakit bulamazsınız. İletişim kopukluğu, kalbi soğumaya sebep olur. Çocuklarınız sizden çok ekranla arkadaşlığa başlarlar.

Sizinle sohbet etmek, sizden hikâye, masal dinlemek, beraber kitap okumak, şakalaşmak artık onlar için cazip değildir. Çocuklarınız hep pasif, televizyonsa hep aktiftir.

Onlar hakkında televizyonun şu gibi etkileri olacaktır:

- Şiddet görüntüleriyle şiddet uygulamaya teşvik etme,
- Gayri ahlâkî görüntülerin çocuğa ve aileye menfî tesirleri,
- Seviyesiz eğlence kültürünün özendirilmesi,
- Oluşturulan modellerdeki kişiler arası münasebetlerin sığ ve menfaat kaynaklı olması,
- Ahlaki değerlerin yozlaştırılması, başka dinlere ve ahlaklara özendirilmesi,
- Aile fertlerinin birbirleriyle olan münasebetini azaltması ve yalnızlık,
- Mühim hâdiselere karşı sistemli bir hissizleşme,
- Korku kültürünün yaygınlaştırılması ve bundan menfaat elde etme,
- İnsanları çaresizliğe ve karamsarlığa iten konuların reyting malzemesi yapılması,
- Çalışarak kazanma yerine, 'Çalışmadan köşeyi dön!' anlayışının yerleştirilmesi,
- Tüketim ve kazanç uğruna her türlü değerın çığnenmesi,
- İnsanlara yalancı cennetler oluşturularak, gerçeklerden koparılması.
- Çocuğun doğal gelişimi için gerekli olan çağların gecikmesine neden olması,
- Gerçekdışı bir dünya kurdurması,

Televizyon karşısında en savunmasız kalan ve onun zararlı etkilerine en fazla maruz kalan kitlenin çocuklar olduğu sayısız araştırmacı ve bilim adamı tarafından dile getirilmektedir.

Evet, maalesef televizyon kültürü bu ümmetin kanayan yaralarının daha da artmasına bir vesile olarak ta görülebilir. Allah Rasulü aleyhisselam şöyle buyuruyor: **“Ben evlerinizin üstüne yağın fitneleri, şiddetli yağmur sellerinin açtığı yaralar gibi görüyorum.”** (Müslim-Fiten)

Allah Subhanehu ve Teâlâ şöyle buyuruyor: **“İnsanlardan öylesi var ki, herhangi bir ilmî delile dayanmadan Allah yolundan saptırmak ve sonra da onunla alay etmek için boş lafı satın alır. İşte onlara rüsvay edici bir azap vardır.”** (Lokman 6)

Bu ayetin, Nadr. b. Haris'in davranışı üzerine nazil olduğu nakledilir. Rivayete göre, bu şahıs, Acem masalları ihtiva eden kitaplar satın alıp getirir ve Mekkelilere şöyle derdi: “Muhammed size Ad ve Semud kavimlerinin masallarını anlatıyor; ben de size Rum ve

Acem masallarını söyleyeceğim.” Böylece bunları okur, müşrikleri eğlendirir ve insanları Kur’an dinlemekten alıkoymaya çalışırdı.

Evet, Rasulullah döneminde küfür ve şirk odakları bu şekilde çalışırdı. İnsanlara masallar anlatarak, cariyelere şarkı söylettirerek, insanlara mahrem yerlerini sergilettirerek Allah yolundan alıkoyarlardı. Günümüzde bu azgın nefisler teknolojinin ilerlemesiyle bu aşağılık hareketleri her insanın evine sokmayı başarmışlardır.

Bugün Nadr b. Haris’in faaliyetleri televizyon bulunan her eve girmiştir. Ne yazık ki bugün televizyon satın alan bir insan Allah yolundan, ona ibadet ve itaatten, ilimden veyahut Müslüman için meşru işlerden alıkoyan bir makineyi almıştır. Öyle ki bu alet nefisleri ve nesilleri telef etmektedir.

Bugün maalesef hayal ürünü ve saçmalıklarla dolu diziler, filmler, klipler ve içerisindeki iğrenç hayâsızlıklar o zamanın masal ve dansöz eğlencelerinin yerini almışlardır.

Gerçekten sanki ebu Cehil ölmedi, ebu Leheb kıtalar dolaşüyor, Nadr b. Harisler de evlerin baş köşesinde oturuyor. Müslüman ümmetin kendisine zulmetmemesi için hakikaten bu herkes tarafından zararları yararından fazla gözüken aleti ve kullanma alışkanlığını terk etmesi gerekiyor.

“Harama bakmak” hususu, ayet ve hadislerle yasaklanmıştır. (Örneğin; Nur suresi 31)Nitekim bir ayet-i kerimede yine, “Zinaya yaklaşmayın” buyrulmaktadır. “Zina yapmayın” yerine, “Yaklaşmayın” ifadesinin tercihi dikkat çekicidir. İşte bu kısa âyet, yukarıdaki hadiste belirtilen hususları içine almaktadır. Ayet, yaklaşmanın her türlü yolunu yasaklamaktadır. Gözlerini kontrol edemeyen bir insanın tüm ruhi kaleleri birer birer düşmeye mahkûmdur. “Böyle her şeyiyle kaypak ve zararlı bir zeminde çok dikkatli yürümek gerekir. Mayınlı bir tarlada veya amansız bir düşman beldesinde nasıl hareket edilmesi icap ediyorsa, günümüzün çarşı pazarında gezerken de aynı dikkat ve aynı teyakkuz elzemdir.

Burada Raşid halifelerin ve Ehli sünnet âlimlerinin izlemiş olduğu yol ‘SEDDÜ’Z-ZERA’İ’ (zararlı neticelere, fasid hükümlere götüren yolları kapamak, faydalı sonuçlara götüren yolları açmak) izlenilmelidir, bu bir şer’i delil olmakla beraber delalete düşen kişiyi hidayet yolundan ayıran unsurları ortadan kaldırmak için maruf ve münkerin uygulanmasına götüren bir gerekliliktir. (İslam Hukuku Suç ve Ceza 174. bab)

“Maruf”, tanımak, anlamına gelen “marifet” kökünden bir kelimedir. Vicdanın, sağlam akılların ve şeriatın iyi dediği tanıdığı ve güzel kabul ettiği şeylere “maruf” denir. “Örf” kelimesi de buradan gelir, âdet ve gelenekten bu noktada ayrılır. Yani örf, şeriata uygun olarak alışıla gelen yaşayış tarzı demektir âdet ve gelenekler ise şeriata uygun olamayabilir. Bu durumda terki gereklidir.

“Münker” ise maruf’un zıddıdır. Şeriatın hoş bulmadığı ve tanımadığı şeyler demektir. Bütün müslümanlar marufu yaymak ve münkere engel olmakla görevlidirler.

İnsanları iyiye ve güzele davet eden bir topluluktan olduğumuz iddiasındayız. Bunu yaparken kendimizi unutmamalıyız.

“Sonra Kitab’ı, kullarımız arasından seçtiklerimize verdik. Onlardan (insanlardan) kimi kendisine zulmeder, kimi ortadadır, kimi de Allah’ın izniyle hayırlarda öne geçmek için yarışır. İşte büyük fazilet budur.” (Fatır 33)

“Sizler Kitab’ı okuduğunuz (gerçekleri bildiğiniz) halde, insanlara iyiliği emredip kendinizi unutuyor musunuz? Aklınızı kullanmıyor musunuz?” (Bakara 44)

Hâlbuki Müslüman’da bulunması gereken güzel davranışların en başında gelen ve tüm bu güzellikleri kuşatan şey; güzel ahlaktır. Konu ile ilgili birkaç hadise bakalım:

Rasulullah aleyhisselam ”Kıyamet günü müminin mizanında güzel ahlaktan daha ağır basan bir şey yoktur. Allah Teâlâ çirkin, düşük söz ve davranış sahiplerine buğz eder.” buyurmuştur. (Tirmizi-Ebu Davud)
Cabir radiyallahu anh Rasulullah aleyhisselamın şöyle dediğini rivayet etmiştir: **”Bana en sevgili olanınız kıyamet gününde bana mevkice en yakın bulunacak olanınız, ahlakça en güzel olanınızdır. Bana en menfur olanınız ve kıyamet gününde mevkice benden en uzak bulunacak olanınız gevezeler, boşboğazlar ve yüksekte atanlardır”** buyurmuştur. (Tirmizi)

Rasulullah aleyhisselama insanların cennete girmesine en çok sebep olan şey nedir? diye sorulmuştur. Rasulullah aleyhisselam da ”Allah korkusu ve güzel ahlaktır” buyurmuştur. (Tirmizi)

Rasulullah aleyhisselam ”Her bir dinin kendine has ahlakı vardır. İslam’ın ahlakı da hayâdır” buyurmuştur. (İbnu Mace)

Tabi televizyon deyince işin içerisine görüntü ve ses gibi hissiyata hitab eden unsurlar olacaktır. Böylece müslümanın haramı dinleme ve izleme meselesi gündeme gelmek zorunda kalacaktır.

Dışarıdan gelecek günah hücumlarına karşı ümmetini koruma mevzuunda çok hassas davranan Peygamber Efendimiz (s.a.s), kadın-erkek herkesin iffete kilitlendiği bir dönemde, hem de Hac vakfesini yapıp Arafat’tan döndükleri bir sırada, terkisine aldığı (Abbas’ın oğlu) Fadl’ın başını sağa-sola çeviriyor ve böylece etraftaki kadınlara gözünün ilişmemesi için ona yardımcı oluyordu.

Asır saadet asrı, mevsim Hac mevsimi, terkisine binilen Zat Allah Rasulü ve harama bakmaması için başı sağa-sola çevrilen de iffetinde hiç kimsenin şüphe edemeyeceği Fadl idi. Öyle bir şeyin adeta imkânsız olduğu bir durumda, nazarına başka hayaller girmesin ve serseri bir ok kalbini delmesin diye, Fazl’ın yüzünü bir o yana bir bu yana çevirmesi Efendimiz’in bu konudaki hassasiyetini gösteriyor ve ümmetine misal teşkil ediyordu.

Müminlerin annesi, Resul-i Ekrem’in muhterem zevcesi Ummu Seleme (ra) anlatıyor: **«Bir gün gözleri ama olan İbnu Ummu Mektum Resul-i Ekrem’in huzuruna girmek için musade istedi. Ben ve diğer zevcesi Meymune orada bulunuyorduk. Resul-i Ekrem bize: “Çekilin ve saklanın”**buyurdu. Biz de **“bu adamın iki gözünde görmez niçin çekilelim?”** dediğimizde, Rasul-u Ekrem bize: **“O görmüyorsa sizde görmüyor değilsiniz ya!”** buyurdular.

Peygamber Efendimiz, buyurdu: **“Gözlerin zinası (yabancı kadına) bakmaktır. İki kulağın zinası (fuhşa dair konuşmayı) dinlemektir. Dilin zinası fuhşu söylemektir.**

Elin zinası (yabancı kadını) tutmaktır. Ayaklara gelince, onların zinası (fuhuş yolunda atılan) adımlardır...”

Peygamber Efendimiz, bir adamın başına büyük bir kalabalık toplanmış görerek, “O nedir?”Diye sordular. “Büyük bir âlim dediler.” Efendimiz: Ne bilir? Diye sorunca da, “Şiir ve Arap soylarını” dediler. Bunun üzerine Rasul-u Ekrem şöyle buyurdular: “Bilinmesi zararsız ve bilin-mesi faydasız bir ilimdir.”

Buyurdular ki: “Faydası olmayan bilgiden Allah’a sığınırız.”

Yine buyurdular: “Şüphe yok ki, ilmin bazısı cehalet (gibidir), sözün bazısı da yorgunluktur(veya: ağırlıktır).”

İsa aleyhisselam: “Sakın namahreme bakmayın, zira o bakış kalbe şehvet tohumu eker. Buda fitne olmak için yeter.” buyurmuştur.

Yahya aleyhisselam’a: “Zinanın başlangıcı nedir?” diye sorduklarında, “Bakış ve düşünce-dir” diye cevap vermiştir.

Kadının kendi kadınlarına karşı avreti: müslüman bir kadının müslüman bir kadına karşı avreti erkeğin erkeğe karşı avreti gibidir. Yani göbekten diz kapağı altına kadardır. (Bazı âlimlerce göğüs ile diz kapağı arasındır, şuan bu ayrılık mevzu bahis değildir.) Bir kadının başka bir müslüman kadına, göbekte diz kapağı arasındaki bir yerini göstermesi haramdır. Eğer şehvetten emin değilse göbekte diz kapağının dışına bakması da haramdır. (Durerul Hukkam: 1/313)

Kendilerinde hayâ olmayan, edep ve ahlaklarına güvenilmeyen fâsık kadınlardan sakınmak vacip olur. Zira onlarla sohbet etmenin Saliha kadına vereceği zararı erkeklerle sohbet etmenin zararından az olmaz (Sure-i Nur tefsiri Mevdudî 166) ayeti celîlde geçen kendi kadınlarından maksat müslüman dindar olan kadınlardır.

“Ey iman edenler kendinizi ve yakınlarınızı ateşten koruyun ki, onun yakıtı insanlar ve taşlardır. Üzerinde oldukça sert, güçlü melekler vardır Allah kendilerine neyi emretmişse ona isyan etmezler ve emredildiklerini yerine getirirler.” (Tahrîm 6)

“Ey inananlar! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Rasûlûne uyun. Ve bilin ki, Allah kişi ile onun kalbî arasına girer ve siz mutlaka onun huzurunda toplanacaksınız. Bir de öyle bir fitneden sakının ki o, içinizden sadece zulmedenlere erişmekle kalmaz(umuma sirayet ve hepsini perişan eder). Biliniz ki, Allah’ın azabı şiddetlidir.

Hatırlayın ki, bir zaman siz yeryüzünde aciz tanınan az (bir toplum) idiniz; insanların sizi kapıp götürmesinden korkuyordunuz da şükredesiniz diye Allah size yer yurt verdi; yardımıyla sizi destekledi ve size temizinden rızıklar verdi.

Ey iman edenler! Allah’a ve Peygamber’e hainlik etmeyin; (sonra) bile bile kendi emanetlerinize hainlik etmiş olursunuz.

Biliniz ki, mallarınız ve çocuklarınız birer imtihan sebebidir ve büyük mükâfat Allah’ın katındadır.

Ey iman edenler! Eğer Allah'tan korkarsanız O, size iyi ile kötüyü ayırt edecek bir anlayış verir, suçlarınızı örter ve sizi bağışlar. Çünkü Allah büyük lütuf sahibidir.

Hatırla ki, kâfirler seni tutup bağlamaları veya öldürmeleri yahut seni (yurdundan) çıkarmaları için sana tuzak kuruyorlardı. Onlar (sana) tuzak kurarlarken Allah da (onlara) tuzak kuruyordu. Çünkü Allah tuzak kuranların en iyisidir.” (Enfal 24-30)

“Ey Âdemoğulları, size avret yerlerinizi örtecek bir libas ile giyip süsleneceğiniz bir elbise indirdik. Takva elbisesine gelince, o daha hayırlı bu Allah'ın ayetlerindendir. Belki öğüt alırlar. Ey Âdemoğulları! Şeytan ana ve babalarınızı avret yerlerini kendilerine göstermek için üzerlerinden elbiselerini sıyırarak cennetten çıkmalarına sebep olduğu gibi, sakın sizi de fitneye düşürmesin.” (A'raf 26-27)

“Nice peygamberler var ki, kendileriyle beraber birçok erenler çarpıştı. Allah yolunda kendilerine dokunan şeylerden yılmadılar, zayıflık göstermediler, boyun eğmediler. Allah, sabırlı olanları sever. Sadece şöyle diyorlardı: “Ey Rabbimiz! Bizim günahlarımızı ve içimizdeki taşkınlığımızı bağışla. Ayaklarımızı sabit tut ve bize, inkârcı topluluğa karşı yardım et!”. Allah da onlara, hem dünya sevabı, hem de güzel ahiret sevabını verdi. Allah, iyilik yapanları sever.” (Âl-i İmrân 146-148)

RUHUN BELASI MÜZİK

Abdurrezzak el-Muhâcir

“Rahmân ve Râhim olan Allâh'ın adıyla...”

Hamd “kun” emri ile tüm mahlukâtı yoktan var eden, bir hiç iken var olan bütün bu yaratılmışları “er-Rezzâk” sıfatı ile rızıklandıran, yoktan var ederek rızıklandığı tüm mahlukatına “el- hakim” sıfatı ile kanun ve nizam belirleyerek onları yöneten ve kendisine ibâdet edilmeyi hak eden tek ma’bud olan Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya âittir. Salat ve selâm ise O’nun âlemlere rahmet olarak gönderdiği Hatemun Nebi Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’e, âline, ashâbına ve tüm muvahhidlerin üzerine olsun.

Hak ve bâtil mücâdelesini ilk insân ve ilk nebî olan Âdem aleyhisselâm’dan başlayarak kıyamete kadar sürecek ve bu mücâdelenin her iki tarafıda mahkeme-i kübrâ da hak ettiklerinin karşılığını alacaklardır. Kur’an-ı Kerîm’i iyice incelediğimiz zaman, her zamanda farklı fitnelerin meydana geldiğini kolayca görebilmekteyiz.

Zamanların değişmesi ile birlikte birçok şey değişmiş, insanlar gerek cismen, gerek ahlâken ve gerekse inanç bakımından bu değişimden etkilenmişlerdir.

Şeytan ve askerleri insanları hak yoldan alıkoymak için tüm yolları denemekte, nefisleri azdıracak her türlü şeyi batıl davalarının yayılması için kullanmaktadırlar. Kimi zaman insanlara haramları süslü göstermişler, kimi zaman ise insanları küfür ve şirk yollarına sevk etmişlerdir. Sonuçta değişen ve gelişen dünya ile birlikte teknolojiye ilerlemekte, bu yeniliklerin bazıları hayır getirirken diğer bir kısımda şerre vesile olmaktadır. Bazen de hayır olacak yenilikler sapkın kimselerin ellerinde şerre dönüşebilmektedir.

Şimdi de bizim asrımızın bir vebâsından bahsedelim. Evet bu öyle bir vebâ ki girdiği bedeni tepeden tırnağa feth ediyor. Fakat zararı bedenden çok ruha veriyor. Hani dillere destan da bir sloganı var onun. “Müzik ruhun gıdasıdır” sözü. Hayır, kesinlikle hayır! “Müzik ruhun belası, asrın vebasıdır”. Öyle ki bu hastalığa yakalan bir kul havaya, suya nasıl muhtaç ise, müziğe de aynı şekilde ihtiyacı olduğunu iddia ediyor. “Ben müziksiz yaşayamam” ve benzeri cümleler sanki insan aç-susuz yaşayamaz gerçeği gibi bir değer ifade ederek, küçük-büyük, erkek-kadın insânların çoğunun dilinde bir nakarat halini almıştır. Öyle ki câmi, mescid gibi ibadethâneler ve mezarlık gibi yerler dışında müziksiz bir hayat düşünülemez mantığı her yeri sarmıştır.

Pazardan-çarşıya, bakkaldan-kasaba, dolmuştan-uçağa, seyyar satıcıdan-mağazaya ve saymakta zorlanacağım diğer yerlerde müzik, insanların çalışma sahasında olmazsa olmaz bir altın bir kural halini almıştır. Peki şimdi bu müziğin hak ve tek din olan İslam’daki hükmü nedir? Acaba bu insanlar bu söylemlerinde isabetli mi? Yoksa hatalı mıdır? Şimdi Kur’an, sünnet, icmâ gibi şer’î delillerin ışığında şarkı ve müziğin hükmünü kısaca anlatmaya çalışacağım.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, şarkı mubah ve haram olmak üzere iki kısımdır. Mubah olan şarkı; kişinin sesini yükselterek müzik ve çalgısız olarak şarkı söylemesidir. Buda yolculukta, savaş esnasında, çalışma anında, çocuk uyutma ve düğün, sünnet gibi merasimlerde -kadınların zilsiz def çalarak- söylediği şarkılardır. Haram olan ise mubah olan şarkının dışında kalan çalgı aletleri ile yapılan tüm şarkılardır. Bizim değineceğimiz kısım ise haram olan şarkıdır.

Arab dilinde şarkı; bir şiir ya da nesiri sesi yükselterek, uzatarak, makamlı makamsız okumaya verilen isimdir. Müzik ise; yunan kökenli bir kelime olup ud, klarnet, davul vb. çalgı aletlerinin ortak adıdır. Ayrıca şarkı ve şarkı söylemeye de müzik adı verilir. İmâmların şarkıya verdiği isimler ise pek çoktur. Şimdi de konu ile alâkalı bazı delilleri ve nakilleri zikredelim. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

“İnsanlardan kimi var ki, bilgisizce (insanları) Allah’ın yolundan saptırmak ve onunla alay etmek için lâf eğlencesi satın alır. İşte onlara küçük düşürücü bir azap vardır.” (Lokman Suresi/6. Ayet)

Fâkih sahabî Abdullah ibni Mes’ûd (Radiyallahu anh)’a, âyetteki “lehve’l-hadîs”in (laf eğlencesinin) ne olduğu sorulduğunda, o, şöyle cevap vermiştir: “Kendisinden başka ilah olmayana yemin ederim ki bu, şarkıdır.” Bu sözünü üç defa söylemiştir. (Tefsiru’t-Taberî)

Kur’ân’ın tercümanı olan Abdullah İbni Abbâs (Radiyallahu anh) ise: “Ayet, şarkı ve benzerleri hakkında indi” demiştir. (Buhârî, Edebu’l-Mufred)

Allâh subhânehu ve teâlâ’nın Rasûlüne arkadaş kıldığı, İslâm’ın başlangıcında bu dinî kabul eden, tüm zorluklara ve sıkıntılara göğüs gererek îmânlarına şirk bulaştırmayan

ve insanların en hayırlılarından olan bu iki güzide sahabî ayetteki muradı ilâhının şarkı olduğunu söylemişlerdir. Onlar ki bu dinî en iyi anlayan ve yaşayan bizlere örnek kılınmış hayırlı neslin insanları. Bizlere de düşen Kur'an ve Sünneti onların fehmi üzere anlamak, onların kavli ve hali üzere hareket etmektir. Çünkü bu insanlar bizzat Allâh'ı teâlâ'nın elçisinin dizi dibinde yetişmiş ilmin önderlerinden birer önderdirler.

Yine sünnetten bazı deliller ise şöyledir: Abdurrahman b. Gunmü'l-Eş'arî'den: "Bana Ebû Malik el-Eş'arî haber verdi: Vallahi bana yalan söylemedi. Rasûlullâh (Sallallâhu aleyhi ve sellem)'in şöyle söylediğini işitmiş : "Ümmetimden bir takım kimseler türeyecek ; zinayı, ipekli giyinmeyi, şarabı ve çalgıyı (şarkıyı) helâl sayacaklar."

Kurtubî'nin Cevherî'den naklinde, "Sabahleyin onlara çengiler akşamleyin şarkı ve çalgılar uğrayacak" şeklindedir. (İbn Hacer, Fethu'l-Bârî)

Ehli sünnet âlimleri bu zikrettiğim ve zikretmediğim diğer delillerden yola çıkarak bu konuda icmâ nakletmişlerdir. İmâm ibni Cerir et- Taberî, İmâm Kurtubî gibi müfessirler ve daha birçok âlim şarkı, çalgı ve müzik aletlerinin haram olduğunu zikretmişlerdir. Yine İbn Teymiyye (Rahimehullâh) şarkı ve çalgı aletlerinin haram olduğuna dair dört imâmın icmâsı olduğunu şu sözleriyle ifade etmiştir: "Dört imamın görüşü, bütün müzik aletlerinin haram olduğudur. İmamlara tabi olanlardan hiçbirisi, müzik aletleri hakkında bir ihtilaf zikretmemiştir." (Mecmuu'l Fetava)

Günümüzde gözden kaçırılan bir gerçekte şudur ki, insanlar "ilâhî" adı altında birçok müzikli eseri piyasaya sürmekte ve İslâm dinîni bildiği kadarıyla yaşamaya çalışan kimseler tarafından bu eserler devamlı dinlenmekte ve dinletilmektedir. Yukarıda ki deliller güneşin aydınlığı kadar açık bir şekilde gösteriyor ki bu müzikli eserler de müziğin yasak kısmına dâhildir.

Bu konuyu daha da iyi anlamak için bir misal vermek yerinde olacaktır. Misâlen, bir kova sütün içerisine damlayan bir damla kan sütün tamamını necis kılar. Çünkü kan necistir ve sıvı olduğundan bir diğer sıvı olan süttten ayrılması mümkün değildir. İşte bunun gibi Allâh'ı Teâlâ'nın razı olacağı güzel sözlerden meydana gelen bir şarkı sözüne karıştırılan müzik aletleri, tıpkı kanın sütü necis kıldığı gibi şarkıyı haram kılmaktadır.

Ayrıca müzikli zikir yapmanın hükmü hakkında İmâmların fetvaları ise durumun ehemmiyetini daha belîğ bir biçimde ortaya koymaktadır. İmam ebû Hanife rahimehullâh'a nisbet edilen eserlerden biri olan Fıkhu'l Ekber Aliyyul Kari şehinde şöyle geçmektedir:

"El-Hulâsa"da şöyle bir kayıt vardır:Kim ki Kur'an-ı Kerim'i def ve saz çalarak okursa, o kimse tekfir edilir.

Zikrederken ve Peygamber sallallâhu aleyhi ve selam'ın nat'ını okurken def ve saz çalanların hükmü de bu hükme yakındır. Zikrederken alkış tutmak da böyledir."

Yaşadığımız 21. Asırda ibâdet ettiklerini zanneden grub, tarikat ya da cemaatlerin yaptıkları zikirleri de incelediğimizde, onlarında hoplaya, zıplaya ya da müzik eşliğinde kendilerinde geçtiklerine şahit olmaktayız. Hatta işi daha da abartarak kendilerine emanet olarak verilen bedenlerine şişler sokuyor, birbirlerine vuruyor ve bunun ibâdet olduğunu iddia ediyorlar.Rabbim bizleri şeytanın bu desiselerinden muhafaza eylesin.

Meseleye bu noktalardan bakmayan günümüz -sözde- dîn adamları insanlara bu müzikli eserleri dinlemelerini tavsiye etmekte, bunun güzel olacağını ve bu şekilde insanların Allah’a yaklaşacağını iddia etmektedirler. Haliyle imamı bu söylemde olan cemaatte bu hatadan beri kalamamaktadır.

İşte sonuç ortada. Deliller bize müzik hakkında insânların söylemlerinde ve eylemlerinde hata içerisinde olduklarını açıkca göstermektedir. Öyle ise yol yakın iken bu yanlıştan dönmeli, can bedenden ayrılmadan ve tevbe kapısı kapanmadan Rabbimize yönelip istiğfar etmeliyiz. Kişi doğrularla amel ettikçe hakkı bulması da doğru orantılı olarak kolaylaşacaktır. Bizlerde içerisinde bulunduğumuz hatalarımızdan doğrulara hicret edelim ve Allâh’u Teâlâ’nın râzı olacağı kulları arasına girmek için cehd edelim. Unutulmamalıdır ki bu dünya ahiretin tarlasıdır. O zaman herkes tarlasında faydalı ürünler bulundursun ve zararlı olanlardan da arındırsın. Çünkü bu dünya imtihanı yalnızca ve yalnızca bir kereye mahsustur.

O zaman bu fırsatı iyi değerlendir. Önce imânı ve imân esaslarını öğren ve onun yok olmasına ya da azalmasına sebep olan küfür, şirk ve haramlardan uzak dur. Nasıl ki dünyada insanlar makam ve mevki bakımından sınıf sınıf ise, ahirette de cennet ve cehennem tabaka tabakadır. Hangi yeri ve hangi tabakayı arzu ediyorsan ona göre amel işle. Dedik ya dünya ahiretin tarlasıdır...

VELHAMDULİLLÂHİRABBİLÂLEMÎN.

ALLÂH’IN RAZI OLDUĞU ÜÇ ŞEY

Ebû Abdulmelik

‘Rahman ve Rahim olan Allâh’ın adı ile...’

Rabb olarak Allâh’tan razı olmuş muvahhid mü’minlerin yegâne Rabpleri olan Allâh’ı razı etmek için O’nun emrettiği gibi iman edip gereğince salih amel işlemleri gerekir.

Gerek ferdi, gerek ailevi ve gerekse de toplumsal hayatın düzenlenmesi, Allâh’ın hükümlerine ve önderimiz Rasûlullâh (s.a.v)’ın sünnetine göre gerçekleşmelidir ki, Allâh’ın razı olduğu bir hayat yaşanılabilsin.

Bunun başarılabilmesi içinde öncelikle Allâh’u Teâlâ, tevhid edilmeli ve şirkin tüm türevlerinden kaçınılmalıdır. Allâh’a şirk koşmaya çağıran tağutlardan beri olunmalıdır.

Tağutun kabulü kalplerden, düşüncelerden hayatın her alanından sökülüp atılmadıkça tevhid gerçekleşmez ve iman sıhhat bulamaz. Allâh’u Teâlâ’nın rızası kendisinden başka hüküm koyucu ilah ve rabb tanımamak, yalnızca O’nun hükümlerine rıza gösterip, ona göre amel işlemek ile oluşur.

Allâh'ın veli kulları olan muvahhid mü'minler Allâh'ın rızasına uyar ve O'ndan razı olurlar. Onlar: *“Allâh bize yeter, O ne güzel vekildir”* (Al-i imran: 173-174) deyip, katıksız iman ederek O'na sığınanlardır.

Rabbimizde kendisini tevhid ederek sığınanları kurtuluş yollarına ulaştırıp onları dosdoğru olan yoluna iletir. Nitekim O, şöyle buyurmaktadır: *“Allâh'ın rızasına uyanları bununla (Kur'an' la) kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları, dosdoğru yola yöneltir”* (Maide: 16)
Ve Rabbimizde bu iman edenlerden razı olarak onları içinde ebedi kalacakları mekâna varis kılar. *“İman edip salih amellerde bulunanlar ise işte onlarda yaratılmışların en hayırlılarıdır. Rablerinin katında onların ödülleri, içinde ebedi kalıcılar olmak üzere altından ırmaklar akan Adn cennetleridir. Allâh, onlardan razı olmuştur, kendileri de O'ndan razı kalmışlardır. İşte bu, Rabbinin içi titreyerek korku duyan kimse içindir.”* (Beyyine: 7-8)

Dünya hayatında, âlemlerin rabbi Allâh'u Teâlâ'nın rızasını kazanmanın dosdoğru yolunu apaçık bir şekilde gösteren yegâne önderimiz Rasûlullah (s.a.v)'in beyan buyurduğu gibi inanıp hareket edenler, Allâh'ın razı olduğu kulların safına girmiş olurlar. Nitekim Ebu Hureyre (r.a)'ın rivayetiyle, Rasûlullâh (s.a.v) şöyle buyurmuştur: *“Hiç şüphe yok ki Allâh, sizin için üç şeye razı olur, üç şeyi de size kerih görür. Kendisine ibadet etmenize, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanıza, toptan Allâh'ın ipine sarılıp ayrılığa düşmemenize razı olur.”* (Müslim)

Aynı hadisi İmam Malik (r.h.a) “Muvatta” adlı meşhur eserinde de rivayet eder. Ebu Hureyre (r.a)'dan Rasûlullâh (s.a.v) şöyle buyurmuştur: *“Allâh sizden üç hususta razı olur ve üç hususta da size gazab eder. Sizin kendisine ibadet edip O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanıza, toptan Allâh'ın ipine yapışmanıza ve Allâh'ın başınıza geçirdiği kişilere (Ulu'l emre) itaat etmenize razı olur.”*

Yine hayat kaynağımız Kur'an-ı Kerim'de Allâh'u Teâlâ, şöyle buyurmaktadır: *“Deki: ‘Ben yalnızca sizin gibi bir beşerim. Ancak bana, sizin ilahınızın tek bir ilah olduğu vahy ediliyor. Onun için kim, Rabbine kavuşmayı arzu ederse, salih bir amel işlesin, Rabbine ibadette hiçbir şirk koşmasın!’”* (Kehf: 110)

Bu ayet-i celileye baktığımızda Allâh'u Teâlâ'nın razı olacağı üç şeyi görebiliyoruz. O'nu rab olarak kabul edip, ilahlığa O'nun layık olduğunu ve ibadetlerimizi yalnız O'na has kılmamızı bizlerden istiyor.

Beşeriyete ve kendine fayda ve zarar veremeyen nesneleri ilahlaştırmak Allâh'u Teâlâ'ya yapılacak en büyük iftira ve haksızlıktır.

Yegâne önderimiz ve hayat örneğimiz Rasûlullah (s.a.v)'in geliş gayesi de Rabbimiz Allâh'ın razı olduğu üç şeyin: *‘Tevhid’, ‘ibadet’* ve *‘teslimiyet’* olduğu apaçık anlaşılmaktadır.

Tevhid, Allâh'a hiçbir şeyi ortak koşmamak olduğu gibi sıfatlarına da hiçbir şeyi ortak koşmamaktır.

Tevhid, âlemlerin rabbi Allâh'ın zatına ve sıfatlarına hiçbir şeyi ortak koşmadan katıksız iman etmektir.

Allâh yegâne Hâlık, yani yaratıcı olduğu gibi, yegâne Hâkim'dir de. İnsan kullarını yaratan Allâh'tır ve O'ndan başka yaratan yoktur. İnsan kullarını yaratan Allâh'ı Teâlâ, onlar için hükümler koymuş emir ve nehiyler buyurmuştur.

Hayatı yaratan Allâh, hayatın nasıl tanzim edileceğinin de ilkelerini emir buyurmuştur. Allâh'ı Teâlâ, şöyle buyuruyor: *“Gerçekten sizin rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allâh'tır. Gündüzü duraksamaksızın kendini kovalayan geceyle örten, Güneş'e Ay'a ve yıldızlara kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberinizi olsun yaratmak da emretmek de O'nundur. Âlemlerin rabbi olan Allâh ne yücedir!”* (Araf: 54)

Bu ayeti celile de Allâh'ı Teâlâ, yaratma ve emretmeyi bir zikretmiştir. Bu da göstermektedir ki *‘Ancak yaratan emreder.’*

Dünyayı yaratan, gece ve gündüzü yaratan, tüm insanlığı yaratan kim ise ancak O, yönetir ve emreder. İnsan kullarının neleri yapıp neleri yapamayacaklarını karar veren yegâne zat; Allâh'ı Teâlâ'dır. Helal ve haram, serbest ve yasak belirleyen onlara sınırlar koyan, bu yetki sadece kendine ait olan Rabbimiz Allâh'dır...

İnsanlar, ferdi, ailevi ve sosyal hayatlarını Rabbleri Allâh'ın hükümlerine göre düzenlemek zorundadırlar. Bu bağlamda önlerine çıkan, Allâh'tan başka hüküm koyucuları, helal ve haram belirleyicileri, yap veya yapma serbest veya yasak diyen sahte ilahları, onların azgın hükümlerini asla dinlemezler. Ve de onların teori ve pratiğiyle bütün düzenlerini reddeder.

Yalnızca Allâh'ın hükümlerini kabul edip önderi Rasûlullâh (s.a.v)'ın gösterdiği şekilde bu hükümleri hayatın her alanında uygularlar. İşte tevhid budur. Katıksız iman gereği böyle inanıp amel etmeyi gerektirir, aksi davranışlar tevhide zarar verdiği gibi amallerinde boşa çıkmasına sebep olur. Zira Rabbimizin ayet-i kerimesinde şöyle buyurmaktadır: *“Hüküm yalnızca Allâh'ındır. O kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur. Velakin insanların çoğunluğu bunu bilmez.”* (Yusuf: 40)

Allâh'ı Teâlâ, bu ayet-i kerimede bizlere hükmün ancak kendisine ait olacağını bildiriyor ve zatı dışındakilere itaatin başkalarına kulluk olduğunu gösteriliyor. *‘Din, emir ve nehiydir.’* Kim Allâh'tan başkalarının emri altına giriyorsa onun dinine girmiş olur. Allâh'ı Teâlâ, ayet-i celile de *‘dosdoğru olan din işte budur’* diye buyuruyor. Diğer bir ayetinde ise: *“Âlemlerin Rabbi Allâh, göklerde de ilahtır, yerde de...”* (Zuhruf: 83) buyurmaktadır.

Allâh'ı Teâlâ'yı göklerde ilah olarak kabul edip, hüküm sahibi olduğuna inananlar, yeryüzünde Allâh'tan başkalarının hükümlerine inanır, kabul eder, razı olur, onlara karşı çıkıp reddetmez ve hayatı onların hükümlerine göre tanzim ederler ise, apaçık şirk işlemiş olurlar.

Yeryüzünde, Allâh'ın indirdikleriyle hükmetmeyen tağutların hükümlerini kabul etmek ve hayatı onların sistemlerine göre düzenlemek, onları yeryüzünün ilahları olarak görüp benimsemekten başka bir şey değildir.

Bu batıl zihniyet ve küfri inanışta olanlar, Allâh'ı göklerin ilahı(!), tağutları yerin ilahı(!) olarak benimsemekte, böylece yerlerin ve göklerin yegâne ilahı olan Allâh'a şirk koşmaktadırlar.

Allâh'ın mülkünde egemenliğini tağutlara verip, Allâh'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyip, şirk ve küfür hükümleriyle hükmedenleri yetkili kılıp, vekil yapanlar, egemenliği onlarda görerek hâkimiyette onları Allâh'a ortak kabul etmişler ve de etmektedirler.

Tağutların egemen olduğu ülkelerde Allâh'ın hükümleri yasaklanmış, geçersiz kılınmış hatta teklif edilmesi bile suç sayılmıştır. Hüküm ve hikmet sahibi olan Allâh şöyle buyurmuştur: *“Onlar hala cahiliye hükmünü mü arıyorlar. Kesin bilgiye inanan bir topluluk için hükmü, Allâh'tan güzel olan kimdir?”* (Maide: 50)

Rabbimizin buyurduğu gibi; Allâh kullarına kâfiyken, yaratan ve emreden, en güzel hüküm koyucu O iken, insanlar nasıl olup da kendileri gibi aciz olanların, azgınca hükümlerini istemişler ve de istemektedirler?

Oysa tevhid inancı, insanları yaratma konusunda Allâh'a ortak koşmayı reddettiği gibi insanlara egemen olmak, onlara emir ve nehyetmek konusunda da Allâh'a ortak koşmayı reddetmeyi gerektirir.

İnsanların Halık'ı (yaratıcısı) Allâh'dır ve O'ndan başka Halık yoktur. İnsanların rabbi, meliki ve ilahı da yalnız ve yalnız Allâh'dır. O'ndan başka kanun koyucu rab, melik ve ilah da yoktur.

Rabbimiz Allâh, yarattığı insan kullarına kendi hükümleriyle hükmetmesini emretmekte ve kendi hükümleriyle hükmetmeyenlerin kâfirler, zalimler ve fasıklar olduğunu beyan buyurmaktadır... (Maide 44-45-47)

Allâh ve Rasulü (s.a.v)'nün hükmüne rıza göstermeyenler, Allâh ve Rasulü'nün hükmüne teslim olmayanlar iman etmemişlerdir. Rabbimiz Allâh şöyle buyurmuştur: *“De ki: Allâh ve Rasulüne itaat edin eğer yüz çevirirlerse Allâh, kâfirleri sevmez.”* (Al-i İmran: 32)

“Hayır, öyle değil. Rabbine andolsun, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem kılıp sonra senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı olmaksızın tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, iman etmiş olmazlar.” (Nisa: 65)

Abdullah b. Amr b. el-As (r.a)'dan Rasûlullâh (s.a.v) şöyle buyurmuştur: *“Sizden herhangi birinin hevası (gönlü) benim getirdiğime tabi olmadıkça iman etmiş olamaz.”* (İbn Ebi Asım; İbn Batta)

Rahman ve Rahim olan, âlemlerin rabbi Allâh'ın affetmediği en korkunç suç; tevbe edilmeden ölünürse affedilmeyecek en büyük günah şirk koşmaktır. Bir muvahhid mü'minin şirk koşmadıkça işlediği günahlardan dilediğini affedeceğini buyuran Rabbimiz Allâh, şirk koşarak en büyük günahı işleyenleri affetmeyeceğini şu ayetiyle bildirir: *“Doğrusu Allâh, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz. Bunun dışındakileri, dilediğini bağışlar. Kim Allâh'a ortak koşarsa kesinlikle büyük bir günah işlemiş olur.”* (Nisa: 48)

Muvahhid mü'minler yegâne Rabbleri Allâh'a karşı yapılan bu korkunç iftirayı ve tüm iftiraları reddeder. İftira sahipleri müşriklerle ilişkilerini keserler. Tevhid ehli olan Mü'min Müslümanlar, yaratılış gayelerinin âlemlerin Rabbi Allâh'a şirksiz ibadet etmek olduğunun şuurunda ve idrakinde olarak dostluk ve düşmanlıklarını yine Allâh'ın rızasına göre tanzim ederler.

Tevhid konusunda sağlam, iman konusunda kâmil, amel konusunda salih olan muvahhid mü'minler, diğer mü'min kardeşlerini Allâh'ın kendilerine kardeşler yaptığına iman etmişlerdir. Nitekim Rabbimiz Allâh şöyle buyurmuştur: *“Ey iman edenler. Ancak Mü'minler kardeşler.”* (Hucurat: 10) Allâh'u Teâlâ'nın bu ayetine katıksız iman edenler, kardeşliğin kan bağıyla değil, iman bağıyla gerçekleştiğinden herhangi bir şüpheleri yoktur.

Allâh'a itaat edene itaat edilir. Allâh'a isyan eden kimseye ne olursa olsun itaat edilmez. İşgal edilmiş İslam topraklarında egemen olan zalim tağutlar Allâh'ın indirdiği hükümleri yasaklamış ilahlaştırdıkları hevalarından kaynaklanan ve her halleri Allâh'a isyan hükümlerle insanları yönetiyorlar... Her halleri Allâh'a isyan olan tağutlara ve tağuti düzenlere asla itaat edilmemelidir.

“Eğer onlara (müşriklere) itaat ederseniz şüphesiz sizde müşriklerden olursunuz.” (En' am: 122)

Emirul Mü'minin Ali (r.a)'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.v) şöyle buyuruyor: *“Allâh'a isyan hakkında kula itaat yoktur. İtaat ancak İslam'a uygun olanadır.”* (Buhari)

Ebu said el-Hudri (r.a)'dan Rasulullah (s.a.v) şöyle buyuruyor: *“Onlardan (yani başındaki yöneticiler) kim size Allâh'a isyan etmeyi emrederse sakın o kimseye itaat etmeyiniz!”* (İbni Mace)

Sonuç olarak yegâne önderimiz ve hayat örneğimiz Rasulullah (s.a.v) 'ın beyanlarına dikkat edecek olursak rabbimiz Allâh'ın razı olduğu üç şey'in; 'tevhid', 'ibadet' ve 'teslimiyet' olduğunu apaçık anlaşılmaktadır.

Doğrular Allâh'u Teâlâ'dan, yanlışlar nefsimdendir.

Hamd âlemlerin rabbi olan Allâh'a mahsustur. Salat ve selam O'nun Rasulü'nün, evladının, ezvacının, ashabının ve etbainin üzerine olsun.

TEVHİD GERÇEĞİ

Ebû Ubeyde el-Muallim

‘En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...’

Kendimizi ve kendimize ait olan şeyleri, çevremizi ve çevremize ait olan şeyleri sorguluyor muyuz? Yoksa sorgulamak bize göre değil mi?

Elbette akletmek, akli kullanmak, akıllı insanların işidir. Ancak akıllı olduklarını söyledikleri halde akli gereği gibi, gerektiği yerlerde kullanmayanlar, akıllarını belirli yerlerde başkalarının akıllarının istilasına bırakmış durumundadırlar.

Bu birçok alanda olabileceği gibi maalesef ki dini alanda da kendisini göstermektedir. Elbette bu durum istenmeyen bir durumdur. Nasıl ki birileri bizim hayatımızda bizim adımıza birçok şeyi yapamıyor, onlara izin vermiyorsak; yine o birileri bizim dinimizi de delilsiz-mesnet-siz, hikâye ve masallarla, satın alınmış fetvacıların fetvalarıyla bize kabul ettirmeye çalışıyor-larsa onlara da izin vermeyiz, izin veremeyiz.

Onlara uymak, onları kabul edenler için büyük bir felakettir. Bu felaketten kurtulmakta öncelikle araştırmakla ve ardından da aklettiğimiz doğruları samimiyetle yaşamakla mümkündür.

Şimdi akletmemiz için bazı sorular soralım:

Doğup büyüdüğümüz veya hicret ettiğimiz yer, İslam'ın hâkim olduğu yer midir, değil midir? 'İslam hâkimdir' diyenler, -varsa- İslam'ın hâkim olmasını camilerin açık olması olarak mı tanımlamaktadırlar?

'İslam hâkimdir' denen yerlerin İslamsız yerler olabileceği gibi, 'İslam ehli' olduğunu söyleyen insanların aslında 'İslam ehli' olmamaları söz konusu olabilir mi?

Atalardan, dedelerden, babalardan gördüğümüz, onlardan miras aldığımız şeylerin 'yanlış' olma ihtimalleri söz konusu olamaz mı? Bizden önceki nesillerin bizlere İslam diye anlattıkları şeyin, o nesillerin, 'çarpıtılmış din anlayışı' olma durumu ile karşı karşıya olamaz mıyız?

Benim dedem, senin baban, onun nenesi, bunun teyzesi İslam'ı ne kadar anladılar? Ne kadar yaşadılar? Onların Kur'an'la irtibatı ne kadardı? Kur'an'ın içindekileri ne kadar biliyorlardı?

Kur'an'ı sadece yüzünden anlamadan okuyan, onu duvarlara asan, ölülerine okuyan ancak Kur'an'ın hükümlerine karşı duyarsız, hatta o hükümlere karşı hazımsız insanlardan öğrenilen İslami anlayışlar ne kadar doğrudur?

Baskılarla Kur'an okumasını bile öğrenemeyen dedelerimiz, Kur'an'ın indiği Peygamberi ne kadar tanıyorlardı? O'nun yaşantısını ne kadar öğrenmişler ve onun gibi yaşamaya ne kadar çalışmaktaydılar? Yoksa onlar da onu, belirli günlere ve gecelere mi hapsettiler? Ona, şeyhle-rinde ki gibi insanüstü vasıfları verip, onun yolundan yüz mü çevirdiler?

Bizler bu ve bunun gibi onlarca soruların muhatapları olarak ahiretimizi kazanacağımız şeylerin sorgulamasını ne kadar yaptık? Hayatta her durduğumuz mekân, her bastığımız yer en doğru, en güvenilir, en sahih yer midir? Yoksa bizim bakış acımızla mı durduğumuz yer en iyi yerdir?

Evet, kendimizi ve de inançlarımızı, kendimizi ve de yaşantımızı sorgulamadan bize öğretilenlerin, bize sunulanların sağlamasını yapmamız gerekmez mi?

Bakınız bu gün teknolojik gelişmeler birçok olumsuzluğu beraberinde getirmekle birlikte, ulaşmak isteyenler için hızlı bilgileri bulabileceğimiz ortamı da insanlığa sunmuştur. İnsanların resmi söylemle, okullarda, camilerde, yurtlarda, orada-burada bulamayacakları birçok gizlenen ve çarptırılan hakikat bu gün bir tuşa dokunmayla önümüze serilmektedir.

Tarafsız gözle inceleme yapabilecek sağduyulu insanlar saklanan, öğretilmeyen, sakıncalı görülen dinin hakikatlerine bu gün rahatlıkla ulaşabilmektedirler. Bu çok büyük bir imkândır.

Önceleri iki büklüm olup, bir takım insanların yüksek huzurlarında (!) soru dahi soramayan insanlar bu imkânla birçok bilgiye ulaşabilmektedirler. Bunların içerisinde onları kökünden sarsacak dinin temelleri de bulunmaktadır. Örneğin:

Tevhid nedir ve nasıl gerçekleşir? Rab nedir? Günümüzde rabler kimlerdir? İlah nedir? ‘La ilahe’ derken ne demektediriz? ‘İllallah’ nasıl gerçekleşir? Tağut nedir? Tağut red edilmeden iman gerçekleşir mi?

Bu ve bunlara benzer nice soruların cevaplarını bulanlar için, öncelikle şaşkınlık ve kafa karışıklığı ardından da -samimi olanlar için- tevhidi bir dönüşüm gerçekleşmektedir.

Rabbim hidayet nasip edince nice atalar dininin takipçileri Allah subhânehu ve teâlâ’nın tevhid dinine dönmekte ve tevhid ehli olmaktadırlar. Allah subhânehu ve teâlâ’ya şükürler olsun...

Artık uyanan nesiller, ‘*kıl beşi bitir işi!*’ sözündeki ifade olunduğu gibi işin bitmediğini anlamaktalar. Ancak bu kimi zaman kendileri, çevreleri ve yakınları için sancılı geçmekte.

Bir sancılı dönem... Gerçeklerle karşılaşp uyutulduğunun farkına varma... Önünü ve arkasını düşünme... Bırakacaklarının, bırakması gerekenlerin muhasebesiyle geçen günler ve geceler... Atalarından öğrendikleriyle çatışan şeyler... Duymadığı duyurulmayan, öncesinde anlamadığı ve anlatılmayan şeylerin anlaşilmaya başlama dönemi...

Tabi ki tevhide yöneliş döneminin ilerleyen günlerinde ataları yücelten ‘asılsız söylem’ dün olduğu gibi bu günde bazı değersiz sözlerle kendisini göstermekte:

-“*Evladım bizim saçımız sakalımız ağardı biz bunları bilmiyoruz! Siz bunları nereden getirdiniz?*”

-“*Sizin yaşıyorsunuz, başınız kaç? Bunca aksakallı, ak sarıklı dururken, onların bulamadığını siz mi buldunuz? Onlar anlamadı da siz mi anladınız?*”

-“*Biz şeyhlerimizden, hocalarımızdan, abilerimizden, müftülerimizden, büyüklerimizden böyle bir şey ne duyduk, ne gördük! Bunlar olsaydı onlar anlatmaz*

mıydı?” gibi anlatılanlar, yazılanlar karşısında getirilen, söylenen kupkuru cümleler...

Ancak bu sözler uyanışa geçen İslam gençliğinin önünde Allah subhânehu ve teâlâ'nın izniyle tesirini yitirmektedir. Nice gencimiz tevhidi kavrayıp ve İslam'a gönül vermektedir. Allah subhâ-nehu ve teâlâ'ya şükürler olsun.

Aslında bizlere yaşantılarıyla örneklik sunan tevhid elçilerinin hayatlarına ve mücadelelerine baktığımızda da bu gibi şeylerin söylenmiştir. Örneğin; tevhidi dönüşümün önünde direnenlerin tevhid davetini sunan elçilere: *“Sen, tek Allah’a kulluk edelim ve atalarımızın taptıklarını bırakalım’ diye mi bize geldin?!”* (A'râf: 71/70) diyerek aynı tavrı alındığını görebiliriz.

Tek Allah’a kulluk yapmaktan kaçınan bir topluluk... Allah subhânehu ve teâlâ'yla birlikte birçok ilah ve rab edinen müşrikler topluluğu... Ve onların dayandıkları ‘asılsız cümle’ atalarının taptıklarını bırakalım diye mi? Yani atalarının şirk yoluna olan taasubi bir bağlanış...

Hakka teslim olmak yerine hakka karşı cephe almak... Şerik koşan atalarının müşriki yoluna tutunmak... Ataları düşünmeyen ve doğru yolu bulamayan kimseler olsalar dahi inadına bir direnişi göstermek elbette kabul edilemeyecek bir durum..

Ancak buradan anlaşılmaktadır ki tevhid daveti yeni değil, tüm peygamberlerin tebliğ ettiği hakikattir. Allah subhânehu ve teâlâ'dan başka O'nun gibi itaat edilen tuğyan ehline ‘la’ demek... Tağutları red ederek, Allah subhânehu ve teâlâ'ya iman etmek... Atalar tağut olmuşlarsa, insanlar tağutların yolunu yol edinmişlerse onlardan ve inançlarından, onlardan ve putlarından, onlardan ve de sistemlerinden beri olmak...

Evet, cahiliye toplumlarında yaşayanlar için yoğun cahiliye ortamında üstü örtülen, gündem edilmeyen gerçek...

Tevhid gerçeği...

Hâkimiyetin kayıtsız ve şartsız Allah subhânehu ve teâlâ'nın olduğu... Sadece dilde değil tüm alanlarda ve herkese hâkim olanın Allah subhânehu ve teâlâ ve O'nun kanunlarının olduğu gerçeği...

O'nun yetkisine hiçbir insanın sahip olamayacağı, böyle bir şeye kalkışanın Müslüman olamayacağı ve onun bir tağut olarak red edilmesi gerektiği gerçeği...

Allah subhânehu ve teâlâ ile kulları arasında aracı olduğunu söyleyenlerin Allah subhânehu ve teâlâ'nın değil şeytanın dostları olduğu ve onlardan ve öğretilenlerinden, onlardan ve masallarından, onlardan ve hurafelerinden, onlardan ve bidatlerinden beri olunması gerçeği...

İşte tevhid Allah subhânehu ve teâlâ'yı birleyip, O'nun dışındakileri red ederek tüm ibadetleri ve itaati O'na yapmak...

Dinin bir bütün olup parçalanamayacağı, kimsenin nefesine hoş gelmediği zaman dinden birden bir şeyleri çıkaramayacağı veya olmayanları ekleyemeyeceği gerçeği...

Allah subhânehu ve teâlâ'nın dininin emir ve yasaklarının mutlak uyulması gereken tartışılmaz doğrular olduğu, onları eleştiren ve tartışanların, 'onların yerine bunlar olsun' diyenlerin Allah subhânehu ve teâlâ'ya karşı şeytanlaşandan olduğu gerçeği...

Bakınız! Şeytanın neden şeytan olduğunu anlamak gerek! Şeytanı şeytan yapan Allah subhânehu ve teâlâ'yı inkâr edişi midir? Hayır! O, Allah subhânehu ve teâlâ'ya ve O'nun emrine rağmen nefsi davranıp, bu emri nefsine yorumlayarak batıl bir kıyas yapmış ve emrin karşısına kibirlice çıkmıştır.

Şimdi tam burada durup tekrar sorular soralım:

Günümüzde Allah subhânehu ve teâlâ'nın emirleri varken 'senin varsa bizimde vardır!' derecesine onun emirlerini hiçe sayanları görebilir miyiz?

Evet, bu gibileri vardır diyorsanız. Onlarda insanların şeytanlaşanları değil midirler? Onlar insanların şeytanlarıysa onların peşinden gidenler nereye gitmektedirler?

Sorular, sorular, sorular...

...

Bu yazımızda birçok sorular sorduk? Sorular çok, ancak asıl olan cevapların peşine düşmek... Gerçeği araştırmak, bulmak ve ne pahasına olursa olsun gerçekleri yaşamak... Hayırlı insanların peşinde, hayırlı insanlar olmak... Zamane saptıracıları ne kadar etrafta çok olsalar da, ne kadar imkânları olsa da, onların batılta olduklarının bilinciyle hareket ederek üzerimize düşeni yapmak... Ta ki ölüm bize gelinceye, ta ki Rabbimize varıncaya dek, tevhid ehli olmak ve tevhidi yaşayarak haykırmak...

Ey insanlar, gelin özünüze, gelin Rabbinize, gelin tevhide dönün! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden koruyun...

Ve tüm insanlığın tevhidi dönüşümü için büyük planda, küçükte olsa görev alarak tevhidi da-veti yapın! Allah'ın kullarını Allah'a çağırın!

Selam olsun! Allah'a çağırarlara!

Selam olsun, İslam'ın hâkimiyeti için çalışanlara!

Selam olsun, tevhidi öğrenip, öğreten tevhidin muallim ve muallimlerine!

Selam olsun...

ACEP NE HALLERDESİNİZ?

Ebû Ubeyde el-Muallim

‘En güzel isimlerin sahibinin yüce ismiyle...’

Rabbimiz bu dünyayı imtihan yeri ve bizleri de imtihanla görevli olarak seçmiştir. Bizlerden önce de niceleleri şu imtihan diyarına gelip, göçmüşlerdir. Şimdi sıra ise bizlerdedir. Rabbimizin *“her nefis ölümü tadacak”* emrinin muhatabıyız. Bu gün değilse yarın, yarın değilse yarınlarda bir gün, nefislerimiz ölümü tadacak.

Kaçışın, saklanışın, ertelemenin, pazarlığın olmadığı bir ölüm bizleri bekliyor, ya biz onu bekliyor muyuz? Bilmek ayrı bir şey, bunu hissetmek apayrı... Bazıları *‘evet, hepimiz öleceğiz’* diyor yarım ağızla, çay-çorba içerken. Belki de iç âleminde ölüme kızgın, ama ne çare ki ölüme söz geçiremiyor.

Nice iktidar sahipleri iktidarını, nice zenginler zenginliğini, nice sağlıklılar belki de sağlığını verirlerdi, birazcık daha yaşayabilmek için. Ama nafile, ölüme laf anlatılmıyor.

Ne yaparsak yapalım, bir gün hepimiz öleceğiz. Bu birçoklarını rahatsız ediyor. Hatta onlardan birisi mezarlığın girişine yazılan bu ayetin mealine *“sinir bozucu”* diyor.

Neden sinir bozucu? Dünyada hesap vermeyecek gibi yaşayanların hesap verecekleri bir yere gidecek olmaları gerçeği onların huzurunu kaçırıyor. Ölüme engel olamıyorlar. Ellerinden gelse ölümden bahsedilmesini de yasaklayacaklar. Ne kadar kaçmaya çalışsalar da kaçamayacakları bir hakikate direnmek akıllılık alameti değil. Ama akıllarına toz konduramayalar bu hakikatin bir taşla yazılmasına dahi hazmedemiyorlar. Hazmedemedikleri binlerce şey gibi.

Ey ölümden kaçan biçareler! İsteyerek gelmediğiniz bu dünyadan isteyerek gitmeyeceğiniz ölüm kapısı ahirete açılıyor. Ne kadar direnirsen diren, ne kadar debelenirsen debelen, ağız dolu sözlerle ne derssen de, senin değişmeyecek gerçeğin ahirete açılıyor.

Ey ölümlünün oğlu ölümlü! Ey babasını gömen, ey çocuğu tarafından gömülenler! Ne oldu, ne oluyor derken biten bir hayatın ardından, ebediyete göçenler, dünyanın mahiyetini artık bilmektesinizdir!

Ey Allah’a karşı büyükleneler! Ey Allah’ın hükümlerine kafa tutanlar! Ey Allah’ın kitabına *“gökten indiği sanılan kitap”* diyenler, acep ne hallerdesiniz?

Sevdikleriniz, sevgilileriniz, şakşakçılarınız, akrabalarınız hepsi arkanızda kaldı. Mallarınızı, mülklerinizi, yatlarınızı, katlarınızı götüremediniz. Allah için olmayan, hatta Allah'ın dinine karşı kullanılan emanetlerin azabı ise size kaldı.

'Ölüm yok' demekle yok olmadığı gibi, ahiret yok demekle de ahiret yok olmaz. Bilakis ölümün var olduğu gibi, ahiret de vardır. Ölümü inkâr edenin aklından sorunu olduğu gibi, ahireti inkâr edende akıllı olduğunu söyleyen delidir.

Ey ahiret yok diyerek bir hayatı çürütenler! Acep şimdi ahireti inkâr edebiliyor musunuz?

İnsan, nimetlere karşı kör varlık! Yokken var edicisini, her daim nimetler vericisini tanımayan nankör varlık! "*Nimetler benden*" diyebilen, akı kıt, zihni bulanık varlık! Ne kendini sen var ettin, ne anneni babanı sen... Ne çocuğunu var edebilirsin, ne de torunu nu sen...

Yaratıcına itaat etmektir sana düşen. O'nun emir ve yasaklarıyla O'nu razı etmektir değişmeyen vazifen. Büyüklük insanın neyine gerek! Hiçbir hücre sine gücün yetmeyen, her şeye gücü yeten karşısında nasılda kibirlenebilmekte? Şu emanetler yurdunu nasılda sahiplenebilmekte!

Varılacak yeri ve o yerin sahibini inkâr etmekle kurtulabileceğini sanmak ne büyük akılsızlıktır. Bu büyük akılsızlıklara '*büyük adam*' diyenler ne kadar da kafasızdır.

Ey büyük adam denen büyük akılsızlar! Ey değerleri değersizlik olup, tüm doğruları kendi nefsinden alanlar! Ölümünden sonraki alemde, acep ne hallerdesiniz?

DAHA NEREYE KADAR?

Abdullâh Saîd el-Müderriş

Üzerimize vâcib olanın zikrinden sonra...

Müslümanlara, Müslümanım diyenlere yapılan işkenceler, baskılar ve yıldırma operasyonları daha nereye kadar sürecek? İslâmı seçtikleri için daha kaç kişi canından ve malından olacak? Kaç çocuk yetim ve öksüz kalacak? Kaç kadının iffetine el sürülecek? Kaçı çarşafından dolayı alaya alınacak gerici ve yobaz gibi aşağılayıcı sözlere maruz kalacak? Daha kaç tebliğci zindanlarda çürüyecek? Dîni yaymayı görev edinen daha kaç genç, tâğûtî sistemler ve yandaşları tarafından tecrîd edilecek? Bu ve benzeri soruları kendimize soralım ve yanıt arayalım. Bakalım kendinize ne mazeret üreteceğiz? Kendimizi nasıl temize çıkaracağız? Vallahi istemesek de Allah'ın yazdığı kader, bizi bulacak. Burçları göğe ulaşan kalelerde de ikâmet etsek, zümrüt ve yakuttan koltuklarda da otursak, ancak kuş sütünün eksik

olduğu sofralarda yemek de yesek, ölümlü olana ölüm gelecek. Her kul yaptıklarından ve yapmadıklarından Azîz ve Celîl olan Allâh'a hesâb verecek.

Bugün dünyânın birçok tarafında ama özgürlük ama şeriat için mücadeleler verilmekte. Mallardan ve canlardan vaz geçilmekte. Sevilen şeyler terk edilmekte. Ana oğlunu, kadın koçasını, baba evladını, dede torununu davâları uğrunda fedâ etmekte. Çünkü çok acı tecrübelerle öğrenildiği üzere, özgürlük kendi kendine gelmez, ancak kazanılır. Şeriat yani Allah'ın insanoğlu için gönderdiği ilâhî sistem, tâğûtlar ile kıyasıya mücâdelelerden sonra kurulur.

Bu sebeble kimse hayal kurmasın. Bedelini ödmeden özgürlük ve şeriat beklemesin. Allâh'ın Nebîsi Muhammed aleyhisselâm dahi, Mekke'de onüç, Medine'de on yıl gerek kavî gerekse seyfi olarak İslâm'ı yaşamak ve yaymak adına çeşitli zorluklarla ve korkularla mücâdelele etmiş iken varın halimizi siz düşünün; ne yapmalıyız, neleri göze almalıyız?

Evet, durumumuz malum. İslâm'ı seçenlerin tevhid akîdesinde birleşerek çok başlılığı bırakıp acil olarak kısa, orta ve uzun vadeler için planlar yapmaları ve bunları uygulamakta inançlı ve kararlı olmaları gereklidir. Yoksa -Allah korusun- şiddeti ölçülemeyen yıkımlara ve fitnelere dayanmak mümkün olmayacak, Müslümanlar sabunun suda eridiği gibi erime tehlikesi ile karşı karşıya kalacaklardır.

Yardım ve başarı, izzet ve şeref Allâh'tandır.

www.tevhididavet.com

Ve'l Hamdû li'llahi Rabbi'l Âlemin...

Sûbhanek Allahümme ve bihamdike ve eşhedû en la ilahe illa ente vahdeke la Şerike leke ve Estagfiruke ve etûbû ileyk.

—Derleme— Ebu Abdulmûmin Tekin. bin Muharrem. el-Kayseri

—E-Mail— dayioglu@hotmail.com

—E-Mail— tekin_mihci@hotmail.com